

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · tercer període · sèrie C · núm. 280

Comissió d'Economia i Hisenda

Sessió 11, dimecres 14 de desembre de 2016

Presidència de l'l. Sr. Antoni Castellà i Clavé

TAULA DE CONTINGUT

Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (nomenament de la ponència) 202-00039/11	6
Propostes d'audiència acumulades relatives a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya 352-00806/11 i 352-00807/11	7
Propostes d'audiència acumulades relatives a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya 352-00765/11 a 352-00777/11, 352-00803/11 a 352-00805/11, 352-00808/11 i 352-00813/11 a 352-00827/11	9
Sol·licituds de compareixença acumulades del Consell Superior de la Cooperació relatives a la conveniència i l'oportunitat del Projecte de llei de modificació de la Llei 6/1998, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives 356-00425/11 i 356-00438/11	9
Compareixença del secretari d'Economia per a informar sobre l'execució del pressupost 357-00253/11	10
Compareixença del secretari d'Hisenda per a presentar l'informe del Departament d'Economia i Hisenda sobre les possibles reformes de l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost sobre successions i donacions i l'impost sobre el patrimoni 357-00187/11	33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 11 de la CEH

La sessió de la Comissió d'Economia i Hisenda (CEH) s'obre a les tres de la tarda i tretze minuts. Presideix Antoni Castellà i Clavé, acompanyat de la vicepresidenta, Eulàlia Reguant i Cura, i del secretari, Josep Maria Forné i Febrer. Assisteixen la Mesa els lletrats Anna Casas i Gregorio i Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Oriol Amat i Salas, Albert Batet i Canadell, Carmina Castellví i Vallverdú, Chakir el Homrani Lesfar, Jordi Munell i Garcia, Maria Senserrich i Guitart, Roger Torrent i Ramió i Alba Vergés i Bosch, pel G. P. de Junts pel Sí; Antonio Espinosa Cerrato, Javier Rivas Escamilla, Alfonso Sánchez Fisac i Laura Vílchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Àlicia Romero Llano, pel G. P. Socialista; Joan Coscubiela Conesa i Àngels Martínez Castells, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot, i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el secretari d'Economia, Pere Aragonès i Garcia; la directora general de Pressupostos, Anna Tarrach Colls; el secretari d'Hisenda, Josep Lluís Salvadó i Tenesa, i la directora general de Tributs i Joc, Marta Espasa Queralt.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00039/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Nomenament de la ponència que ha d'elaborar l'informe (text presentat: BOPC 206, 110).

2. Proposta d'audiència en comissió de Petra Sáiz, presidenta del Consell de Col·legis de Secretaris, Interventors i Tresorers d'Administració Local de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00765/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

3. Proposta d'audiència en comissió de Josep Canal, interventor tresorer de l'Ajuntament de Mataró, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00766/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

4. Proposta d'audiència en comissió de Daniel Faura, president del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00767/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

5. Proposta d'audiència en comissió de Luis A. Suárez Arias, degà del Col·legi de Registradors de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00768/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

6. Proposta d'audiència en comissió de Joan B. Casas, degà del Col·legi d'Economistes de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00769/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

7. Proposta d'audiència en comissió d'Antònia Agulló, catedràtica de dret tributari de la Universitat Pompeu Fabra, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00770/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

8. Proposta d'audiència en comissió de Luis Alonso González, catedràtic de dret tributari de la Universitat de Barcelona, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00771/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

9. Proposta d'audiència en comissió de Tomàs Font Llovet, president del Consell Tributari de Barcelona, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00772/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

10. Proposta d'audiència en comissió de Carles Mateos, responsable de Comissions Obreres a l'Agència Tributària de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tri-

butari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00773/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

11. Proposta d'audiència en comissió d'una representació de la Federació de Serveis Públics de la Unió General de Treballadors amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00774/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta.

12. Proposta d'audiència en comissió de José Antonio Noguera Ferrer, professor de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00775/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

13. Proposta d'audiència en comissió de Miguel Ángel Mayo Martínez, expert en fiscalitat, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00776/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

14. Proposta d'audiència en comissió d'una representació de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00777/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta.

15. Proposta d'audiència en ponència de Carlos de Rosselló Moreno, doctor en dret i especialista en dret financer i tributari, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00803/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

16. Proposta d'audiència en ponència de Jorge Onrubia, professor del Departament d'Economia Aplicada de la Universitat Complutense de Madrid, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00804/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

17. Proposta d'audiència en ponència d'Ángel de la Fuente, director executiu de la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada i investigador en matèria d'hisenda autonòmica, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00805/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

18. Proposta d'audiència en ponència de Gonzalo Bernardos Domínguez, professor d'economia de la Universitat de Barcelona, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00806/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

19. Proposta d'audiència en ponència de José María Gay de Liébana, professor d'economia financera de la Universitat de Barcelona, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00807/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

20. Proposta d'audiència en ponència de Carmen Marín González, analista de recerca de la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00808/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta.

21. Proposta d'audiència en ponència d'Enoch Albertí Rovira, degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i catedràtic de dret constitucional, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00813/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

22. Proposta d'audiència en ponència de Susana Sartorio Albalat, catedràtica de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00814/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

23. Proposta d'audiència en ponència d'Heribert Padrol Munté, assessor fiscal, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00815/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

24. Proposta d'audiència en ponència de Jordi Jové Vilalta, president de la Junta de Personal de l'Agència Tributària de Catalunya, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00816/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

25. Proposta d'audiència en ponència de Daniel Mas Clanxet, president de l'Associació Professional de Tècnics de l'Administració Tributària de la Generalitat, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00817/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

26. Proposta d'audiència en ponència de Jaume Remolà Sans, president de l'Associació d'Inspectors Tributaris de la Generalitat, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00818/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

27. Proposta d'audiència en ponència d'Antoni Duran Sindreu, assessor fiscal i professor de dret tributari, amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00819/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

28. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació Espanyola d'Assessors Fiscals amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00820/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

29. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació de Professionals Tècnics Tributaris de Catalunya i Balears amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00821/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

30. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Comissió d'Assessors Fiscals del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00822/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

31. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Comissió de Relacions amb l'Administració i la Justícia del Col·legi d'Advocats de Barcelona amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00823/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

32. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi de Gestors Administratius de Catalunya amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'apro-

vació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00824/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

33. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi de Notaris de Catalunya amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00825/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

34. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Consell de Governos Locals de Catalunya amb relació a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00826/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

35. Proposta d'audiència en ponència de Xavier Casanovas, especialista en fiscalitat, amb relació a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 352-00827/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta.

36. Sol·licitud de compareixença d'un representant del Consell Superior de la Cooperació davant la Comissió d'Economia i Hisenda perquè informi sobre la conveniència del Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/1998, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (tram. 356-00425/11). Francisco Javier Domínguez Serrano, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

37. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Consell Superior de la Cooperació davant la Comissió d'Economia i Hisenda perquè informi sobre la conveniència i l'oportunitat del Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/1998, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (tram. 356-00438/11). Antonio Espinosa Cerrato, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

38. Compareixença del secretari d'Economia davant la Comissió d'Economia i Hisenda per a informar sobre l'execució del pressupost (tram. 357-00253/11). Comissió d'Economia i Hisenda. Compareixença.

39. Compareixença del secretari d'Hisenda davant la Comissió d'Economia i Hisenda per a presentar l'informe del Departament d'Economia i Hisenda sobre les possibles reformes de l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost sobre successions i donacions i l'impost sobre el patrimoni (tram. 357-00187/11). Comissió d'Economia i Hisenda. Compareixença.

El president

Comencem la sessió.

Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (nomenament de la ponència)

202-00039/11

Portaveus... (*Pausa.*) Bé, comencem l'ordre del dia. El primer punt de l'ordre del dia és el nomenament de la ponència d'elaboració del dictamen de l'informe de la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, en el nomenament de ponència, els diferents grups han de dir qui nomenen com a ponent. Pel Grup de Ciutadans...? (*Pausa.*) Diputat Espinosa... (*Veus de fons.*) Ho situo: estem nomenant ponència, en el primer punt de l'ordre del dia, a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya. Per tant, han de fer proposta de ponent. Pel Grup de Ciutadans? El senyor Espinosa. (*Veus de fons.*) Ah, ha de quedar...

Antonio Espinosa Cerrato

Jo mateix.

El president

D'acord. Molt bé, gràcies. Pel Grup Socialista?

Alícia Romero Llano

Bona tarda, president. Jo mateixa.

El president

Gràcies. Pel Grup de Catalunya Sí que es Pot?

Joan Coscubiela Conesa

Àngels Martínez Castells.

El president

Gràcies. Pel Grup Popular?

Santi Rodríguez i Serra

El nostre grup no nomenarà ponent en aquest...

El president

No nomenarà ponent.

Santi Rodríguez i Serra

...projecte de llei.

El president

D'acord. Pel Grup de la CUP?

Eulàlia Reguant i Cura

Jo mateixa.

El president

Gràcies. I pel Grup de Junts pel Sí?

Carmina Castellví i Vallverdú

Sí, la meva companya Maria Senserrich.

El president

Molt bé. Gràcies, diputada.

Propostes d'audiència acumulades relatives a la Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya

352-00806/11 i 352-00807/11

Nomenada la ponència, passariem ara a la votació de les diferents compareixences, de les diferents audiències. En tenim de diferents. Puc entendre, i així se m'ha fet arribar, que alguns dels grups estan d'acord que les compareixences es facin en ponència..., poder-les fer totes en ponència? *(Pausa.) Sí? (Pausa.)*

Estaríem d'acord també a fer una votació global de totes les compareixences, menys –se m'ha demanat per part d'un grup– la 18 i 19? *(Pausa.)* Algú demana més votacions separades? *(Veus de fons.)* Estem parlant, sí, de les compareixences en ponència, sí. Sí? *(Pausa.)*

Per tant, ara passariem, primer, a la votació de la 18 i la número 19. D'acord? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Bé. *(Antonio Espinosa Cerrato demana per parlar.)* Sí.

Antonio Espinosa Cerrato

Voldria dir que..., bé, això ho hauria hagut de dir abans, no? A veure, aquestes compareixences tenen a veure amb el fet que és obligat per llei, doncs, elaborar un dictamen, que el fa el Consell Superior de la Cooperació davant la Comissió de la Cooperació. Com que aquest dictamen no s'ha fet, almenys nosaltres demanàvem que comparegués un representant d'aquest consell superior, atès que no s'ha tingut

en compte l'informe preceptiu que s'hauria de fer. Aquesta és la raó per què nosaltres hem mantingut això.

(El president parla sense fer ús del micròfon.)

Això. Aquest és l'argument, eh? Aquest és l'argument.

Carmina Castellví i Vallverdú

President...

El president

Sí.

Carmina Castellví i Vallverdú

Aquestes compareixences, la 18 i la 19, són del Codi tributari. Em sembla que el meu company es refereix a la 36 i la 37, que encara no estan votades. *(Algú diu: «Exacte.»)*

Antonio Espinosa Cerrato

Perdó. Efectivament, és així. Estic molt... *(L'orador riu.)* Tens tota la raó. *(Veus de fons.)* Sí, tens tota la raó.

El president

(El president comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...que han estat rebutjades per 7 vots a favor i 11 en contra. D'acord? *(Pausa.)*

Ara passaríem a la votació de tota la resta de compareixences, que les votem... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, perdó. *(Pausa.)* Diputat.

Santi Rodríguez i Serra

No hi tinc cap inconvenient perquè no tenia intenció de votar, però li faig constar que tampoc no ha demanat les abstencions ni si hi havia algú que no votava. Ho dic perquè, en el recompte que vostè feia...

El president

Té raó.

Santi Rodríguez i Serra

...no hi ha comptat abstencions.

El president

Diputat Rodríguez, vostè té tota...

Santi Rodríguez i Serra

I jo no tenia intenció de votar. M'imagino que potser vostè...

El president

No.

Santi Rodríguez i Serra

...ho ha intuït...

El president

No.

Santi Rodríguez i Serra

...i per això...

El president

No ho he intuït. *(Rialles.)*

Santi Rodríguez i Serra

Per això.

El president

No ho he intuït.

Santi Rodríguez i Serra

Per això li ho faig avinent...

El president

M'ha donat un...

Santi Rodríguez i Serra

...perquè en quedi constància.

La lletrada

Fem-ho. Fem constar l'abstenció.

El president

Fem constar abstenció? (*Pausa.*) Doncs, consta una abstenció.

Propostes d'audiència acumulades relatives a la Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya

352-00765/11 a 352-00777/11, 352-00803/11 a 352-00805/11, 352-00808/11 i 352-00813/11 a 352-00827/11

Ara passaríem a la votació de la resta de compareixences, totes elles en bloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, són 18 vots a favor... S'aproven per 18 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Doncs, aprovades totes les compareixences, quan ho consideri la ponència, es pot reunir per començar els tràmits corresponents.

Sol·licituds de compareixença acumulades del Consell Superior de la Cooperació relatives a la conveniència i l'oportunitat del Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/1998, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives

356-00425/11 i 356-00438/11

Ara passaríem al següent punt de l'ordre del dia, que són dues sol·licituds de compareixença. La primera és: sol·licitud de compareixença d'un representant del Consell Superior de la Cooperació davant de la Comissió d'Economia i Hisenda perquè informi sobre la conveniència del Projecte de Llei de modificació de la Llei 6/1998, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives. És una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Doncs, passaríem a la seva votació.

La lletrada

Es poden fer juntes, potser, amb l'altra, també...

El president

La segona també és respecte al mateix àmbit. Per tant, podem votar les dues compareixences conjuntament? (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) Portaveu? (*Pausa.*) D'acord.

Per tant, les sotmetem a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjades, per 5 vots a favor, 11 en contra i 3 abstencions.

Ara sí, passaríem al següent punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del secretari d'Economia. Suspèndriem un moment la comissió per acompanyar els representants del Govern.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i quatre minuts i es reprèn a un quart de quatre i vuit minuts.

El president

Bé.

Compareixença del secretari d'Economia per a informar sobre l'execució del pressupost

357-00253/11

Reprenem la sessió amb el punt número 38 de l'ordre del dia, la compareixença del secretari d'Economia davant de la comissió, al qual donem la benvinguda, a ell i a l'equip que l'acompanya. I així, doncs, secretari, tens la paraula.

El secretari d'Economia (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec acompanyat de la directora general de Pressupostos per donar compte de l'execució del pressupost durant l'exercici 2016 fins a 31 d'octubre, que és la data, doncs, en què tenim tancada tota l'anàlisi de les modificacions pressupostàries que s'han fet.

(L'exposició del secretari d'Economia és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Estructuraré la presentació... *(Veus de fons. Pausa.)* Gràcies. Disculpeu. Estructuraré la presentació, i he volgut que fos acompanyada d'aquest suport gràfic, perquè la gestió pressupostària no la podem despatxar, doncs, només amb quatre paraules, sinó que, com que hi ha moltes xifres i és d'una complexitat remarcable, creiem que era important tenir aquest suport gràfic.

En primer lloc, remarcarem quin és el context en què s'ha produït l'execució pressupostària de l'any 2016 fins a 31 d'octubre, marcat perquè estem en un pressupost en pròrroga. En segon lloc, el marc normatiu en què ens hem d'acollir i en què estem limitats pel que fa la pròrroga pressupostària. En tercer lloc, explicarem les modificacions principals del pressupost que hi ha hagut fins a 31 d'octubre de 2016. Posteriorment, l'estat d'execució del pressupost de la Generalitat en la mateixa data, quina és la previsió de tancament que tenim en aquests moments. I, finalment, doncs, remarcar quines són, des del punt de vista del Departament d'Economia i Hisenda, les conclusions de tota aquesta execució, i un apunt sobre les eines de transparència del pressupost, que creiem que, per als diputats i diputades i per a la ciutadania en general, són molt útils per fer el monitoratge de cap a on es destinen els recursos públics de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa al context, en primer lloc, com tots vostès saben, les darreres eleccions al Parlament van ser el 27 de setembre del 2015, però fins al 10 de gener no va haver-hi la investidura del president de la Generalitat. Per tant, es va començar l'any sense un govern format. Va haver-hi una pròrroga del pressupost 2015 durant els primers mesos de l'any 2016. A partir del 14 de gener es constitueixen el Consell Executiu i els diferents departaments, i, per tant, ens obliga a fer, en primer lloc, una adaptació del pressupost... Veuran, doncs, en la presentació del pressupost 2017 –que el deuen haver pogut veure–, que, quan el comparem amb el pressupost 2015, parlem de «pressupost homogeni», és a dir, en primer lloc, d'una adaptació dels canvis d'adscripció d'algunes unitats a d'altres departaments, no? Per tant, a partir del mes de gener, ens vam posar a treballar en el projecte de pressupost 2016.

Pel fet que les negociacions per formar govern ens haguessin, doncs, esgotat el període que estava previst, i, per tant, no es poguessin presentar pressupostos de la Generalitat per al 2016 dins dels terminis perquè entressin en vigor l'1 de gener, es va aprovar el decret de pròrroga. Un decret de pròrroga que ja avanço que, amb el calendari que tenim, de tramitació del pressupost..., d'aquesta pròrroga tècnica se n'haurà de fer una nova, de cara a les primeres setmanes de l'any 2017.

Bàsicament..., després entrarem en el que és el marc normatiu, però hi ha el decret de pròrroga, un decret que aprova el Govern en què es fixen quins són els criteris de la pròrroga, com els crèdits de 2015 es passen a l'any 2016, i després també hi ha un decret llei que es porta al Parlament perquè el Parlament autoritzi el Govern a endeutar-se, que al final és per al que van néixer originalment els parlaments, per autoritzar el Govern a endeutar-se.

Aquestes són les dues peces normatives d'una situació de pròrroga de pressupostos. En tot cas, això havia de ser una situació temporal, com a mínim pel que fa a la voluntat del Govern. Per això el 24 de maig de 2016 vam aprovar el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2016, que, malauradament, va ser rebutjat pel Ple del Parlament el 8 de juny. Per tant, aquella pròrroga, que estava inicialment prevista

per als primers mesos de l'any, ha continuat durant tot l'exercici 2016, i, per tant, el que ha guiat la nostra actuació és el Decret 252/2015, que és el que marcava com s'havia de gestionar la pròrroga pressupostària.

Què és el que hem fet? Nosaltres hem portat a terme les modificacions de crèdit necessàries per atendre les necessitats socials i les insuficiències de crèdit pressupostari per mantenir els serveis bàsics. Que no s'aprovi una llei de pressupostos no és innocu. Cal portar a terme, en el cas específic, a més, d'aquest any, que hi ha hagut un canvi de Govern i que hi ha hagut canvis d'adscripció d'algunes unitats, d'algunes polítiques de despesa d'un departament a un altre, creació de nous departaments..., doncs, ha comportat, en primer lloc, la reestructuració del pressupost d'acord amb la reestructuració del Govern, i després, adaptar-lo a la nova realitat, també, econòmica, amb el marge que dóna la pròrroga –després hi entrarem– pel que fa a les limitacions normatives.

El pressupost 2015 era un pressupost que, comparat amb el projecte de 2016 i comparat amb el projecte de 2017, era un pressupost de contenció, del qual s'havia dit, en el seu moment..., de retallades, amb uns interessos previstos que hi havien durant l'any 2015 que després, amb l'evolució del tipus d'interès en els mercats i també pel canvi del tipus d'interès en el fons de liquiditat autonòmica, etcètera –això vostès ja ho coneixen sobradament–..., doncs, teníem un estalvi disponible d'interessos respecte al pressupost 2015.

També estem sotmesos... Una de les condicions per accedir al FLA, perquè el dèficit pressupostari previst pugui ser finançat, i, per tant, perquè aquell dèficit pressupostari, la despesa que es fa càrrec d'aquest dèficit, després, es pugui atendre correctament i acabar pagant la despesa a qui correspongui –siguin proveïdors, siguin treballadors públics, siguin prestacions socials directes al ciutadà–..., doncs, per fer-ho, havíem de tenir finançat el dèficit. Per això vam continuar l'adhesió al FLA, i el FLA va acompanyat d'un pla d'ajust.

Una de les obligacions d'aquest pla d'ajust se'ns va comunicar, per part del Ministeri d'Hisenda, que era una obligació de retenció de crèdits, perquè creien que podia haver-hi una desviació pressupostària. Nosaltres el que vam fer va ser aplicar aquesta retenció de crèdits en la partida d'interessos, perquè hi havia prou marge per fer-ho i perquè no era necessari fer-ho en altres àmbits. A més, es va fer després d'un diàleg més o menys complex amb el Ministeri d'Hisenda, per tal que aquesta obligació de retenció de crèdits, doncs..., al final l'acord de govern no ens fos impugnat i no ens obliguessin a fer-ho en alguna altra partida de despesa, no? Per tant, el Govern el 26 d'abril va fer una retenció en l'àmbit d'interessos de 100 milions, i, posteriorment, en una resolució de la directora general de Pressupostos, es va fer una retenció complementària de 125 milions més.

I, també en l'àmbit del context, nosaltres volem posar en relleu que s'han produït altres modificacions pressupostàries, que són les que són habituals en un exercici –després entrarem en els diferents tipus de modificacions pressupostàries–: tant les generacions de crèdit –perquè s'incorporen ingressos finalistes– i les ampliacions –perquè hi ha despesa d'exercicis anteriors pendent d'imputar pressupostàriament– com la incorporació de crèdits –en el que en diem, doncs, la «incorporació de romanents»– d'algunes despeses finalistes, que no s'havien acabat d'esgotar, que no s'havien acabat de gastar en exercicis anteriors.

Quin és el marc normatiu de la pròrroga pressupostària? L'Estatut d'autonomia de Catalunya no fa cap referència a la pròrroga pressupostària, però sí que ho fa altra normativa de la Generalitat, que és la que regula les nostres finances públiques. Molts de vostès, perquè, a més, amb vostès ho hem estat discutint..., com vostès saben, la Llei de finances públiques de Catalunya és la normativa que estableix, doncs, tots els criteris d'elaboració, d'execució, de presentació i discussió del pressupost de la Generalitat de Catalunya i altres aspectes del que és el pressupost, la política financera de la Generalitat de Catalunya.

L'article 33 és el que regula la pròrroga, i diu que si l'1 de gener d'un any el pressupost no està aprovat, es considera prorrogat automàticament el de l'any anterior en els crèdits inicials, és a dir que les modificacions de crèdit que s'havien anat fent durant l'exercici 2015 les havíem de tornar a repetir durant l'exercici 2016 –la pròrroga no afecta... Per tant, els crèdits –és a dir, la despesa prevista per a determinats programes en l'exercici 2015 que acabaven el 2015– no poden continuar l'any 2016.

Tota la normativa pressupostària estableix la pròrroga com una situació excepcional. El que estava previst, el que podríem dir que era normal fins aquests moments era que el

Parlament anés aprovant, amb les modificacions que considerés oportunes, uns pressupostos, que al final els pressupostos són l'autorització al Govern per fer unes despeses; és a dir, nosaltres estem limitats pel marc del que és l'autorització del Parlament de Catalunya. Per tant, la pròrroga s'entén que és una extensió en el temps d'aquesta autorització, i, com que és excepcional, està sotmesa a tota la normativa pròpia de la Generalitat, a la jurisprudència en l'àmbit de l'Estat, però en la resta d'ordenaments jurídics, de gestió pressupostària i econòmica del nostre entorn..., doncs, estan sotmeses a restriccions.

A més, més enllà d'aquesta normativa, tots vostès saben que hi ha una normativa d'estabilitat pressupostària, i que nosaltres, més enllà que estem en desacord amb molts dels elements de la normativa estatal d'estabilitat pressupostària, i, com saben, doncs, en el Projecte de llei de mesures que acompanya els pressupostos també adaptem a les condicions actuals quina és la normativa de la Generalitat en matèria d'estabilitat pressupostària..., ens estableix més restriccions, no?, i, per tant, el que diu és que si hi ha un risc en l'àmbit d'ingressos que pugui generar més dèficit del previst, caldrà fer les retencions de crèdit.

I, com saben, nosaltres, per acollir-nos al FLA, com deia abans, hem hagut de formalitzar un pla d'ajust. Els plans d'ajust no es negocien bilateralment amb el Ministeri d'Hisenda: ens envia un formulari en el qual hem d'acabar d'omplir les diferents caselles. Ho intentem negociar, acabar fent-hi un consens, però no ho fem d'acord amb els nostres criteris, sinó amb els criteris que ens marquen. La conseqüència de no fer-ho seria, doncs, no tenir finançat, aquest any, l'equivalent al 0,7 per cent del PIB, 1.439 milions d'euros.

En el cas de la Generalitat, a més, com que s'ha incomplert la regla de la despesa que estableix quina és la taxa de creixement de la despesa en un any, que és decidida, també, pel Ministeri d'Hisenda –s'han incomplert el sostre de deute i l'objectiu de dèficit, tots ells decidits pel Ministeri d'Hisenda–, se'ns obliga a elaborar un pla econòmicofinancer, perquè aquests objectius d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera no s'han assolit.

El 31 de març de 2016 es comença a posar en marxa el FLA 2016. I aquí, doncs, fem referència a la Comissió Delegada d'Assumptes Econòmics del Govern de l'Estat, que estableix unes condicions addicionals sobre les diferents comunitats autònomes que acabem acollides al FLA.

Per tant, estem sotmesos a tota una sèrie de limitacions, i això condiciona els criteris amb els quals, en una situació de pròrroga pressupostària, doncs, nosaltres podem intentar acostar la pròrroga al que es preveia inicialment en el projecte de pressupostos fallit.

S'ha de dir que, a diferència d'altres pròrrogues pressupostàries que han durat tot l'any, estem en un context diferent, ara. I ara estem en un context en què augmenten els ingressos –tímidament, però augmenten–, en què hi ha una reducció dels costos del deute –els tipus d'interès s'han reduït–, i, per tant, això ens dona un marge. Si fos al revés, una pròrroga pressupostària automàticament el que fa és prorrogar el límit de despesa de l'any anterior, que si aquell any haguéssis d'ajustar-lo et pot donar un cert marge, amb totes les limitacions que dèiem. Si el que passa és al revés –és a dir, que prorrogues el límit de l'any anterior, però aquest any tindries més capacitat–, la pròrroga té un cost.

Per tant, què és el que es va fer? En el decret 252, de 15 de desembre, que va formular el Govern en funcions i que hem aplicat perquè era un decret de caràcter eminentment tècnic, es prorroga el cent per cent dels crèdits inicials dels capítols II a IX. El capítol I, com que és una obligació..., per tant, es paga d'acord amb les necessitats que hi han de fer front a les nostres obligacions amb els treballadors públics.

A part d'aquest decret, com deia abans, hi ha aquest decret llei, perquè per llei és el Parlament qui autoritza el Govern a endeutar-nos. I, per tant, això s'ha d'aprovar per una llei del Parlament, i en una situació de pròrroga, urgència o necessitat, doncs, es porta a terme mitjançant un decret llei.

També ens hem trobat alguna de les novetats que hi han hagut en aquest canvi de context, que és que, com tots vostès saben, en els pressupostos generals de l'Estat per al 2016 es va establir un increment retributiu del conjunt de treballadors de les administracions públiques de fins a un 1 per cent. Com que això superava l'autorització del Parlament que teníem per a l'exercici 2015, es va portar aquest decret llei al Parlament per permetre aquest increment retributiu.

Ara passem a quines són les modificacions de pressupost fins a 31 d'octubre. Aquí hi poden veure el quadre amb totes les modificacions pressupostàries, l'adaptació d'ingressos... Els ingressos s'acaben adaptant a la situació de pròrroga: si tu preveus una reducció d'ingressos, se t'obliga automàticament a fer una retenció sobre la pròrroga; és el que va passar durant uns mesos de 2013 amb el decret de pròrroga.

Per tant, què es va fer? Doncs, la previsió inicial d'ingressos per al 2016, que era la mateixa inicial del 2015, es va ajustar d'acord amb els imports del que ve del model de finançament, el que se'ns havia comunicat pel Ministeri d'Hisenda. Com saben, ens ve una bestreta que després, al cap de dos anys, es liquida, que el Govern de l'Estat sistemàticament ha anat calculant a la baixa, que li ha permès finançar-se, amb un impacte important també sobre el nostre dèficit. Es va ajustar també la previsió dels tributs propis i cedits, tot i que hi havia un increment important.

Quan l'objectiu de dèficit, que vam saber que era del 0,3, es va aprovar inicialment –definitivament es va aprovar en el passat Consell de Política Fiscal i Financera de finals de novembre, però inicialment es va aprovar el mes de maig, si no ho recordo malament–, vam adaptar la pròrroga, i, per tant, hi havien 838 milions d'ingressos que es podien incorporar a la pròrroga. I el que vam fer és: aquells ingressos extraordinaris que s'havien previst l'any 2015 que no vam arribar a tenir, doncs..., podíem reduir el risc en aquesta mateixa quantitat.

Els ingressos també s'han modificat en 408 milions de més per incorporar els ingressos finalistes. Quins ingressos són, aquests? Doncs, per posar-ne un exemple: si el Ministeri d'Educació acorda transferir a les comunitats autònomes una quantitat per a determinades beques, això no ho tens previst en el pressupost inicial, i és un ingrés finalista que has de destinar a això. I, per tant, aquest ingrés finalista et permet generar el corresponent crèdit de despesa en l'àmbit de fons europeus, en l'àmbit de la política agrària comuna, en l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació, etcètera –són els casos més habituals. Aquesta modificació va ser de 408 milions, i ens va permetre generar despeses per la quantitat equivalent.

Aquí ens aturem un moment per remarcar una vegada més la diferència entre crèdit inicial i crèdit definitiu de despeses, i quina és la configuració que es fixa en la nostra Llei de finances públiques. Com saben, el crèdit inicial és l'assignació individualitzada de despesa que està en el pressupost i que, en la part de l'articulat de la Llei de pressupostos, es diu com vincula, no? És a dir, hi pot haver alguns canvis..., en alguns casos vincula per programa, és a dir, d'un crèdit pressupostari es pot fer una transferència a un altre perquè estan dins del mateix programa; en alguns casos vincula per secció pressupostària –en podran veure l'exemple perfecte a la part de l'articulat del projecte d'aquest any, i està en tots els pressupostos anteriors.

Per tant, els crèdits pressupostaris tenen caràcter limitatiu, perquè és el Parlament qui autoritza el Govern a gastar aquests diners fins a una determinada quantitat i per a aquesta finalitat, i així ho estableix l'article 35 de la Llei de finances públiques de Catalunya. Per tant, si n'hem de gastar més, s'ha de fer una modificació pressupostària, i les modificacions, doncs, es tramiten d'acord amb els procediments i limitacions que estableix la mateixa llei: en alguns casos pot ser mitjançant una resolució de la Direcció General de Pressupostos, en d'altres casos s'ha de fer un acord de govern. Per tant, el crèdit definitiu, que després serà un dels conceptes que veureu en els diferents quadres, ve determinat pel crèdit inicial més l'augment o disminució a conseqüència de les modificacions pressupostàries.

Quins tipus de modificacions de crèdit hi ha i quins són els que hem portat a terme durant aquest exercici? En primer lloc, bé, aquí tenen el llistat de modificacions de crèdit: tenim les transferències d'un crèdit a un altre; les generacions, perquè hi ha un ingrés que permet fer-ho; les ampliacions, que incorporen despesa d'exercicis anteriors; les incorporacions de crèdit, aquelles no gastades en exercicis anteriors per a una finalitat concreta, i els crèdits extraordinaris i suplement de crèdits.

Aquí ho poden veure amb més detall. Transferències: quines hem fet? Doncs, per exemple, transferències del que pagàvem en interessos –com que no n'hem de pagar tants...– a altres crèdits de despesa. Per tant, hi ha una baixa i una alta equivalent; no té un impacte en el dèficit, no incrementa la despesa. Ens mantenim, amb les transferències, en l'autorització que ens ha donat el Parlament de Catalunya.

Les generacions de crèdit, com dèiem..., és quan podem incrementar perquè s'han obtingut ingressos que no estaven previstos. Si es fa una venda que no estava prevista o si hi han uns ingressos afectats, com dèiem abans, en l'àmbit de treball, que ens diuen: «Teniu aquesta subvenció, la Generalitat, per gastar-vos-ho en això»..., ens permet fer aquesta generació de crèdit.

Les ampliacions permeten incrementar determinats crèdits fins a les obligacions que cal reconèixer. I aquí n'hi ha diverses, però quan es parla dels crèdits ampliables, allò que en argot parlamentari recordo que se'n diu «partides obertes», això són... Hi ha un apartat, en l'articulat de la Llei de pressupostos, que diu que són crèdits ampliables, no?, tot el que és l'àmbit de personal... Per exemple, en l'àmbit electoral, si hi han eleccions, doncs, s'ha d'ampliar aquell crèdit, etcètera. Ho poden veure, no?

També hi han ampliacions que es fan per despesa corresponent a exercicis anteriors que s'han d'incorporar en el pressupost. Per exemple, en l'àmbit de salut, si no s'arriba amb el crèdit pressupostari que hi ha per fer front a tota la despesa que efectivament es genera en els hospitals, el que no faràs és dir: «Bé, doncs, apaguem els llums dels quiròfans i no s'atén ningú.» No, no: s'atén amb les limitacions que hi hagin, evidentment, de la política en l'àmbit de salut, i aquesta part que no s'ha pogut atendre dins aquest pressupost passa a l'any següent i s'hi ha d'incorporar. És el que en comptabilitat pressupostària en diem «compte 409», que ens impacta en el dèficit, eh?, això també és important tenir-ho present.

Les incorporacions de crèdits..., quan hi ha una despesa finalista que s'havia de fer en aquest exercici i pel que sigui no s'ha pogut acabar de fer, doncs, a vegades es fa una transferència a una determinada entitat pública perquè faci una determinada actuació. Això, amb pròrroga i no amb pròrroga, és a dir, si aquest romanent ha quedat, es pot traspasar al següent exercici.

I, després, la llei també preveu els crèdits extraordinaris i suplementos de crèdits que s'haurien d'autoritzar pel Parlament quan hi ha alguna despesa inajornable –en cas de catàstrofes naturals, etcètera–, si no hi hagués dotació suficient. En aquest cas, doncs, per sort, no ho hem hagut d'utilitzar.

Com s'ha modificat el pressupost de despeses del sector públic administratiu –que són departaments de la Generalitat, les entitats de caràcter administratiu, etcètera? El pressupost s'ha modificat en 1.364 milions d'euros fins a 31 d'octubre. La major part d'aquestes modificacions correspon a despesa efectuada en exercicis anteriors que s'ha reconegut en aquest pressupost. Del capítol III, que és la part d'interessos, s'han transferit 236 milions d'euros als departaments. El criteri que vam seguir, ateses les limitacions de la pròrroga, és que cal garantir la prestació de serveis bàsics, i, per tant, els serveis havien de continuar.

Un exemple molt clar és l'àmbit del Departament d'Ensenyament. Al Departament d'Ensenyament, si hi ha una major demanda en l'àmbit de secundària, hi has de posar més professors. No et pots esperar i dir: «No, mira, doncs, escolta'm, el primer d'ESO ja el començaràs el curs vinent.» No, has de mantenir el servei, tot i que mantenir el servei en aquest cas comporta més despesa, no? Per tant, per això hi han hagut transferències en l'àmbit dels interessos del deute, provinents dels interessos del deute, gràcies a l'estalvi que s'hi ha produït.

Pel que fa al Fons de contingència –que podem dir que és el roc a la faixa que hi ha en l'àmbit pressupostari, no?, que hi ha per a contingències, com el seu nom indica–, s'han transferit als diferents departaments 197 milions d'euros, i la resta són incorporacions de romanents, generacions de crèdit –perquè hi han hagut els ingressos corresponents per fer-ho– o ampliacions de crèdit de despeses que s'havien fet en exercicis anteriors.

A la pàgina 15 ho podem veure per seccions pressupostàries, és a dir, per departaments i el que no són departaments, és a dir, el que són àmbits interdepartamentals..., bé, «no departamentals», tal com està a la llei, però que afecten diferents departaments de la Generalitat. En primer lloc, algunes d'aquestes modificacions corresponen a la reestructuració dels departaments que hi ha hagut amb el canvi de Govern, i la modificació total del pressupost dels departaments ha estat de 1.764 milions, el 43 per cent dels quals correspon a despesa executada en exercicis anteriors, sobretot en l'àmbit de salut –ara hi entrarem–, però també, doncs, en l'àmbit de suport a ens locals, per exemple, no?

És cert que en l'àmbit de salut tradicionalment una de les despeses corresponents als darrers dos mesos de l'any s'acaben incorporant a l'exercici següent, i això es va passant de pressupost en pressupost. És una pràctica que queda reflectida aquí que ens permet gestionar correctament el pressupost i els serveis públics de salut, amb les limitacions que tenim, i nosaltres estem compromesos, també, a poder-ho anar ajustant. Per tant, d'aquests 1.764 milions, el 43 per cent són despesa d'exercicis anteriors.

Aquí, posteriorment, hi ha el gràfic. Per tant, veieu que 751 milions corresponen a aquestes ampliacions; 520 a generacions de crèdit, gràcies a ingressos que hi han hagut, extraordinaris o ingressos finalistes –fonamentalment els que vénen de subvencions de l'Estat per fer una política concreta–; les transferències entre seccions dels pressupost, és a dir, fonamentalment de l'àmbit del deute, Fons de contingència, cap a departaments, 433 milions; i uns..., no arriba a 60 milions, d'incorporació de romanents.

Si passem a la següent pàgina, veiem el quadre en què es mostren aquestes modificacions per departaments, no? Pel que fa a transferències, que és la segona columna numèrica, veiem que fonamentalment el que hi ha és una reducció de la partida del deute i del Fons de contingència per cobrir insuficiències en altres departaments; per exemple, en ensenyament, pel que havia comentat anteriorment, però també, doncs, en l'àmbit de salut, en l'àmbit d'interior. En alguns casos, el que s'ha fet és..., per exemple, en l'àmbit del Departament de Justícia, el cost de la Ciutat de la Justícia, els cànons que es paguen, es pagaven d'aquests fons no departamentals; el que s'ha fet és assignar-ho al Departament de Justícia perquè ho puguin gestionar correctament.

A la tercera columna numèrica es veuen totes les que suposen un augment en les..., i a la següent, doncs, les minoracions, és a dir, si hi ha càrrec, de què ha anat. I, per tant, d'això en surt el total de transferències.

Després, les generacions de crèdit gràcies a incorporació d'ingressos finalistes. Per exemple, veuen, al Departament de Treball, 150 milions, que són els que procedeixen dels acords de la mesa sectorial; al Departament d'Agricultura, 105 milions, tota la política agrària comuna; a l'àmbit d'ensenyament, doncs, l'àmbit de beques, etcètera.

Les principals modificacions –i ara entrarem en el detall, no?–: ampliacions de crèdit, de 751 milions d'euros; són els que la Llei de pressupostos del 2015 defineix com a «ampliables», i són despesa que s'ha efectuat en exercicis anteriors. Per tant, quan a final d'any el que fem és agafar el pressupost tal com s'ha executat i passar-lo de comptabilitat pressupostària –que seria la comptabilitat més comptable, eh?, valgui la redundància– a comptabilitat nacional –que és la comptabilitat més estadística, la que acaba definida també pels criteris europeus, el sistema europeu de comptes, Eurostat, etcètera–, cal fer uns ajustos.

La comptabilitat pressupostària és quan s'imputa la despesa, és a dir, quan ho posem en el llibre comptable, bé, en el programari comptable; ara, la comptabilitat nacional és quan s'efectua la despesa. I, per tant, per això veuran que, a la presentació del pressupost, es parla dels ajustos SEC. És a dir, si el Departament de Salut incorpora –posem-hi una xifra, no?– 100 milions..., s'ha fet una ampliació de crèdit de despesa que s'havia efectuat al desembre; doncs, aquesta despesa ja te l'han comptat en el dèficit de l'any anterior.

Per tant, el dèficit, a efectes estadístics, que al final és el que..., a efectes de comptabilitat nacional, no?: 695 milions són corresponents a despeses de farmàcia i de concerts sanitaris –és a dir, factures de farmàcia que s'havien emès i de concerts sanitaris que no tenien prou crèdit pressupostari i que s'assumeixen al següent exercici, però ja s'han pagat, eh?–; 36 milions per les certificacions del PUOSC –al PUOSC es fa una convocatòria, s'assignen uns recursos a cada ajuntament, i, en funció de les certificacions, es van incorporant al pressupost: tu fas una previsió, però pot canviar, per excés o per defecte, no?, i, per tant, això també s'hi ha d'incorporar–; i 20 milions per a subvencions vinculades al Feder, que, com que és un període de molts anys, de diferents anys, doncs, va passant d'un exercici a l'altre.

Hi ha 520 milions de generacions de crèdit. Com dèiem abans, les principals, doncs, 98 milions de la Conferència Sectorial d'Ocupació, polítiques actives d'ocupació; 92 milions –93, pràcticament– en beques universitàries que ens transfereix el Ministeri d'Educació i que encarrega a la Generalitat la seva gestió; 90 en l'àmbit d'agricultura; i 68 milions, pràcticament, de beques en l'àmbit d'ensenyament no universitari, que

també se'ns transfereixen per part del ministeri i que gestiona el Departament d'Ensenyament.

Pel que fa als romanents, són 59,3 milions, i les transferències entre seccions pressupostàries –és a dir, alta i baixa, que, en el conjunt de la despesa, no afecten–, 433,6 milions. I, bàsicament, el saldo net és que perden la partida d'interessos i el Fons de contingència, que la seva naturalesa és que s'hi esgoti pràcticament tot abans d'arribar a final d'any, i guanyen els altres departaments.

A la següent diapositiva en veiem l'esquema, no? En l'àmbit de transferències entre seccions pressupostàries, doncs, aquests moviments interns..., el total d'augment de departaments és de 433 milions; el Fons de contingència, reduït en 197; la secció del deute –que són interessos–, en 235 –això permet augmentar els departaments. I als departaments, entre ells, hi ha hagut 1.079..., entre ells i incorporant-hi aquests crèdits provinents de les altres seccions pressupostàries, de deute i del Fons de contingència, han augmentat 1.079 milions, i hi ha hagut reduccions, que han anat a un altre departament, de 645 milions.

Alguns formen part de la reestructuració; és a dir, veurem que al Departament d'Empresa i Coneixement hi ha hagut una baixa per l'alta en el Departament de Treball, no?, perquè les competències de Treball han passat d'un departament a un altre. I, després, s'ha anat a atendre altres qüestions: la part de la paga extra 2012; l'1 per cent salarial, que en alguns casos els marges que hi havia als departaments en el que tenien previst de despeses de personal ha permès que poguéssim assumir aquest 1 per cent amb el que estava previst –en d'altres no era suficient i s'hi ha hagut de donar suport... I, com deia, doncs, cobrint suficiències per a manteniment del servei, per a emergència social, per a compromisos adquirits, compromisos amb contracte que generen obligacions legals i, per tant, exigibles des del punt de vista judicial, arribat el cas, no? I aquestes són les altes i baixes en els departaments i en altres seccions.

Del Fons de contingència –són aquests 196 milions d'euros–..., a on han anat? Doncs, bàsicament, a atendre una part del retorn de la paga extra del 2012 –111,9 milions– i algunes contingències d'alguns departaments. El Departament de Justícia, que paga aquests drets de superfície en l'àmbit de les presons, no tenia prou crèdit pressupostari. Alguns d'aquests drets de superfície s'incrementen respecte a l'any anterior; per tant, com que teníem el pressupost de l'any anterior, s'havia d'ajudar en aquest àmbit. En l'àmbit de les vacunes, si hi ha un major cost respecte al que estava previst, s'havia d'actuar. En l'àmbit del Departament d'Interior, les noves necessitats en operativa..., en la situació actual que hi ha, d'alerta antiterrorista, calia dotar de més hores extres els Mossos d'Esquadra, millores en la capacitat dels instruments tècnics, etcètera, i, doncs, es fa la corresponent transferència des del Fons de contingència.

Per tant, han anat bàsicament a personal –Ensenyament, Salut– o han anat a altres departaments, que, si mirem el pressupost del departament, la major part no és personal, no és capítol I, sinó que és capítol IV, és a dir, una transferència a un ens dependent del departament que fonamentalment, doncs, el gasta en personal, que és, per exemple, el cas de les universitats.

Des del deute, des del que ens hem estalviat en interessos, aquestes transferències, cap a on han anat? S'ha fet una transferència per valor de 235 milions, dels quals 6,5 han anat a despeses transversals i 229 als diversos departaments. Fonamentalment, doncs, veiem que una part ha anat al Departament de Justícia, per aquests drets de superfície.

En l'àmbit d'Ensenyament es produeix un fenomen que és molt important tenir en compte, perquè implica un major cost. Com vostès saben, els mestres funcionaris –bé, i, de fet, els funcionaris en general– podien acollir-se a la mútua..., a Muface, que era un cost assumit per l'Estat. Els nous que s'hi incorporen s'acullen a la seguretat social, i això va a càrrec nostre, no va a càrrec de l'Estat, no? I, per tant, hi ha una insuficiència, i a mesura que es va produint aquest relleu, doncs, això cal cobrir-ho, i aquest és el dèficit de seguretat social.

S'ha garantit el personal del programa d'escola inclusiva, el funcionament de centres educatius, les llars d'infants, i també hi havia una insuficiència en l'àmbit de concerts educatius, als quals també s'ha aplicat l'augment de l'1 per cent, de la mateixa manera que se'ls van aplicar les reduccions en el seu moment.

En l'àmbit del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, fonamentalment els compromisos pluriennals, que són o bé alguns refinançaments d'algunes..., no sé si és el cas aquest concret, eh?, però els compromisos pluriennals del Departament d'Agricultura fonamentalment són alguns crèdits que en el seu moment es van efectuar sobre el sector cooperatiu que s'han d'anar cobrint, però fonamentalment són les infraestructures de regadiu, que tenen la seva planificació, hi ha uns compromisos, hi ha unes companyies que executen les obres i que esperen cobrar.

En l'àmbit d'Empresa i Coneixement, el model de finançament de les universitats.

En l'àmbit d'Interior, la millora del programari TIC, que és un compromís pluriennal que es va implementant al llarg dels anys i que fa el CTTI per encàrrec del Departament d'Interior, i el CTTI també espera cobrar per poder pagar, al seu torn, els proveïdors.

En l'àmbit de Salut, 200 milions per a les insuficiències en les receptes..., bé, en l'àmbit de dispensació farmacèutica en oficines de farmàcia.

I en l'àmbit de Treball, 29 milions: 22 per cobrir les insuficiències en els centres especials de treball, 3,2 de la renda mínima d'inserció, 3,2 de les polítiques actives d'ocupació.

Per tant, els compromisos que ens marca la llei –com en el cas d'aquí, no?, per exemple, la renda mínima d'inserció–, els compromisos que ens comporta l'actual normativa es cobreixen o bé amb transferències internes del mateix departament o amb transferències que en aquest cas hem fet des de la secció del deute.

Bé, aquí, doncs, n'expliquem el detall, atès que... Bé, com que ja n'he explicat el detall, podem passar a la següent diapositiva. (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és fins a 31 d'octubre. Posteriorment al 31 d'octubre, com que normalment els últims mesos de l'any és quan veus si amb el pressupost que tens arribes o no arribes, és quan s'han fet algunes modificacions més, eh? I, per tant, hi hauran més transferències que... Quan convingui, quan tinguem acabat l'exercici, tancat, no tenim cap problema a tornar a venir, o, en tot cas, tot estarà publicable, que és un dels elements que comentarem al final –tota aquesta informació és pública, no? I, per tant, hi haurà 600 milions d'euros més que es transferiran, fins a 31 de desembre, des de la secció del deute cap als departaments, i fonamentalment a Salut i a Ensenyament.

Si mirem la comparativa en l'estat d'execució del pressupost, veiem que, pel que fa als ingressos... Estem parlant d'ingressos no financers: per tant, impostos, transferències que vénen del model de finançament, taxes –venda d'edificis no n'hi ha...–, però, en tot cas, els que podrien ser d'aquest tipus, eh?, ingressos no financers, ingressos que no ens comporten augment d'endeutament. Doncs, hi ha hagut una clara millora: és un 11 per cent superior, el 2015, fonamentalment perquè se'ns ha liquidat el que se'ns va donar de menys el 2014, que van ser 1.554 milions d'euros –si fan els càlculs ràpids, 0,7 per cent del PIB.

Per tant, durant dos anys hem estat..., tal com estan estructurats el model de finançament, aquestes bestretes i les liquidacions, s'ha acabat, doncs, permetent que l'Estat pogués gestionar durant dos anys 1.554 milions d'euros que ens corresponien a nosaltres. Per tant, si se'ns haguessin donat el 2014, el 2014 hauríem fet un dèficit un 0,7 per cent inferior.

En l'àmbit de despeses, les despeses no financeres són de 18.225 milions. Són inferiors a les de l'any passat, fonamentalment perquè la despesa pendent d'exercicis anteriors de concerts sanitaris, farmàcia, dependència i prestacions per fill a càrrec, que es va imputar a l'any 2015..., l'any 2014 es va deixar molt més a deure que el que es va deixar el 2015. Això corre un any, i, per tant, hi ha menys despesa, menys despesa desplaçada. Hi ha la reducció d'interessos per la reducció del cost del FLA, i la pròrroga pressupostària també estableix algunes limitacions en els capítols VI i VII –els capítols d'inversions– i en les transferències de capital, que el que fan és..., clar, com que no es poden fer, doncs, noves inversions més enllà de les programades, hi ha una petita moderació de les despeses.

Quins són els saldos pressupostaris d'operacions no financeres –per tant, incloent-hi els interessos? A octubre, a finals d'octubre, aquest saldo fins ara és positiu, de 249 milions d'euros. Això fins a final d'any evolucionarà negativament, perquè hem anunciat –ja els ho he anunciat– aquests 600 milions de més de despeses que hi hauran, i això és el saldo d'operacions no financeres. Cal tenir en compte que tenim uns ingressos financers d'un dèficit, que serà del 0,7, que s'hauran d'incorporar aquí, no?

I, per tant, aquest gràfic mostra que hi ha una millora respecte a l'exercici anterior, una millora clara, però que no estem en una situació de superàvit ni hi estarem abans de final d'any, que ens permetria, per exemple, reduir molt més el pes del deute respecte al PIB o destinar-lo a noves..., doncs, aquest superàvit, destinar-lo a inversions o a nova despesa, d'acord amb el que es determinés en el projecte de pressupostos que, en el seu cas, aprovés el Parlament, no? Però, en tot cas, hi ha una clara millora.

L'any 2015 es va netejar molta despesa desplaçada de l'any 2014. Aquesta neteja, podem dir, aquesta incorporació, l'hem anat fent una mica..., en molta menys quantitat, durant l'any 2016. Ha estat el moment d'ordenar, ha estat el moment d'atendre una major despesa, necessitats de despesa per part dels departaments per mantenir els serveis. Però si volem fer serveis nous, d'acord amb les limitacions de la pròrroga, doncs, cal que hi hagi un mandat explícit del Parlament, en forma de llei, i és la Llei de pressupostos.

Si passem de la comptabilitat pressupostària a la comptabilitat nacional, és a dir, al final, al dèficit..., quan es busca el titular de quin serà el dèficit previst aquest any, doncs, es preveu que hi hagi un dèficit al voltant de l'1 per cent. Aquí tenim l'1,02; agafin-s'ho com una previsió d'ara fins a final d'any, en què hi hauran d'haver ajustos. Per tant, per sobre del dèficit autoritzat, per sobre del dèficit finançat, i, per tant, voldrà dir que seguirem tenint un petit decalatge de tresoreria equivalent a tres dècimes de PIB. L'any passat va ser de dos punts de PIB. Per tant, haurà millorat, la tresoreria.

Nosaltres hi insistim molt, en la tresoreria, perquè, al final, el Parlament estableix uns límits en el pressupost i unes finalitats. El Govern gestiona d'acord amb aquests límits i d'acord amb l'evolució del context econòmic, però finalment la materialització d'una política pública és que arribi al seu destinatari, i el seu destinatari és qui ha de rebre la prestació, o que qui ha prestat un servei per a l'Administració pública el pugui cobrar, no? Aquí, doncs, hi ha tota la previsió de tancament.

Pel que fa a les conclusions, no? –i després faré un apunt..., re, sobre transparència–, que creiem que són unes eines útils per donar visibilitat a l'execució pressupostària... En una pròrroga pressupostària, tant la normativa que tenim a nivell de Catalunya –la Llei de finances públiques– com la mateixa naturalesa de la pròrroga pressupostària –d'acord amb la jurisprudència– i la normativa d'estabilitat pressupostària –que és la llei orgànica d'àmbit estatal i que se'n aplica– ens redueixen el marge de pròrroga. I, en aquest cas, doncs, el millor exemple és aquest acord de no-disponibilitat de crèdits que vam poder fer en interessos; altres anys s'havia fet en despesa departamental.

Sí que la normativa, en determinats casos, ens permet modificar el pressupost d'ingressos, bàsicament despeses que ja s'han generat però que s'han d'imputar en el pressupost: aquelles que es poden fer perquè hi ha ingressos que et permeten finançar-ho, aquelles que provenen de romanents de despesa no efectuada l'exercici anterior, finalista, etcètera, i les transferències que podem fer des del Fons de contingència –aquest coixí, aquest roc a la faixa– per poder distribuir-ho a la resta de departaments per a imprevistos que poden haver-hi, com en aquest cas.

Va haver-hi un acord per part del Parlament. Va ser la primera resolució de legislatura, de marcar, el Govern, un mandat per establir un calendari de pagament de la paga extra. Aquest calendari l'estem complint, d'acord amb els sindicats. I, per tant, doncs, hem utilitzat transferències del Fons de contingència per finançar el retorn d'aquesta paga extra del 2012. I amb tot el que hem pogut estalviar en l'àmbit d'interessos, garantim la prestació de serveis, situacions d'emergència social i el compliment dels contractes, que és el que s'espera de qualsevol agent en el trànsit jurídic, però sobretot d'una administració.

Hi ha un superàvit d'execució que, malauradament, doncs, en la previsió de tancament no s'assolirà, i tancarem en un dèficit proper a l'1 per cent.

Avui els hem facilitat aquesta presentació, ho hem projectat d'una forma..., intentant ser..., atès que és complex, i, per tant, també és molt útil per a nosaltres fer-ho d'aquesta manera, que ens permet tenir aquesta visió, però hi han altres eines de transparència que estan a l'abast de tota la ciutadania i que volem aprofitar: la mateixa web de pressupostos, en què hi ha la novetat, aquest any, de les dades interactives del pressupost. Estem avançant cap a aplicar la política de dades obertes en tot l'àmbit econòmic i financer, i, per tant, avançarem en aquest sentit. I aquí, doncs, els propers mesos esperem millorar encara més.

A la web del departament tenen les dades d'execució de tots els exercicis. De fet, hi ha l'informe mensual d'execució pressupostària; el darrer penjat és del 31 d'octubre, que són les dades d'aquesta presentació –que està penjat ja de fa unes setmanes i que vostès poden veure, doncs, amb tot el detall–, en què hem incorporat també, més enllà de a quins capítols o despeses es destinen, a quins departaments i per què –és una explicació, també, per departaments–, les dades interactives del pressupost, tots els indicadors de la part més de compliment d'estabilitat pressupostària i l'informe mensual d'execució.

Això és, doncs, tot el que teníem per comentar, i estem a la seva disposició per complementar aquesta informació.

Gràcies.

El president

Gràcies, secretari. Ara passaríem al torn dels diferents grups parlamentaris. Primer, pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el diputat Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, president. Bé, lògicament, agrair al senyor Aragonès i a la senyora Tarrach la seva presència; agrair, bé, doncs, la seva explicació, però a nosaltres aquesta explicació de l'execució pressupostària ens sembla que s'hauria de, per dir-ho d'alguna manera, regular, o almenys establir-hi una periodificació, que podria ser trimestral, no al final, no una miqueta..., pràcticament a la força.

Perquè que jo crec que són importants dos aspectes fonamentals, amb relació a l'execució. Primer, quan es fa referència als informes mensuals d'execució, des del nostre punt de vista haurien de tenir un nivell de desglossament molt més gran, molt més ajustat al que seria el nivell de desglossament que tenen els mateixos pressupostos. I, després, el que deia: les compareixences jo crec que no han de ser pràcticament voluntàries, sinó que han de ser una miqueta jo crec que inclús establertes, periodificades, i a mi em sembla que la periodificació trimestral pot ser important perquè ens pugui explicar d'una manera clara, doncs, aquestes desviacions que es van produint durant l'execució del pressupost, no?

Hi ha també una part que aprofitaré per comentar i que m'agradaria que em responguessin una miqueta, no? És amb relació, a vegades, a les previsions que es fan en base a una execució, i, per tant, a unes liquidacions que s'han fet, doncs, després, en els mateixos pressupostos per a l'any següent..., bé, es fan unes previsions crec que massa optimistes, jo diria.

Per exemple, en aquest cas, mencionaré, explicaré tres impostos propis que..., o, si no propis, almenys, diguem-ne, que estan traslladats a la comunitat autònoma, que són: successions, establiments comercials i hidrocarburs. Jo crec que, si analitzem com estan anant les mateixes liquidacions durant aquest exercici, es diu que a octubre tenim unes liquidacions de 367. Jo no sé quines són les previsions en aquests tres mesos, però jo he fet una aproximació i crec que podria estar al voltant dels 435 milions d'euros. I, bé, doncs, al pressupost del 2017 ens en recullen 547, o sigui, això significa un increment d'un 23 per cent. Realment, no ho entenc: o no ho faig bé o vostès pequen precisament d'optimisme, no?

Més o menys, una cosa semblant penso que pot passar amb l'impost de *estancias en establecimientos* comercials. Per què? Doncs, perquè en aquest moment, a octubre, hi havia unes liquidacions per 35,6. Nosaltres pensem que això no pujarà més de 37 milions, i vostès això, automàticament –encara que sí que és veritat que es contempla un augment de tipus–, ho apugen a 43,8, aproximadament, i això vol dir un increment, aproximadament també, d'un 33 per cent. Realment això no resulta molt creïble.

I, finalment, el tema d'hidrocarburs. Vostès, en funció, també, d'uniques liquidacions a final d'any... Segons els meus números, fan un increment del 10 per cent, quan vostès mateixos reconeixen que l'augment del consum serà d'aproximadament un 4,5. Per tant, aquí també hi veiem un augment de les liquidacions, i, per tant, de la recaptació, que difícilment..., tenint en compte com ha anat el 2016 i com es preveu que augmenti el consum, per exemple, en aquest últim..., doncs, sembla que no és massa creïble, aquest augment del 10 per cent.

Alguna cosa semblant hi hauria en el tema de transmissions patrimonials, que també se'n van a un 10 per cent d'increment amb relació al 2016, en funció del 2017.

I m'agradaria una miqueta que ens expliqués aquests punts, almenys, que jo els estic comentant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, pel Grup Parlamentari Socialista, de la diputada Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, president. Bona tarda, senyor Aragonès; bona tarda, senyora Tarrach. Jo la veritat és que els haig d'agrair aquesta presentació, perquè... (*Veus de fons.*) Sí, i li ho vull dir molt especialment, senyor Aragonès, perquè vostè sap que en altres legislatures havíem demanat compareixences sobre execucions del pressupost i no ens n'havíem sortit. Per tant, és d'agrair, que vostè vingui.

A més, crec que ho fa amb molta informació, amb aquest tarannà que vostè sempre mostra, no?, de tranquil·litat, de donar-se el temps necessari, i crec que això és important, perquè, com diu vostè, no és un tema fàcil, és un tema bastant complex. I, per tant, més enllà del fet que els ciutadans tinguem temps per mirar-nos-ho, que vostè sigui pedagògic, com ho ha estat, doncs, bé, ens pot ajudar i ens pot facilitar una mica la feina, no?

Per tant, li volia agrair, doncs, la seva predisposició i explicacions, i també les millores que hem vist a la web, que és veritat que ens faciliten una mica la feina, perquè crec que hi han millores incorporades que també volia destacar.

Jo intentaré fer un parell o tres de preguntes. Una va bastant lligada amb el que deia el diputat Espinosa; és veritat, nosaltres també hem detectat això, no?, és a dir, sembla que a 31 d'octubre hi han alguns impostos, sobretot els cedits, que tenen menys ingressos dels previstos. Si en fas una certa previsió fins a finals d'any, dona la sensació que no ens anirà tan bé com la previsió que han fet vostès per al 2017, i, per tant, bé, volíem que comentés una mica això. En successions és on potser es veu més clarament, perquè els altres, diguéssim, no són gruixos tan importants, però, bé, jo crec que valdria la pena que vostè, doncs, ho pogués comentar.

Després, també, jo recordo molt, quan estàvem en el debat pressupostari, una cosa que feia el Govern –evidentment, doncs, per intentar pressionar l'oposició perquè hi votéssim a favor–: ens deien que amb una pròrroga pressupostària no es podien fer gaires coses, que gairebé no es podia fer res, no? De fet, hi han moltes declaracions, sobretot del vicepresident, en què deia, en fi, que no es podria pagar la paga doble, que perillava la paga doble, que no podríem substituir professors..., en fi, que gairebé no es podria fer res, no? I realment avui ve vostè aquí..., que malgrat que és veritat que hi han limitacions, el decret de pròrroga planteja algunes opcions: ampliacions de crèdits, generacions de crèdits, modificacions de partides, és a dir que, a veure, hi ha un marge –hi ha un marge. I, per tant, nosaltres creiem que en aquell moment es va fer un discurs, bé, per pressionar els grups, però que no era real; realment no era real, que la pròrroga pressupostària limités tantíssim, no?

I, per tant, jo crec que la presentació que vostè ha fet avui de l'execució del pressupost ens mostra això, que el que deia l'oposició no era tan mentida, és a dir que era bastant veritat el fet que la pròrroga, que no és agradable per a ningú, perquè evidentment és molt millor, com diu vostè, que s'aprovi una llei –i que el Parlament, doncs, diguéssim, legítim el Govern per desenvolupar les polítiques que hagi acordat– que una pròrroga pressupostària..., però, en tot cas, la pròrroga tampoc et lliga tant de mans i peus, no?, com hem pogut veure.

Amb relació a això, jo li volia dir que, per exemple, en temes de salut, apareix la majoria d'ampliacions, majors crèdits de salut, a l'àmbit de les farmàcies o dels concertats: gairebé ens n'aniríem a..., no ara, en aquest moment, però anualment, quan analitzem el pressupost, sempre la partida de farmàcies i concerts acaba sent 1.000 milions d'euros per sobre dels crèdits inicials, és a dir que sempre és molt més alta. Ara, amb les xifres que han donat, estem, em sembla, pels 600 milions d'euros en aquest àmbit. M'agradaria que ho pogués concretar una mica més. És a dir, per què ens passa sempre, això? És a dir, per què no dotem bé aquesta partida? Si cada any aproximadament ja sabem que hi tindrem un cost per sobre de 1.000 milions d'euros, per què no la dotem més? Ja ho entenc, no?, llavors fem dèficit; però, al final, potser,

més val ser honestos. No sé si hi ha algun tema comptable que dificulti això, però la sensació que tenim és que cada any el pressupost de Salut augmenta 1.000 milions. I, bé, al final dius: «Bé, si això és dèficit, no?, perquè...» Dotem-la, i ja està, no?

Bé, volia preguntar si és que tenim mal dotades aquestes partides, lligades sobretot a aquest àmbit de la salut.

A veure si hi ha alguna altra cosa que volia preguntar-li... En l'àmbit de l'educació –clar, bé, perquè són els grans gruixos–, m'agradaria saber si podem detallar una mica més exactament on ha anat; d'educació, eh? Perquè em sembla que deia vostè a secundària, però volia saber si és professorat o exactament de què estem parlant, en aquest àmbit.

Jo crec que, en tot cas, després hi podria entrar una mica més, però volia fer aquestes dues grans reflexions: és a dir, com estem veient els ingressos amb relació a la projecció que fem per al 2017, i sobretot, bé, el fet que no ens ha agradat, la pròrroga pressupostària, però ha permès fer coses, i, per tant, doncs, bé, com això, d'alguna manera, donava un cert marge –el que l'oposició estava comentant.

I jo crec que ja està, perquè crec que volia dir alguna altra cosa, però no ho trobo. I, per tant, si un cas, després ja en tindrè oportunitat.

«Merci.»

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el diputat Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, agrair sincerament..., mai no és tard quan arriba. Ens ha costat una mica..., sembla que els més veterans diuen que això suposa una millora, però ens ha costat a alguns bastants mesos insistir en una cosa que hauria de ser normal, que és el tema de la transparència.

Deixin-me dir-los que..., jo, que sóc conscient que s'ha millorat –és cert, la mateixa presentació de l'informe mensual d'execució, que s'ha canviat, ajuda moltíssim–..., deixin-me dir-los, sincerament, que si un diputat vol fer la seva funció de control del Govern, no pot fer-la, perquè no..., és una cosa evident. Però no només això: si, a més a més, demana les dades, com ha fet aquest diputat –com altres–, sobre tots aquests conceptes d'«ampliació», «modificacions», «romanents» i així, li arriben –com m'han arribat a mi, fa quaranta-vuit hores– i no sóc capaç d'interpretar-les, i crec que no és un problema meu. Estic segur que si ara féssim la prova i poséssim davant del senyor Pere Aragonès que volen dir exactament aquelles sigles, ell tampoc ho sabria explicar.

Clar, això no pot ser, perquè la transparència és allò que..., millor parlar-ne poc i avançar més. I jo li reconec que s'ha avançat, però jo crec que hauria de ser un objectiu..., si no, nosaltres no podem fer aquesta funció. Ja sé que és una funció molesta, però és una funció necessària. I vostè, senyor Aragonès, ho sap, perquè gràcies al fet que la va fer en un determinat moment, algunes coses es van millorar, quan vostè feia de diputat de l'oposició en aquesta cambra.

Dit això, li vull agrair sincerament el rigor i la sinceritat política amb què ha fet aquesta presentació, els hi vull agrair sincerament. Deixin-me dir-los, a continuació, que xoquen frontalment amb els debats polítics que fem a la cambra sobre pressupostos. (*Veus de fons.*) Vostè, el que ens ha explicat, és la crua realitat; però, clar, llavors li ho hauria de dir al seu vicepresident, perquè no ens vingui després amb un altre discurs completament diferent al voltant d'aquest tema. Amb això que vostè ha dit, tota la gesticulació sobre desobediència i unilateralitat, almenys en la qüestió del *cash*, no la sé veure, per aquest costat. I nosaltres preferiríem discutir aquests pressupostos amb el seu llenguatge, perquè, si no, és que estem enganyant la gent; sense voler, potser, però se l'està enganyant.

Miri, què en desprenç, jo, de les anàlisis de l'execució de l'octubre del 2016, de la que he vist i de la que vostè ens ha ampliat avui –que li ho agraeixo–? Confirmin algunes de les coses –permeti'm que li ho digui, no és perquè la llei..., ja els ho vam dir, no es tracta d'això– que els vam dir amb relació a la presentació dels pressupostos del 2016.

Miri, vostès han tingut un major marge d'ingressos, més fins i tot dels que estaven previstos com a conseqüència de les transferències de l'Estat. Unes transferències que vénen d'un model injust –jo li ho reconec–, que hem de fer saltar pels aires, per cert,

anant al Consell de Política Fiscal a discutir el model de finançament autònom; si no, després ens queixarem –ens hem de mullar, si no ho liderem nosaltres, no ho liderarà ningú, o, millor dit, no tindrem possibilitat d'incidir sobre aquesta qüestió–, però també vénen de la reducció dels interessos del deute a un marge molt important, que supera de llarg els 2.000 milions d'euros i escaig, des del punt de vista de marge de disponibilitat –no dic de majors ingressos. I vostès ho han gastat tot, lògicament; fins i tot han gastat més del que podien, perquè tenien el límit del 0,7 i s'ha gastat l'1 –sembla que es preveu un dèficit de l'1,16.

Dit això, què vol dir, això? Que sí que es podria gastar; que sí, que el que ingressava es podia habilitar. Però com ho han gastat, vostès? –i aquí ve la crítica nostra. Clar, nosaltres escoltem el president Puigdemont dir: «Perquè no hi havien pressupostos, no hem pogut dedicar-ho a pobresa energètica i a millorar la renda mínima d'inserció.» I de les poques coses que hem pogut interpretar dels papers que ens han passat, veig que, en canvi, a data d'octubre, sí que s'han tingut 5 milions per ampliar els recursos que es faciliten a la Fira 2000, 8 al Liceu –l'última vegada que ho vaig dir eren 5, ara ja són 8–, 1 als circuits de Catalunya, no sé quants a l'Any Ramon Llull... A veure, amb quina prioritat han decidit vostès com utilitzaven això de més que els ingressava? Amb una prioritat dubtosa; a mi m'agradaria conèixer-la, des d'aquest punt de vista.

Clar, jo crec que això és el que posa de manifest... Com posa de manifest, per exemple, vostè, una cosa que ha plantejat, que és un tema que jo li reconec, el rigor aquest. Diu: «Escolti, arriba un moment que Hisenda ens diu: "Miri, sap què? Vostès, retirin-me aquí 233 milions d'euros, que em sembla que els seus pressupostos no quadren.»» I vostè els té, i els fa..., lògicament, del deute, que és el que afecta menys la despesa –*chapeau*, des d'aquest punt de vista. Però, bé, aquesta és la crua realitat, des d'aquest punt de vista. També la del pressupost del 2017, i jo no sé si de la del 2018, que tots desitjaríem que fos diferent, però sobre aquesta qüestió podríem fer el debat.

Què ha passat amb la...? Què és el que jo en desprenco? Home, en desprenco que la previsió que vostès van anunciar de despesa social en el pressupost del 2016 era fictícia; perdó, era un desig que no es podia complir mai. Per què? Perquè si han ingressat més recursos, si han estalviat, han gastat més del dèficit i tot això se n'ha anat amb altres coses, com pensaven pagar els 800 milions d'increment de despesa social que havien anunciat? És que no ho entenc, eh? O hi han més ingressos o hi ha més dèficit o es gasta d'una altra manera, però una de les tres vies.

Per què li ho dic, això? Home, perquè és que és molt important, de cara al debat de pressupostos del 2017, perquè vostès ens vénen amb un pressupost i diuen: «I pensem augmentar la despesa social en 1.000 milions d'euros.» Doncs, miri, perdoni que li ho digui, no m'ho crec. Per què? Perquè sóc incrèdul? Perquè sóc malpensat? No: perquè, afortunadament, ja tenim algunes dades de l'execució del pressupost del 2016.

I l'amiga Alcía Romero li ha fet una pregunta retòrica, a vostè, perquè ja en sap perfectament la resposta. Diu: «Escolti, i per què sempre vostès infradoten el pressupost de sanitat?» –vostès i pràcticament tots els governs haguts des del naixement de l'Insalud i de l'ICS i de la mala... Home, doncs, perquè és la cosa més fàcil del món: com que és una partida ampliable, es fan uns pressupostos inicials i després se'n gasten uns altres. I, quan es presenta el pressupost, es pot dir que allò que es gastarà en sanitat es gastarà en una altra cosa; que no s'hi gasta, s'acaba gastant en tot allò que està desbocat.

Jo, si ho he calculat bé, són 554 milions, al Servei Català de la Salut, d'ampliacions de crèdits. He vist dos números aquí, que els he intentat sumar –no sé si són correctes o no–: 554 milions fins a octubre i 200 al novembre..., *y lo que te caerá, morena, en diciembre*. Ho intueixo, perquè, bé, si no ho fan vostès..., és això, perquè al desembre cau quasi tot, des d'aquest punt de vista. Clar, aquesta és l'explicació de la pregunta retòrica que feia la diputada Alcía Romero, i això és el que explica que els pressupostos del 2017, des del punt de vista de despesa social, molt em temo que seran tan irrealistes com els del 2016.

I, en aquest sentit, només acabar amb unes qüestions. Estem preocupats pel pressupost, perquè als pressupostos pugen els ingressos per transferències de l'Estat, però, per exemple, successions i donacions s'està comportant molt malament. Vostès diuen que és un factor conjuntural. La veritat és que, si tanquem amb 440 milions aquest any, serà molt, des d'aquest punt de vista, tenint en compte que estem, crec recordar, a 366 en deu mesos. Per tant, la previsió que vostès han fet del 2017, d'ingressos de successions i do-

nacions, sincerament, o ens posem a generar una epidèmia i morts prematures, o, si no, no sé per on sortirà. I el mateix sobre patrimoni: l'increment de patrimoni no el sé veure per cap costat, jo. Llavors, clar, vostès ens estan... Per a què serveix analitzar l'execució del pressupost del 2016? Home, també per preparar rigorosament el debat del 2017.

Acabo amb unes preguntes. Ja ho ha dit, vostè, amb quin dèficit creuen que acabarà el 2016, l'1,16, que això vol dir... (*veus de fons*), 1,0? Ah, és que he vist aquí 1,16; perdó, perdó, doncs, abans m'he equivocat. Bé, 1,02, és igual. Escolti, si la pregunta –és el de menys, si és 1,02 o 1,16–...: el diferencial entre el 0,7 del 2016 i el final, com el cobriran, vostès? Hauran de demanar un crèdit al FLA, perquè els cobreixi això? Un altre bany d'hiperrealisme? D'acord, anem bé. I la despesa i els problemes de tresoreria, com els cobriran? I es quedarà algú penjat, d'aquí a final d'any?

Disculpi que acabi amb una pregunta tan tosca, però és que, clar, com vostè ha dit, els pressupostos són perquè la gent cobri.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el diputat Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Gràcies, senyor Aragonès, per la presentació i les explicacions. Em permetrà una primera observació de caràcter formal, que segur que té la seva explicació. També apunto que és la primera de les comissions que hi actuo també com a portaveu d'economia; per tant, l'ús de les dades que posen a disposició –que l'he fet sempre de forma ocasional, ara de forma més contínua– a vegades ens atabala una mica. I dic això perquè, preparant la seva compareixença, jo havia tret la informació de l'estat d'execució a mes d'octubre, i el que m'ha sorprès és que les dades que ens ha presentat difereixen, en alguns aspectes.

I les dades difereixen –segur que té una explicació, eh?, seguríssim– entre l'informe trimestral, aquest informe on es presenta tota aquesta informació, i, després, on es presenta l'estat d'execució, doncs, en aquestes taules. Bé, pensava que aquesta diferència podia ser perquè, per un costat, es contempla –i crec que alguna cosa hi té a veure– la participació en els ingressos per ajuntaments i diputacions. Aquest pot ser un element –aquest pot ser un element–, però n'hi han altres que m'ho desquaden, eh? –n'hi han altres que m'ho desquaden.

Per exemple, en la informació que em consta en el meu document, els ingressos per taxes estan ara a l'entorn dels 563 milions, i en el document que ens ha presentat vostè estan en els 736, les previsions de pressupost definitiu. Per tant, aquí hi ha algunes diferències, que, hi insisteixo, segur que en tenen les explicacions. Jo no he sabut trobar-les. Si me les aclareix, magnífic, i, si no, doncs, ja tindrem temps per aclarir-ho.

Jo crec que només hi ha una gran consideració a fer respecte de l'exposició que vostè ens ha fet avui, que és semblant a la que ja li han fet altres portaveus. Crec que les explicacions i els arguments que ens ha donat vostè són l'evidència que totes aquelles amenaces dels mals que havien de caure sobre la Generalitat pel fet que els malvats grups de l'oposició no donaven suport als pressupostos del Govern sobiranista de Junts pel Sí, doncs..., això significaria el caos més absolut. Bé, la prova és que no només no ha estat el caos més absolut, sinó que –efectivament, amb alguna limitació, però, bé...– Déu n'hi do, les coses que s'han pogut anar fent.

És cert que una situació de pròrroga pressupostària amb una tendència econòmica diferent hauria suposat moltes més limitacions i molts més perills, però afortunadament la situació econòmica el que preveia amb relació a ingressos i fins i tot també a despeses era que fos un escenari bastant més favorable: una, amb relació als ingressos –i així ha estat–, i una altra també especialment amb relació a les despeses –i així ha estat també. I sobretot pel que fa a les despeses financeres, fruit que aquest malvat i estafa... –segons el president del grup parlamentari que li dóna suport, eh?–, que és el FLA, doncs, ha suposat un estalvi d'interessos bastant important –bastant important–, dels quals vostès fan una retenció.

Això també els ho volia preguntar: vostès fan una retenció de 225 milions d'euros, com hem dit, i, per a l'execució que tenen, els queda encara un marge amb relació al

pressupost definitiu –que ja és inferior amb relació a l'inicial del 2015–..., els queda un marge encara de 1.080 milions d'euros, que m'imagino que és el que els permet anar amb un cert desfogament, eh? Vaig equivocat? No vaig equivocat? Jo crec que les xifres són aquestes, no?

I, bé, segurament aquest coixí, junt amb els altres... Obro parèntesi: petita preocupació amb relació –disculpi, eh?–..., la xifra de 1.080 milions d'euros és d'acord amb un dels documents que jo he estat treballant, que no sé si coincideixen amb els que vostè ens ha ensenyat. Anava a dir –tanco parèntesi–..., amb un cert marge, amb els dubtes relatius que ens ofereix l'evolució d'ingressos a través dels impostos, perquè segurament no es compleixen exactament del tot les expectatives que hi podien haver. I això es trasllada al pressupost del 2017, on també hi ha una previsió i unes expectatives que, bé, tant de bo es compleixin, perquè, clar, és una part important del pressupost, el fet que es compleixin les previsions d'ingressos, que li recordo que són 3.500 milions d'euros superiors a la situació del pressupost del 2015, que és la referència que prenem. I, per tant, també ens agradaria conèixer la seva opinió al respecte.

I això serien les consideracions.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, diputada Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies. Bé, jo intentaré ser breu i no iniciar un debat de pressupostos, que entenc que començarem la setmana que ve, però volia fer algunes consideracions, a part d'agrair la presentació i l'explicació. Una és –i ja s'ha dit, no?– que tots sabem dels límits de pròrroques, els límits legals i els límits de moltes coses. I és evident que existeixen, però l'aire no s'acaba: podem continuar respirant i hem continuat vivint, amb pròrroga pressupostària. I això també a vegades és important dir-ho, perquè malgrat les limitacions –algunes, autoimposades– amb les quals ens trobem –o acceptades–, s'han pogut fer algunes coses.

En aquest sentit, sí que nosaltres agrairíem –i em sembla que ja ha fet la pregunta la diputada Alícia Romero–, per exemple, en temes d'ensenyament –que, de fet, va ser un dels temes també més sensibles quan es va confirmar que es continuaria amb pròrroga pressupostària–, poder aclarir una mica més cap a què han anat, perquè malgrat que en el resum d'execució hi ha el gran titular, per dir-ho d'alguna manera, no?, com que es van dir moltes coses, doncs, hi ha una part d'intentar aclarir exactament cap a què va anar.

Després, en temes de transparència, jo crec que és evident que és necessari, el tema de la transparència, de cara aquí però sobretot també de cara a la ciutadania, i que la gent pugui entendre i conèixer què és el que es discuteix al Parlament, i a vegades poder, com deia el diputat Coscubiela, comprovar certes coses més enllà de grans frases o de grans debats que tenim al Ple, on tothom –i hi incorporo tots els grups parlamentaris– ens dediquem a generar més titulars que coses més efectives. I, per tant, és positiu.

Jo crec que amb això s'avança i es millora, malgrat que jo crec que hi ha una part que va molt més enllà, no?, que és que hi ha certs detalls pressupostaris que ni els mateixos diputats, analitzant els pressupostos, som capaços de trobar ni de conèixer, com ara analitzar el repartiment als proveïdors del Servei Català de Salut, que als proveïdors públics sabem quants diners hi van –o mig públics–, però als privats es converteix en la gran odissea.

I, per tant, en certes d'aquestes coses..., no és una qüestió d'ara, és una qüestió de tota la vida, no?, en el fons, com el tema de l'infrafinançament de Salut i la necessitat permanent –perquè no és d'ara– del fet que cada any existeixin 1.000 milions de desviació pressupostària, i que ja hi vivim com acostumats.

Finalment, agafant l'última part que ja ha comentat el senyor Coscubiela, 1,02 de dèficit, de topalls injustos però que existeixen, i que ens acabin portant a dependre de nou del FLA, que sí que és injust i que més enllà d'una qüestió d'un crèdit és una qüestió política..., té a veure també amb la no-voluntat d'augment d'ingressos, perquè si treballéssim per l'augment d'ingressos potser no hauríem de seguir alimentant aquesta de-

pendència del FLA, i, per tant, aquesta dependència del deute com a sistema de finançament, que el que fa és convertir-se en una bola de neu.

Amb això ho deixo. Tornar a dir que agraïm la presentació i les millores i avenços en termes de transparència, que sobretot crec que són importants també per a la ciutadania, perquè la gent pugui participar, també, dels debats que es tenen aquí i de les propostes que es fan.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Junts pel Sí. Té la paraula el diputat Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, president. I, evidentment, en primer lloc, reconèixer la feina i la presentació d'avui del senyor Aragonès i la senyora Tarrach. Gràcies per haver-nos aportat aquesta liquidació del pressupost, que, efectivament, crec que ens serveix, i de molt, des d'una perspectiva de rigorositat, des d'una perspectiva d'anàlisi, no només per identificar quines són les mancances i les possibilitats dels pressupostos de la Generalitat, sinó sobretot per construir també el debat dels pressupostos que vindran –per tant, el debat dels pressupostos del 2017.

Però encara no hi hem arribat, als pressupostos del 2017; almenys encara no hem arribat al debat. I sentint avui una mica aquesta defensa gairebé èpica que es feia de la pròrroga pressupostària, jo diria que sembla que tampoc hi arribarem, perquè s'ha fet una defensa de les bondats de la pròrroga pressupostària que un podria pensar, si no està avesat al debat parlamentari..., un ciutadà corrent, escoltant-nos avui a la comissió, es podria preguntar per què carai fem pressupostos, al Parlament de Catalunya. Per què fa pressupostos, la Generalitat de Catalunya? Si la pròrroga pressupostària permet tantes coses, per què ens capfiquem?; per què ens trenquem el cap?; per què ens discutim, per fer uns pressupostos de la Generalitat de Catalunya?

Tan legítim és no permetre el debat parlamentari, i, per tant, no aprovar pressupostos del 2017..., tan legítim és això com dir que, efectivament, la pròrroga pressupostària té costos. Té costos evidents; avui els ha explicat, el senyor Aragonès. Costos de dos tipus: un de comptable, que aquí podrien dir: «Escolta'm, els costos comptables, que s'espavili el departament; ja s'espavilarà a gestionar els pressupostos, ja s'espavilarà a fer l'anàlisi concreta dels pressupostos per permetre solucionar totes aquelles limitacions que genera la pròrroga pressupostària.» Però és que no només són aquests costos, sinó que també hi han costos socials, perquè hi han polítiques, especialment aquells programes anuals, que no es renoven, que no es poden fer amb pròrroga pressupostària. Per tant, hi ha limitacions que afecten finalment la ciutadania, no només els soferts gestors del pressupost de la Generalitat, sinó, finalment, la ciutadania.

Per això fem pressupostos. Per fer política, justament: per determinar prioritats, per determinar objectius, per determinar el que volem fer amb els pressupostos. I, efectivament, a la proposta dels pressupostos 2016 hi havia un gruix important de recursos destinats a les polítiques socials més bàsiques. També hi són, en el projecte del 2017. I, en qualsevol cas, aquesta és una prioritat que es marcava en uns pressupostos que amb una pròrroga no es pot fer.

Perquè aquí hem de diferenciar... Es parlava de pagaments d'alguns convenis amb algunes entitats del país, i efectivament hi han unes despeses compromeses, hi havien unes despeses compromeses. Vostès van preferir l'escenari del 2015, l'escenari d'un pressupost de retallades, amb uns determinats compromisos pressupostaris, a un nou escenari, a uns nous pressupostos amb unes noves prioritats socials. Desitgem que, en el cas del 2017, tot i que avui no ens auguren gaire voluntat de transformar la realitat amb els pressupostos, sinó més aviat al contrari..., però esperem que el 2017 es pugui plantejar efectivament, aquest pressupost.

Dit això, a mi m'agradaria destacar tres o quatre cosetes respecte al que ha dit el senyor Aragonès i posar-ho una mica en relació amb el que han dit que els diferents grups, i, per tant, intentar suscitar una mica de reflexió al voltant d'algunes consideracions. La primera: nosaltres voldríem destacar aquesta ampliació de crèdit que ha permès fer front a despeses. Per què? No només perquè és una qüestió estrictament nu-

mèrica o estrictament comptable, sinó perquè finalment –ho ha dit el senyor Aragonès, també– els destinataris són, entre d'altres, despesa farmacèutica –per tant, farmàcies–, PUOSC i Feder –per tant, ajuntaments.

Ho dic perquè alguns que estem en aquesta comissió –i en d'altres comissions– ens hem cansat de sentir propostes de resolució d'altres grups que justament el que demanaven, el que volien que aprovés el Parlament de Catalunya és que s'avancesin, aquests pagaments, que, efectivament, s'han avançat. Com que ho hem sentit moltes vegades, en moltes comissions, a mi m'agrada també posar-ho en valor avui, perquè quan es redueix el període de pagament a proveïdors –que, hi insisteixo, no estem parlant en abstracte, sinó que estem parlant finalment de farmàcies, per exemple, i d'ajuntaments, també, per exemple–, doncs, també s'ha de posar en valor.

Avui no ho ha comentat, el senyor Aragonès; ho vam poder llegir en el projecte de pressupostos, però, en tot cas, a mi m'agradaria posar en valor aquesta reducció del període mitjà de pagament a proveïdors, perquè és important. No és només una qüestió, evidentment, de tresoreria, sinó que al final també té una afectació social.

Ens agradaria destacar també la millora dels ingressos financers, en un doble sentit: evidentment, amb una lectura positiva, hi ha una lectura de fons positiva, però també hi ha una lectura amb una òptica negativa, eh?, com s'ha comentat. El càlcul de la bestreta i la liquidació de la bestreta a dos anys vista el que acaba fent és que sigui la Generalitat de Catalunya qui finalment finança el Govern de l'Estat. És a dir, uns diners de què podria disposar la Generalitat en l'exercici en curs..., s'ha d'esperar dos anys, i, per tant, està finançant l'Estat. El finança a través del càlcul a la baixa i la liquidació tardana d'aquesta bestreta, però també el finança a través del FLA, perquè si l'euríbor..., si els tipus d'interès són amb un determinat percentatge i l'Estat els cobra superiors, això és finançament. L'Estat *s'està finançant* a través del FLA.

Per tant, posem en valor que han millorat aquests ingressos financers, però alhora posem també sobre la taula el debat subjacent que hi ha darrere d'això, que són aquestes limitacions financeres a què l'Estat sotmet la Generalitat.

I, finalment, l'última reflexió, a l'entorn d'un concepte que han comentat alguns grups amb relació a l'honestedat, no?, l'honestedat a l'hora d'apropar-nos als pressupostos. Deien: «Home, està bé que se sigui honest i que s'expliqui quin és el dèficit que s'acabarà fent, que s'expliqui quina és la realitat intrínseca dels pressupostos», però alhora que es parlava d'honestedat, alhora que es parlava de posar en valor aquest rigor pressupostari, es demanava també, més o menys explícitament, que se saltés el sostre de dèficit.

Però, és a dir, aquesta és la desobediència? La desobediència és complir amb el sostre de dèficit? Aquesta reflexió a nosaltres ens trasllada a una pregunta evident: aquests grups que plantejaven això, com deuriem pensar finançar aquest dèficit? Com voldrien finançar aquest dèficit financer que generarien amb la gestió dels pressupostos de la manera que plantejaven avui? Estic convençut que aquest és un debat que podrem tenir també en l'elaboració dels pressupostos del 2017.

En tot cas, aquestes són les reflexions que volíem fer. Acabo amb l'agraïment inicial, una altra vegada, al senyor Aragonès i la senyora Tarrach, i, efectivament, posant en valor no només la compareixença d'avui, sinó sobretot tots aquests instruments que se'ns han plantejat pel que fa a la transparència a l'hora d'apropar-nos als pressupostos, que, efectivament, ens faciliten la feina i, efectivament, són un avenç amb relació a altres legislatures i altres moments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Fetes les qüestions, és el torn del secretari per contestar les diferents qüestions dels grups parlamentaris. Secretari...

El secretari d'Economia

Gràcies, president. Gràcies a tots per les seves intervencions. Per a l'equip que en aquests moments estem al càrrec de les responsabilitats en el Departament d'Economia i Hisenda, tot el que és l'àmbit de la transparència, de poder explicar quina és la situació de les finances de la Generalitat, és una de les nostres prioritats.

Perquè, al final, la major part de les decisions que es prenen responen a dos criteris: primer, un criteri ideològic, evidentment, que es plasma a prioritzar un tipus de

despesa per davant d'una altra –si no, no es prioritaria, eh?, si tot fos prioritari, res ho seria–..., per tant, prioritzar, que té un cost d'oportunitat; però, després, també la major part responen a la voluntat de gestionar-ho bé, gestionar-ho amb rigor i gestionar-ho amb sentit comú, i aquesta és la major part de l'explicació de la gestió pressupostària. Per tant, no ens fa por explicar les dades, i creiem que està bé explicar-les. I si hi ha situacions complicades –que a la gestió pressupostària n'hi han–, doncs, si tots les assumim, probablement molts que no les acaben d'entendre acabaran assumint els mateixos plantejaments d'aquells a qui ens pertoca, circumstancialment, en aquest moment, fer-nos càrrec de trobar-hi les solucions.

També vull dir –i crec que és bo fer-ho aquí, en seu parlamentària– que, més enllà de l'equip més ampli del departament, per a la Direcció General de Pressupostos la transparència és una prioritat, es vol innovar en aquesta fórmula. Per això hi ha hagut també uns canvis interns, una renovació i una reestructuració de la direcció general enfocada cap aquí, i, per tant, és una prioritat i crec que cal posar-ho en valor. I, per tant, com que ja ho fem privatament, doncs, també vull aprofitar per fer-ho públicament.

Intentaré anar responant a tots els temes, i alguns es donaran per respostos, perquè n'hi ha molts que són comuns.

El diputat Espinosa, doncs, demanava que es poguessin establir unes compareixences periòdiques. Per mi, cap mena de problema. Vull recordar que el tancament de cada trimestre es trameta al Parlament. Nosaltres també, en aquests moments, reconeixem que es trameta en un format massa comptable, i, per tant, per això mateix serà un dels objectius, continuar millorant això.

També és cert que mensualment es penguen els informes d'una manera molt més pedagògica, i els diputats poden fer ús de la seva..., vaja, de les prerrogatives parlamentàries que tenen, de sol·licituds d'informació, etcètera –molts de vostès en fan–, per tenir-ne, doncs, molts més detalls, no? I, per tant, a mesura que sigui possible, nosaltres, el màxim nivell de desglossament, en la informació, no tenim cap problema a donar-lo.

Un dels temes que comentava el diputat Espinosa són les previsions en l'àmbit dels ingressos, no? Pensem que venim d'uns pressupostos –del 2015– que tenien una previsió, en l'àmbit d'ingressos, d'uns 2.500 milions, que estaven subjectes a negociar amb l'Estat. L'alternativa a això s'ha de dir que era retallar per la part equivalent, perquè per molts augments tributaris que s'haguessin previst dins la nostra capacitat normativa, no arribàvem a 2.500 milions. Per tant, allò que des d'un punt de vista de la normativa pressupostària seria heterodox –però les heterodòxies estan bé, de tant en tant–, doncs, ens va permetre mantenir un cert nivell de despesa, a costa d'un dèficit superior a l'esperat, sí –malauradament és així.

Ara què tenim, doncs? Bé, tenim un canvi de situació econòmica en què estem en un creixement de l'activitat molt important. El PIB aquest any creixerà un 3,4 per cent; la mitjana de la zona euro a les darreres previsions, si no vaig errat, és un 1,2 per cent. Per tant, anem realment bé. I el que hem de fer és intentar ordenar, i, per tant, que els pressupostos realment puguin, des de la seva mateixa presentació, ser el més realistes possible.

Pel que fa a alguns dels temes que comentava, no?, l'impost de successions i donacions –i això el secretari d'Hisenda ho coneix molt bé, i també la directora general de Tributs– és un impost que oscil·la molt. I hi ha hagut una sola quota, de desenes de milions, l'any 2015, no? Per tant, es fa difícil fer-ne una previsió exacta. Intentem agafar la mitjana d'alguns exercicis anteriors i alguns altres elements.

Hi ha una revaloració d'actius que componen la massa hereditària: una part de l'explicació de la reducció de l'impost, més enllà dels canvis normatius del 2008 al 2011, era que, a la part d'actius financers, molts, doncs, s'havien reduït. A la part d'actius immobiliaris també s'havia reduït el seu valor, si no ho recordo malament, i faig servir la memòria de quan estava en aquesta banda mirant quina era la recaptació de l'impost de successions; per tant, pot ser que hi hagi alguna errada. Però gairebé un terç de la massa hereditària són immobles, i, per tant, si en canvia el valor –i ara està havent-n'hi un repunt–, s'explica una part de... Per tant, ara hi ha aquesta revaloració, i creiem que això tindrà un impacte important.

I, després, una altra..., que és el compromís d'aquest departament, d'aquest Govern, de la Secretaria d'Hisenda i de l'Agència Tributària, de portar a terme campanyes d'inspecció i campanyes de lluita contra el frau fiscal. I segur que en podrà..., no

sé si té previst donar-ne detalls, el secretari, després, però, si no, els recomano que li'n demanin.

En l'àmbit de la taxa turística, estem superant cada any rècords en estades. I estem incorporant i fent aflorar una part de les estades que estaven a l'ombra, eh?: tot l'àmbit d'apartaments, lloguers d'habitacions, etcètera. Això també pot explicar una mica la part de previsions de millora de cara al 2017. Si miren, a la part d'ingressos, l'execució dels ingressos de la taxa turística, el major increment es produeix en l'àmbit d'apartaments, lloguers d'habitacions, etcètera. Què vol dir? Que tothom s'ha posat a llogar habitacions o apartaments? No. Que hi ha més habitatges d'ús turístic, que és el concepte que puja més? No, sinó que s'han aflorat, i aquí els ajuntaments han fet una molt bona tasca col·laborant amb la inspecció.

En l'àmbit d'hidrocarburs, la despesa mitjana de les llars en l'àmbit d'hidrocarburs té molta relació amb el cicle econòmic, i, per tant, en moments de repunt de l'activitat, com ara, s'utilitza més el cotxe privat. Vaja, això, els experts en mobilitat ho poden definir molt millor que jo.

I en l'àmbit de l'impost de transmissions patrimonials, hi han dos elements que reflecteixen el que ha passat aquest any i ens permeten tenir aquesta previsió de cara a l'any vinent. Primer, en els preus a la baixa que es van produir en els moments més complicats de la crisi, hi ha hagut una certa correcció; aquest és un element. I dos, moltes de les decisions d'inversió de les llars que s'havien estat retenint en un moment de crisi, fins i tot de llars que en tenien la capacitat, precisament, per la incertesa..., compres d'habitatge no s'havien portat a terme –de gent que tenia capacitat per fer-ho. I en el moment en què les expectatives de millora econòmica canvien, es consoliden, doncs, gent que ja ho podia fer abans ara es decideix a invertir en l'àmbit d'habitatge, no? I això explica una mica el canvi en transmissions patrimonials, més enllà dels canvis normatius que es preveuen a la llei de mesures.

I en l'impost del patrimoni, singularment les funcions contra el frau fiscal que ha exercit l'Agència Tributària de Catalunya han tingut un èxit important, i, per tant, es preveu recaptar més l'any vinent, i la revaloració també de determinats actius, no?

Per tant, nosaltres creiem que, amb tots aquests elements, la previsió d'ingressos que nosaltres preveiem al pressupost és molt sòlida, eh? I, evidentment, amb el context econòmic que hi ha, amb molts riscos geopolítics, amb riscos en possibles... De fet, des del setembre està havent-hi un augment lleuger –esperem que no es dispari– del preu del petroli que es repercutirà en un augment del preu de l'energia; per tant, això és un element que hi ha, de risc. També estem en uns tipus d'interès molt baixos, que tard o d'hora hi haurà un repunt; hi serà, la qüestió és quan. Però també hi ha la Reserva Federal, que s'ho està plantejant: depèn de quina política econòmica faci el nou Govern dels Estats Units, ho provocarà; això farà que les entitats financeres demanin al Banc Central Europeu que faci el mateix, perquè, si no, tindran..., el capital va allà on hi ha una taxa de remuneració del capital més alta, etcètera, no? Per tant, hi han molts elements que, bé, no controlem; però, tot i això, creiem que aquesta previsió que fem és una previsió sòlida.

A la diputada Romero, agrair-li, doncs, les seves paraules. Ha comentat el tema de la previsió d'ingressos. Crec que he intentat respondre-ho, també per al diputat Espinosa. I, és cert, la pròrroga té limitacions, en té. Això no ho podem amagar: en té. I, per exemple, comentava...: la paga doble. No, la paga doble ja es va recuperar el 2015. Per tant, els pressupostos prorrogats inicialment ja incorporaven la paga doble. Però, per exemple, coses que no es poden fer: noves convocatòries d'oposicions no previstes, no? Per tant, necessites, en llei de pressupostos, autoritzar el Govern a portar a terme aquestes ofertes públiques d'ocupació.

I, després, un element molt important, que d'inici no té un impacte econòmic però que el té al final, que és el cost econòmic de la incapacitat de programar les polítiques públiques que comporta una pròrroga pressupostària. És a dir, al final, si tenim aprovat un pressupost –segons el calendari que hi ha en aquesta cambra, el mes de febrer–, sabrem els riscos que poden haver-hi –posem, a principis de març. Els departaments saben què es poden gastar durant tot l'any; evidentment, subjectes als canvis que puguin haver-hi. Si hi han molts canvis en l'activitat econòmica, en la situació, doncs, a nosaltres ens pertoca controlar aquesta situació, però saben el que es poden gastar.

Una situació de pròrroga, subjecta a uns ingressos que no saps quan t'arribaran, et-cètera, et genera una incertesa que fa que... I els recomano que mirin l'informe mensual d'execució corresponent al mes de desembre, que es publicarà, doncs, a finals de gener o el mes de febrer, i hi veuran que a l'últim període de l'any hi ha un augment. Per què? Perquè aquesta incertesa, o sigui, la no-programació, la incapacitat de preveure, té un cost. I, per tant, això també és un cost de la pròrroga.

La despesa de salut. La despesa desplaçada de salut la tenen totes les comunitats autònomes –totes. Per què? Perquè l'Estat, en el seu moment, quan va fer la transferència, no només a la Generalitat de Catalunya, sinó també a altres comunitats autònomes, de les competències en matèria de salut, estava infrafinançat. Quina era la manera de gestionar això? Doncs: «Escolta'm, la despesa que facis de més, la carregues al proper exercici.» Això, en termes de gestió pressupostària, és el «compte 409», que en diem. Aquest compte, al llarg de l'exercici, s'omple al principi amb el que t'has gastat de més l'exercici anterior, que no tenies crèdit; el buides, perquè ho carregues en el pressupost, però el pots tornar a omplir a finals d'any.

Per tant, què és el que seria desitjable? En aquest pressupost de 2017 es fa, en part: és prioritzar el Departament de Salut, tenint en compte que té aquesta peculiaritat, amb major dotació pressupostària, i anar reduint aquesta despesa desplaçada. No ho pots fer en un any, perquè segurament tots vostès tenen moltes més propostes, a part de Salut, on destinar els increments de despesa que es puguin fer, però aquesta és una de les prioritats. I per això el Departament de Salut és el que més creix, entre altres coses, també, pel volum que té, respecte al darrer pressupost aprovat, no?

A la inversa, quan vostès critiquin, legítimament, des de la seva posició, la dotació que hi ha en el pressupost de Salut del 2017, sàpiguen que probablement es complementarà..., és a dir que es meritara més despesa d'aquesta, no? Per tant, el seu argument es pot agafar també a la inversa.

En l'àmbit d'educació, el detall que en tenen... Hem dit que el criteri era el manteniment dels serveis, no? Què hi hem hagut d'incorporar? Primer, el curs 2015-2016 es van incorporar 590 docents més –curs 2015-2016– que no estaven en el pressupost inicial del 2015. Clar, aquests repeteixen, el curs 2016-2017; per tant, els hi hem tornat a posar. I hem hagut de pagar-los, evidentment, el seu salari, com és corresponent, per la part de curs 2015-2016 que ha passat durant aquest any.

L'inici de curs 2016-2017 hi ha hagut un increment de 798 places de docents complementàries en aquestes 590 que ja venien del curs passat; per tant, un increment complementari. I els canvis en els criteris de substitució, com vostès saben..., els dies en què en les substitucions programades es fixaven com a dies màxims perquè es produís una substitució, això s'ha anat reduint, i en el projecte de pressupost 2017 es continuarà reduint. Doncs, vol dir que has de posar docents per compensar els qui no poden anar a treballar perquè estan de baixa, no? Això comporta 200 noves places més.

A part, per exemple, tot aquest increment de places suposa 110 milions d'euros; després, l'increment de retribucions associat a triennis i sexennis, 12 milions d'euros; la seguretat social, 53 milions d'euros –per allò que hem comentat abans–, i la variació retributiva d'aquest augment de l'1 per cent, 27 milions d'euros. Aquests són els canvis fonamentals en l'àmbit d'educació que s'han produït.

Al diputat Joan Coscubiela, bé, agrair-li també, com també al diputat Espinosa –que abans no ho he fet–, el reconeixement d'aquesta tasca de transparència. Quan no se sap..., és a dir, l'aprovació d'un pressupost..., o la discussió d'un pressupost, més que l'aprovació, és l'oportunitat que té el Parlament de fixar les prioritats. En una situació de pròrroga, les prioritats, amb totes les limitacions, s'acaben fixant en el decret de pròrroga del Govern.

Es podria haver fet..., el Govern en funcions que hi havia abans que ens hi incorporéssim nosaltres podria haver decidit no prorrogar pel cent per cent, prorrogar-ho pel 80, perquè hi havia riscos. O nosaltres hauríem pogut decidir: «Escolti, complim el dèficit amb absoluta contundència, i no prorroguem el cent per cent de les despeses.» No tindria sentit.

Una de les funcions de la política econòmica pressupostària és controlar els dèficits, vigilar que no ens endeutem –estem altament endeutats, i, per tant, hem de controlar aquesta situació d'endeutament–, però sobretot és assignar correctament els recursos a

les polítiques públiques. I les prioritats d'aquest Govern són: atendre les persones correctament –per tant, polítiques socials– i dotar aquest país també del sistema institucional que es mereix, no? I, per tant, aquestes són les prioritats. I fonamentalment, en despesa pressupostària, són l'àmbit de polítiques socials.

Comentava algunes diferències, el diputat Coscubiela, d'algunes projeccions que feia, no? De les dades que li van facilitar en les successives sol·licituds d'informació que vostè ha fet, algunes eren tancades a 30 de setembre; ara estem a..., les dades que presentem són a 31 d'octubre, i hem dit que en aquesta darrera part de l'any es va incorporant molta despesa que s'agafa de la secció de deute i es passa als departaments, no? Per tant, alguns dels desajustos corresponen a aquest àmbit.

Un dels nostres compromisos és que els pressupostos incorporin els ingressos que realment es poden materialitzar, i és cert que en tots hi ha un risc: si hi ha una nova recessió econòmica, doncs, caurà la recaptació, és evident, no? Però nosaltres tampoc volem renunciar a algunes coses que hauria de transferir ja l'Estat –que ho hauria de fer–, i que no s'han pogut materialitzar durant l'any 2016, malgrat que es preveien en el pressupost, perquè hem tingut un govern de l'Estat en funcions.

En poso un exemple –en què, a més, crec que hi haurà el consens absolut d'aquesta cambra–, que és que el finançament que s'atorga per la competència que exercim de seguretat ciutadana, els Mossos d'Esquadra, es fa en base al nombre d'efectius que hi havia el 2009; per tant, s'ha de cobrir aquest nombre d'efectius major que hi ha. Tenim aproximadament disset mil mossos al servei de la Generalitat de Catalunya, però molts no es compten, en aquesta transferència que fa l'Estat a la Generalitat, per pagar la seguretat ciutadana, i ho estem finançant dels recursos generals, no?

Això hem de poder-ho negociar, i hem de poder aconseguir aquest èxit. I la reflexió és compartida per part del Ministeri de l'Interior, i esperem que es pugui convocar la Junta de Seguretat i això es pugui reconèixer, i pactem la manera de com poder-ho fer temporalment. Hi ha tot un deute acumulat que s'hauria de poder incorporar en un moment en què les necessitats de seguretat són molt evidents, i, per tant, estaria bé no escatimar recursos en aquest àmbit.

Comentava que una part d'aquests ingressos que es podien preveure de més... Hi insisteixo, el 2015, 2014, la situació provocava que només preveient uns ingressos de caràcter extraordinari es podien cobrir les despeses ordinàries. Això ara ho podem evitar, i, de fet, ho hem evitat en el projecte de pressupostos 2016 i 2017, però encara hi han alguns deures pendents. I el cas de la despesa desplaçada de salut és el que abans he comentat, n'és un exemple molt clar, no?

Pel que fa al dèficit previst, com s'indica aquí, en aquests moments el previst per a aquest any 2016, al tancament, és de l'1,02 per cent del PIB. Això sempre està subjecte a canvis, i els majors canvis –que en aquests moments no hi ha res en marxa que pugui indicar que es produeixen– són que hi hagin algunes comptabilitzacions diferents d'alguns tipus de contractes o així. De moment, no n'hi ha cap en marxa. Per tant, en principi, doncs, anirem tendint a la línia del que preveu la mateixa Airef, etcètera, cap al voltant d'aquest 1 per cent.

Deia: «El debat d'aquesta comissió xoca amb el debat que a vegades hi ha en el Ple sobre els pressupostos.» I tant, que xoca; però xoca jo crec que també per la posició dels diputats, i permetin-me que ho digui. És a dir, en un pressupost, al final, quan es plantegen –i ho veurem ara amb les esmenes, nosaltres farem un estudi de totes les esmenes que es presentin–..., quan es presenten esmenes al pressupost i la gran victòria és presentar un gran nombre d'esmenes..., vol dir que es tenen poques prioritats, quan són totes, no? I, per tant, és molt complicat, prioritzar. Tot té cost d'oportunitat, i té costos polítics. Al Govern li toca assumir-ho, i el Parlament creiem que estaria bé que se'n pogués també coresponsabilitzar. Per tant, aquest xoc jo també l'he tingut, en el debat que hi ha hagut en aquesta comissió, que els l'agraeix molt.

Respecte al model de finançament, nosaltres no el podem liderar, no en podem liderar la millora. I l'explicació és molt clara: tot el que demani la Generalitat de Catalunya, i encara més en l'actual context polític, serà rebutjat, d'entrada. De fet, no hem demanat res i ja hi ha hagut presidents de comunitats autònomes que han dit de no fer cap cessió, i no hem demanat res. El que nosaltres demanem serà el topall per a la resta de comunitats autònomes.

I en l'actual context polític poden haver-hi altres comunitats autònomes que poden demanar alguns plantejaments que vagin més enllà, i, per tant, nosaltres el que no farem és limitar la capacitat negociadora de la resta de comunitats autònomes. Que facin el que puguin, i nosaltres ajudarem en el que podrem, sent conscients que no ho podem liderar, perquè no volem limitar la capacitat negociadora de la resta, perquè el que nosaltres plantegéssim seria rebutjat d'entrada, i és evident que es veuria com la concessió al xan-tatge, etcètera, de no sé qui. És millor que ho plantegin uns altres.

També, malauradament, el vot dels partits que donen suport al Govern i el que representa vostè no seran decisius en les modificacions de la LOFCA que vinguin del model de finançament; malauradament, no? Per tant, estem en un altre context. Per tant, no ho podem liderar. A part, hi han unes prioritats polítiques que ens ha marcat aquest Parlament en aquest Govern pel que fa a les negociacions amb l'Estat, que van en una altra línia.

Deia: «Hi han coses que no s'hi han pogut incorporar, al pressupost.» No, la pobresa energètica s'ha incorporat en el pressupost, tot i que formava part d'un programa finalista del 2015. El 2015 en el pressupost hi havia un fons extraordinari de polítiques socials que vam pactar el Govern del moment amb els diputats del moment, i era un fons per a l'any 2015. La part de pobresa energètica s'ha traslladat al 2016, i la convocatòria que ha estat parlant el Departament de Treball amb els ajuntaments, també, de col·laboració –on, evidentment, doncs, s'innovarà i es millorarà tot el procediment–, hi és.

En la renda mínima, vostè, que té una trajectòria llarga en l'àmbit social i polític d'aquest país, coneix moltes entitats que participen en les comissions de seguiment, i tothom qui compleix els requisits de la renda mínima d'acord amb la normativa, la cobra –tot-hom. L'altra cosa és que necessitem un nou pressupost per decidir si abordem una millora de la renda mínima, si es passen els altres debats de rendes que estan havent-hi a aquí.

L'aportació al Liceu l'any 2015 no es va fer. Nosaltres som membres d'aquest patronat. El 2016 havíem de compensar el 2015; això és el que ho explica. En el cas de Fira 2000 s'han avançat unes aportacions que ens estalviarem de fer el 2017. Al final, doncs, la gestió pressupostària té aquestes coses.

El diputat del PP Santi Rodríguez també comentava algunes diferències. Bàsicament, jo suposo que vostè ha seguit els informes trimestrals que estan penjats a la web del Departament d'Economia i Finances. (*Veus de fons.*) Sí, són els trimestrals. (*Veus de fons.*) Doncs, en tot cas, ho aclarirem, però com que ha fet referència als informes trimestrals, que són els que també es preparen des d'Intervenció, l'últim és el del 30 de setembre; aquí són amb dades de 30 d'octubre, en tot aquest context. En tot cas, en podem aclarir, evidentment, els detalls, no?

En l'àmbit de pròrroga, hi insisteixo, no es poden convocar noves oposicions més enllà de les que estan autoritzades si hi ha pròrroga, i no podem portar a terme noves polítiques.

En les projeccions d'ingressos, crec que ho he comentat.

I, pel que fa al FLA, el FLA té una condició, que és no sortir als mercats. I nosaltres tenim propostes d'inversors que diuen: «Escolti'm, si s'estan plantejant un dia sortir als mercats, aquí hi serem.» Nosaltres..., no perquè siguem uns cracs, sinó per les condicions econòmiques, que, a més, escolti'm, la resta de les comunitats autònomes també les tenen, eh?; per tant, no perquè siguem més macos que ningú.

El FLA es beneficia del suport del Banc Central Europeu al deute de l'Estat. I, en bona part, aquest diferencial s'explica per l'equivalent de l'Estat en teoria en el període mitjà, tot i que arrosseguem una part del FLA que encara està a interessos superiors.

Em sembla que li he respost a tot, però, en tot cas, els detalls d'aquests temes més concrets, estem a la seva disposició per poder-los aclarir.

A la diputada Eulàlia Reguant, de la CUP, agrair-li també els comentaris sobre la transparència de les dades. I, és cert, hi han limitacions autoimposades en la pròrroga pressupostària, però que ha decidit aquest Parlament amb la Llei de finances públiques, eh?; per tant... I crec que és una potestat del Parlament, i és el que dóna poder al Parlament. I, nosaltres, doncs, en aquests debats d'obeir o no obeir..., nosaltres, en tot cas, el que intentem és obeir el Parlament de Catalunya. I aquestes limitacions són limitacions que ha decidit el Parlament, i, des d'un punt de vista de la gestió de la política econòmica, comparteixo plenament el seu contingut, excepte els canvis que farem en la llei de mesures.

Pel que fa Ensenyament, ho he comentat, quins són els augments previstos, els pagaments que ja s'han incorporat a la pròrroga. Els proveïdors privats de salut..., el que són els concerts en bona part estan previstos com una transferència en el pressupost del Servei Català de la Salut. En els proveïdors privats, dependrà també de com són els contractes, quan es fan. I sap que en alguns casos de serveis hospitalaris, doncs, el Departament de Salut també està portant noves actuacions polítiques en aquest àmbit, que, a més, són de debat aquí, també, en el Parlament.

El dèficit, com comentava, no és bo ni dolent, en si mateix. El que s'ha de fer és utilitzar-lo d'acord amb les circumstàncies i d'acord amb els objectius, i sent conscient que tot dèficit que generem avui és una càrrega cap a les generacions futures, i, per tant, que la despesa que fem amb aquest dèficit ha de permetre que les generacions futures el puguin afrontar amb més garanties. I, per tant, el dèficit no només en un moment de crisi ha d'anar destinat a finançar inversions, sinó que també creiem que si una part d'aquest dèficit va a finançar la política educativa..., són més eines, una millor política educativa: més eines contra les desigualtats, més eines per a la millora d'oportunitats per a tothom, que tindran les generacions futures per poder després pagar, doncs, els efectes d'aquest dèficit.

El diferencial que hi ha entre el 0,7 finançat i l'1..., al voltant de l'1 per cent, doncs, serà un deute comercial a finals d'aquest any. L'any passat era de dos punts, eh?; aquest any serà de tres dècimes. Ho hem dividit per set, no?, per una mica menys de set; per tant, és una reducció important. I això, si continués la situació que hem viscut aquest any, i en funció també del calendari dels canvis polítics que hi pugui haver en aquest país, es finançaria a través..., aquests 600 milions es finançarien amb el que s'ha anomenat «FLA extraordinari», que cobreix l'excés de dèficits d'exercicis anteriors.

Si no ho féssim, seguiríem sota les limitacions del FLA. Perquè aquí hem parlat dels ingressos no financers i de les despeses no financeres, però després hi ha totes unes amortitzacions que la major part d'estats no les paguen amb càrrec de pressupost, sinó que el que fan és que s'endeuten de nou per pagar les amortitzacions. Si nosaltres podem sortir als mercats, ho farem amb emissions. Això, doncs..., el context jo crec que, en aquests moments, no pinta que vagi cap aquí, en la seva totalitat. La resta, si no, s'hauran de finançar a través dels instruments, de qui pot sortir als mercats i qui ha decidit que surt, ell, als mercats, que és l'Estat a través del FLA –el FLA, pel que fa al finançament nostre, no? Per tant, la dependència..., en aquest sentit, les limitacions es seguirien mantenint.

I al diputat Roger Torrent, de Junts pel Sí, doncs, agrair-li la seva intervenció. Coincideixo en les limitacions en la pròrroga i en l'oportunitat que tenim sobre la taula, en aquests moments, per poder dotar d'un nou pressupost que permeti tot el que hem dit que permetrà –bàsicament, majors recursos, major programació, més seguretat a tothom– i que ens permeti superar les limitacions d'aquests pròrroga.

I un tema que abans no sé si ha estat la diputada de la CUP o el diputat del PP, que ho ha preguntat; en tot cas..., disculpin, eh? (*rialles*), però és... Diuen: «Amb els proveïdors, com estan els temes de tresoreria, d'aquí fins a final d'any?» Doncs, hem millorat moltíssim, els terminis de pagament s'han reduït a la meitat, però també és veritat que l'Estat ha de fer els deures que li corresponen. Tenim un dèficit autoritzat del 0,7. Són 1.440 milions. Només se'ns ha finançat el corresponent al 0,3, perquè hi havia un govern en funcions... Bé, en tot cas, no entraré en les consideracions polítiques que en podríem fer. Això queda pendent.

I del FLA extraordinari del 2015, una part encara queda pendent. Nosaltres creiem que, en qualsevol cas, als proveïdors socials, a les farmàcies i a l'àmbit hospitalari garantirem el manteniment dels terminis de pagament actuals, però cal que l'Estat es posi les piles en aquest tema. Ens afecta a nosaltres i a totes les comunitats autònomes. I esperem que si no pot ser el 30 de desembre, doncs, sigui el 4 de gener o el 10 de gener, però que aquests temes puguin quedar resolts.

Gràcies.

El president

Gràcies, secretari. Els diputats volen repreguntar? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*) Sí, algú. El Grup Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No per obrir un altre torn, però sí per, bé, una cosa molt concreta i amb relació a aquesta última afirmació, dels problemes de tresoreria i de les prioritats de tresoreria. Dels pagaments als proveïdors hospitalaris del mes d'agost se'n va pagar el 50 per cent, i es va advertir que el mes de desembre tampoc no es podria pagar. Això és així? S'ha pagat ja, el deute del mes d'agost? Hi hauran problemes, el mes de desembre, perquè puguin cobrar, els proveïdors hospitalaris?

El secretari d'Hisenda

Això ho vam haver de fer, també, el mes de maig; després, al cap d'un o dos mesos, es compensa, aquesta part. En el cas dels concerts socials hospitalaris, estarem en el termini de seixanta dies, que és el que ens hem esforçat a mantenir tot aquest any. I el risc d'arribar a final d'any sense això era que no s'implantés el FLA com s'havia d'implantar. Aquest risc encara hi és.

Nosaltres el que hem fet és portar una gestió adequada de la tresoreria, una gestió extremadament prudent. Si en l'àmbit pressupostari hem de ser prudents, en l'àmbit de tresoreria hem de ser extremadament prudents, i si aquests aspectes extraordinaris del FLA i el FLA del 0,3 al 0,7 no arriben abans de final d'any, nosaltres mantindrem els terminis de pagament. Per tant, no hi haurien nous retards en aquests àmbits. En els altres, haurem de mirar si es poden..., quinze dies. Però, en tot cas, creiem que es poden mantenir els terminis actuals, i aquest risc desapareix, però per una qüestió: que nosaltres hem fet un esforç molt important de gestió de la tresoreria. Però necessitem igualment que arribin, que aquests compromisos es materialitzin –nosaltres i totes les comunitats autònomes–, perquè hem elaborat els plans de tresoreria en relació amb això. I, en tot cas, si no és el 30 de desembre però és el 10 de gener, doncs, que sigui el 10 de gener, no?

De fet, si tothom compleix i el FLA arriba abans de final d'any –aquesta part–, doncs, haurem reduït el pendent de pagament a més de la meitat del que hi havia ara fa un any, no? I els instruments del FLA han estat els mateixos, eh? Per tant, és la gestió, també, de tresoreria que es deriva d'aquesta gestió prudent en l'àmbit pressupostari.

El president

Gràcies, secretari. Amb aquesta intervenció donaríem per finalitzada aquesta compareixença. Gràcies per comparèixer en aquesta comissió.

I suspenem, re, trenta segons per fer el canvi... (*Veus de fons.*) Em demana el portaveu..., algú em demana... (*Veus de fons.*) Anem justos de temps. Si volen que suspenguem i fem un descans de tres o quatre minuts, no hi tinc inconvenient, però... (*Veus de fons.*) Sí? Fem un descans de tres minuts? (*Pausa.*) D'acord.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i sis minuts.

El president

Sí.

Compareixença del secretari d'Hisenda per a presentar l'informe del Departament d'Economia i Hisenda sobre les possibles reformes de l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost sobre successions i donacions i l'impost sobre el patrimoni

357-00187/11

Doncs, reprenem la sessió amb el trenta-novè i últim punt de l'ordre del dia. És la compareixença del secretari d'Hisenda davant d'aquesta mateixa comissió per presentar l'informe del Departament d'Economia sobre les possibles reformes de l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost sobre successions i donacions i l'impost sobre patrimoni.

Donem la benvinguda al secretari, així com al seu equip. I, per tant, secretari, tens la paraula.

El secretari d'Hisenda (Josep Lluís Salvadó i Tenesa)

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, veig que ja fa una estona que parlen de pressupostos, i també he pogut sentir com heu anat discutint o precisant en el tema d'ingressos, i, per tant, també en l'àmbit dels impostos, que és el tema que centra o protagonitza aquesta segona compareixença d'aquesta tarda.

Bé, en tot cas, respecte al moment en què es fa la petició d'aquesta compareixença ha passat força temps; ha canviat força, el context polític, el context en el qual ens trobem en el marc de la tramitació pressupostària. I, en tot cas, i tenint present que la setmana vinent tenim el plenari en el qual es portarà a terme el debat de les esmenes a la totalitat, tant de la Llei de pressupostos del 2017 com de la llei de mesures, intentaré aportar-hi algunes reflexions, contextualitzar, justificar, i, també, explicar aquelles propostes, totes aquelles mesures que hem incorporat dins del que és el Projecte de llei de mesures.

I, per tant, intentaré ser útil en el debat, i sobretot ser útil també des de la convicció que aquelles propostes que més ajuden la societat són aquelles que són capaces d'assolir àmplies majories, i aquestes àmplies majories, òbviament, ens permeten aconseguir-les a partir de compartir diagnòstic, informació, i poder anar acostant informacions i posicions; i, també, per altra banda, des de la convicció que els únics canvis reals són aquells que són possibles, i són aquells que tenen prou majoria per a poder-se implementar.

(L'exposició del compareixent és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Dit això, intentaré presentar les idees en quatre blocs: una primera contextualització referenciant la situació de Catalunya a l'Estat espanyol respecte a Europa; posteriorment, en un segon bloc, faré una breu comparació respecte a la resta de comunitats autònomes de règim comú; en un tercer bloc, focalitzar en els tres impostos que motiven la petició d'aquesta compareixença, i, en un quart bloc, presentar els eixos i aquelles propostes que hem desenvolupat i que hem incorporat dins del Projecte de llei de mesures per al 2017.

Començaríem amb aquesta imatge, que és la síntesi del que són els ingressos tributaris de la Generalitat de Catalunya: 20.150 milions d'euros que provenen dels principals impostos, com teniu a la vostra disposició a la documentació de la proposta de pressupostos per al 2017; 20.150 milions d'euros que són el resultat d'una llarga relació d'impostos, molt heterogenis, de naturalesa molt, molt diversa. Alguns d'ells, impostos que recapta l'Estat, que hi té competències normatives només l'Estat; altres que recapta l'Estat i hi tenim competències normatives compartides; altres que són estrictament propis del Govern de la Generalitat de Catalunya: en concret, els set darrers, que durant el 2017, per diverses vies, esperem poder incorporar tres nous impostos propis –per tant, acabarem el 2017, esperem, amb deu impostos propis. Tot i això, són deu impostos propis que sumen 158 milions d'euros per al 2017, un 0,78 per cent dels ingressos de la Generalitat de Catalunya.

Intento fer una visió de context en l'àmbit europeu. Alguna reflexió metodològica prèvia: quan ens comparem, des de la perspectiva dels ingressos derivats de matèria tributària, l'indicador, com bé saben, a nivell internacional que s'aplica per comparar realitats diferents, estats diferents, és la pressió fiscal, que, en definitiva, són aquells ingressos que es perceben en matèria tributària dividits pel producte interior brut de cada territori.

Les dades que presentarem segurament alguns de vosaltres ja les coneixeu, dades publicades per Eurostat. No hi han dades prou precises per presentar en una comissió d'economia sobre els ingressos específics de Catalunya, atès que en alguns dels impostos estatals..., és complex, determinar la territorialització d'alguns d'aquests impostos; però, en tot cas, les dades i els percentatges estadístics de l'Estat espanyol són molt similars també als de Catalunya.

En tot cas, en la imatge següent ho justificarem: si ens comparem amb el nostre entorn més proper, que és la zona euro, l'Estat espanyol i Catalunya estem un 7 per cent del PIB per baix de la mitjana de la zona euro, com segurament molts dels aquí presents ja coneixeu. Això, sobre el producte interior brut de Catalunya, significa 15.000 milions d'euros, una xifra força significativa.

Aquesta gràfica és una relació que poder des de la distància no s'hi poden precisar les xifres i els noms, però, en tot cas..., una breu descripció: franja alta, aquells països segurament als quals ens agradaria assemblar-mos –França, Dinamarca, Bèlgica–, 47,

48 per cent de pressió fiscal; a la part de baix, països de l'Est, amb estat del benestar molt prim, amb serveis públics molt prim; Espanya, 34,6 per cent; per baix d'Espanya, només uns quants països, uns pocs països de l'est d'Europa.

La mitjana de la zona euro, de l'EA-19, és aquest 41,5 per cent, mentre que la mitjana de la Unió Europea, dels vint-i-vuit de la Unió Europea, és un 40 per cent. El diferencial de set punts respecte a la zona euro que dona aquesta xifra de 15.000 milions d'euros és una xifra que, com bé hi convindran, és molt, molt significativa, i que, en definitiva, acaba segurament determinant la capacitat de portar a terme polítiques redistributives, polítiques de millora dels serveis públics que poden oferir tant l'Estat espanyol com el cas de Catalunya.

Aquí intentem precisar una mica més aquesta fotografia anterior, fent la segregació o segmentació pels tres grans grups d'impostos: impostos sobre el consum, sobre el treball i sobre el capital. En el cas del consum, l'Estat espanyol està mig punt per baix de la zona euro –pràcticament, dels darrers països d'Europa. No és negatiu, que tinguem els impostos de consum baixos, sent conscients que els impostos de consum són els més regressius i segurament els menys socials i els menys justos des de la perspectiva social. Per tant, segurament no és negatiu. Parlem d'IVA i d'impostos especials.

En els impostos de treball, que són aquells que tenen major progressivitat i major capacitat redistributiva, l'Estat espanyol està un 4,6 per cent per baix de la mitjana de la zona euro. Aquí s'hi barregen diversos factors: baixos salaris, baixa ocupació i també altres factors, que després hi entrarem una mica més en detall.

En el darrer bloc, impostos sobre el capital, l'Estat espanyol està mig punt per baix de la mitjana de la zona euro.

A part d'altres factors de la composició de la massa salarial de l'ocupació, que no són tan vinculats a la matèria tributària, una primera conclusió –que no és estrictament del Departament d'Economia, sinó que és compartida amb molta gent, molts estudiosos– és que la paradoxa espanyola és que tenim tipus marginals alts, normals o alts, amb recaptacions baixes. Per què? I amb tipus impositius, com diríem, similars a la resta d'Europa –després en posarem algun exemple. Per on se perd, la recaptació? Per l'elevat nivell d'economia submergida, per l'elevat nivell de frau fiscal, i per un abús i una manca de rigor en la regulació de beneficis fiscals: exempcions, deduccions, bonificacions, tipus reduïts.

Un exemple de tipus marginals... Això és la relació dels tipus marginals màxims en IRPF dels països de la Unió Europea. Tipus marginals màxims: allò que tributen les rendes més elevades en cadascun dels estats d'Europa. Catalunya, 48 per cent, sis punts per damunt de la mitjana de la zona euro; l'Estat espanyol, 46 per cent. És cert que tenim, a la franja alta, amb 57 o 56, Suècia, Portugal, Dinamarca o Bèlgica, i tenim a baix els països de l'Est. Però, en tot cas, ni Catalunya ni l'Estat espanyol tenim tipus marginals baixos: estem sis punts per damunt de la mitjana de la zona euro.

Tot i tenir tipus marginals alts..., he posat l'exemple de l'IRPF, però podríem parlar de l'IVA, podríem parlar d'altres impostos, i la conclusió seria molt similar. On tenim els problemes? Economia submergida, frau fiscal. Això seria una mica un dels gràfics, un dels estudis més rigorosos sobre l'economia submergida. És una de les fórmules, de les expressions, del frau fiscal; no és l'única. En tot cas, aquí sí que l'Estat espanyol està a la mitjana del conjunt d'Europa, amb un 18 per cent d'economia submergida. Els països amb els quals ens voldríem comparar estan en un 12 per cent, eh?: Alemanya, Dinamarca, França, Finlàndia. Per tant, estan un terç d'economia submergida menys, per baix de l'Estat espanyol. Este diferencial de 6 per cent, evidentment, és un recorregut possible, que hauria de permetre millorar substancialment els ingressos tant de Catalunya com del conjunt de l'Estat espanyol.

La segona de les motivacions per les quals tenim aquestos ingressos força baixos? Molts de beneficis fiscals, que erosionen la recaptació, i que, a més a més, en general tenen un marcat caràcter regressiu, perquè sovint se'n poden beneficiar, dels beneficis fiscals, aquelles empreses, aquells contribuents que tenen capacitat d'accedir a assessorament, a allò que se'n diu «enginyeria fiscal», mètodes de comptabilitat creativa. I, per altre costat, doncs, pot invertir en habitatge aquell que té capacitat d'estalvi, que té rendes elevades, o qui pot tenir assegurances o qui pot tenir tota una sèrie d'elements que donen fruit a la possibilitat de tenir beneficis fiscals. Les classes mitja-

nes-baixes normalment no en poden gaudir; les classes mitjanes-altes, sí, i les grans empreses.

Alguns exemples, en aquest sentit: en l'IRPF, el 43 per cent de la base imposable es perd en reduccions i en deduccions; en l'impost de societats –dades del 2014, quan els tipus marginals estaven a un 30 per cent–, les grans empreses, aquelles empreses de l'IBEX que tots coneixem..., tipus efectius del 6,9 per cent de mitjana. Evidentment, pimes, autònoms, empreses mitjanes, no estan al 6,9 per cent: estan en tipus efectius molt superiors. En l'IVA, segons la Unió Europea el 38 per cent de la recaptació potencial de l'impost l'acabem perdent a través de tipus reduïts i a través de la llarga llista d'exempcions.

Focus a Catalunya –el trobareu a la memòria, també, dels pressupostos–: d'aquests 20.000 milions d'euros que recaptarem, o que preveiem recaptar, 10.000 addicionals els deixem d'ingressar com a conseqüència de tota la llarga llista de beneficis fiscals que tot el conjunt, tota la cistella d'impostos que abans, a la primera imatge, vèiem..., acaben deduïnt-se, desgravant-se, reduint quotes. Per tant, 30.000 milions, recaptació potencial; 10.000 que els deixem d'ingressar com a conseqüència dels beneficis fiscals, i n'acabem ingressant 20.000.

D'aquests 10.000 milions d'euros que preveiem que deixarem d'ingressar per al 2017, el 90 per cent són conseqüència –tot i que repercutixen sobre els pressupostos de la Generalitat– de normativa de caràcter estatal, és a dir, de normes aprovades pel Congrés dels Diputats. Un 11 per cent, un 10,9 per cent, són conseqüència de normativa aprovada pel Parlament de Catalunya, aprovada en Parlament per la normativa autonòmica: bàsicament..., o ben bé podríem dir exclusivament 855 milions d'euros, que són conseqüència de consideracions diferents en l'aplicació de l'impost de successions sobre transmissions entre parelles, entre fills, que, com ben bé saben, estan altament bonificades. I pràcticament el 80 per cent de les deduccions fiscals, dels beneficis fiscals que ha aprovat aquest Parlament són, en concret, de l'impost de successions.

Per fer-hi el contrapunt: els beneficis fiscals, ni este Parlament ni el Congrés dels Diputats no els aprovem perquè vulguem incorporar dificultats al sistema fiscal, sinó que, òbviament, responen a una lògica. Responen sovint a una lògica d'intentar corregir efectes negatius dels impostos, millorar la seua equitat, incentivar o preservar àmbits de l'economia o de la societat d'especial interès. I, per tant, doncs, alguns dels beneficis fiscals que aprovem en este Parlament –alguns d'ells, a proposta del Govern de Catalunya– responen a prioritats socials, com deduccions per naixement de fills a l'IRPF, o per lloguer de l'habitatge habitual; per tipus reduïts en l'adquisició de l'habitatge sobre l'ITP; reduccions sobre la base per discapacitats o gent gran a l'impost de successions; a l'impost d'habitatges buits, bonificacions d'aquells habitatges que estan destinats a lloguer social... Per tant, evidentment responen a elements raonables i sensats, la major part d'ells.

Ara bé, també és cert que alguns dels beneficis fiscals que tenim incorporats responen sovint a la pressió dels lobbys, a la capacitat dels lobbys de fer pressió damunt dels parlamentaris i damunt dels governs. I, per altre costat, també ens falta un punt de valentia per revisar sistemàticament tots els beneficis fiscals aprovats: és molt més fàcil posar un benefici fiscal que eliminar-ne un que està consolidat, perquè, per tant, sempre acabes afectant algun col·lectiu que se sent perjudicat per l'eliminació d'un benefici fiscal. I, òbviament, també una mala gestió política, sovint vinculada a punts de demagògia; segurament l'exemple més clar és el fet que, durant la bombolla immobiliària, este estat mantingués beneficis fiscals molt elevats a l'adquisició d'habitatge, fet que acabava escalfant més un sector, el sector immobiliari, que va tenir un creixement molt elevat i que va ser, com bé saben, la causa d'una situació de crisi, d'una de les crisis econòmiques més importants de la nostra història.

Hem tancat aquesta visió de context. Una breu pinzellada de comparació amb la resta de comunitats autònomes de règim comú: on som, comparant-mos amb la resta de comunitats autònomes? I aquí fem una comparativa d'aquells impostos sobre els quals la Generalitat de Catalunya tenim competències normatives. Per tant, aquí no estan ni IVA ni impostos especials, que no hi tenim cap capacitat normativa ni cap capacitat d'incidir-hi. Catalunya, un 5,45 per cent, expressat en termes de pressió fiscal. Tenim davant Astúries i Balears; són dos comunitats que, per motius diversos, són poc representatives, per un PIB *per capita* força elevat, en alguns casos. En tot cas, Catalunya destaca força per damunt de la mitjana del conjunt de l'Estat espanyol. Tenim altres co-

munitats significatives, de gran volum, com Andalusia, com Madrid, com la Comunitat Valenciana, força més enrere que Catalunya.

D'on surt, aquest diferencial de mig punt respecte a la mitjana? Dels 1.280 milions d'euros que, a partir de les propostes d'increment de la pressió fiscal que s'ha anat aplicant i s'ha anat aprovant al Parlament de Catalunya des del 2012 fins al 2016..., han repercutit, tots aquests nous impostos, tot aquest increment de pressió fiscal, en 1.280 milions d'euros que es traduïxen, en concret, en el fet que aquí a Catalunya tenim este 5,45 per cent, mig punt per damunt de la mitjana de la resta de comunitats de l'Estat espanyol. En tot cas, és obvi que aquests ingressos addicionals nos han permès no fer tantes retallades, nos han permès tenir una situació econòmica una mica més sanejada, com la que avui, el 2016, comencem ja a tenir.

En termes agregats, tenim una pressió fiscal similar a la mitjana del conjunt de l'Estat espanyol, o sigui, no només ens fixem en allà on tenim competències, sinó que, de forma general, tenim una pressió fiscal similar. És cert que, on tenim competències, estem al capdamunt.

I, també, una reflexió que destaca, i que no només la patim a Catalunya, sinó que la patixen el conjunt de les comunitats autònomes, i que cada vegada que tenim reunions –ahir mateix la directora general de Tributs va poder mantenir una reunió amb la resta de direccions generals de tributs del conjunt de les comunitats autònomes–..., el problema que tots patim és el dúmping fiscal de la Comunitat de Madrid, que genera distorsions, tensions, deslocalitzacions, no només a Catalunya, sinó al conjunt de comunitats autònomes.

Quan parlem de fiscalitat, i especialment quan ets una comunitat autònoma –quan no ets un estat, quan no tens les eines de protecció d'un estat–, evidentment, has de ser molt conscient que no ets una illa, sinó que tens afectacions d'aquelles comunitats o aquells països que poden generar o provocar una certa competència i necessitar deslocalitzacions, que, si són simulades, són frau. Sovint parlem de les deslocalitzacions amb una certa frivolitat: si són simulades, són frau. I, per tant, és competència de les autoritats tributàries perseguir-ho, com ho estem fent i com ho farem de forma molt especial durant el 2017.

Una pinzellada ràpida –perquè m'estic allargant més del que tenia previst– sobre els tres impostos que motivaven aquesta compareixença. L'IRPF és un impost que teòricament en tenim cedit el 50 per cent –teòricament; després, a la pràctica, és força menys d'aquesta quantitat, 8.000 milions d'euros, que queden reflectits a la previsió d'ingressos de cara al 2017 per a la Generalitat de Catalunya. Tenim una petita capacitat normativa..., bé, «petita», significativa en el que és la definició de l'escala autonòmica aplicable a la base imposable general. Tenim la possibilitat també d'incorporar o modificar alguns dels beneficis fiscals.

És un impost que recapta l'Estat, com bé saben, on no tenim cap capacitat de gestió ni d'inspecció, cap ni una. I també és bo que siguem conscients que quan este Parlament aprova un benefici fiscal, un incentiu fiscal, l'Agència Tributària de Catalunya no té capacitats per inspeccionar si s'està aplicant de forma correcta. Tot i que reclamem insistentment a l'Administració de l'Estat que ens permeti poder comprovar si els beneficis fiscals que aprovem s'estan portant a la pràctica de forma correcta, estan responnent a aquella voluntat política que, quan s'aprova, ho podem desenvolupar, no tenim accés a aquesta informació, i, per tant, no podem portar a terme aquella activitat inspectora que ens agradaria portar a terme.

Per entendre l'IRPF és fonamental aquesta gràfica, que és bastant coneguda, que seria la segmentació dels contribuents per la seua base imposable. Referent a l'any 2014, a Catalunya, destacar –perquè és bo que en siguem conscients– els contribuents que tenim en aquest país: 35 per cent, base imposable inferior a 12.000 euros; 80 per cent, base imposable inferior als 30.000 euros; només un 4 per cent, una base imposable superior als 60.000 euros. Tres milions i mig de contribuents, i 76.000 milions d'euros de base imposable total.

Mirada sobre la pressió fiscal, específicament, sobre trams autonòmics d'IRPF: primer, Astúries –continuo dient que és una anomalia que no té sentit estadístic, per motius que són llargs d'explicar, però si a algú li interessa podem entrar-hi en detall–; Madrid i Catalunya, perquè Madrid, tot i que té tipus marginals més baixos que Catalunya, té una pressió fiscal superior, té una base imposable mitjana un 20 per cent superior a la

dels contribuents catalans, i significativament superior també a la dels contribuents de la resta de comunitats autònomes. Això porta al fet que Madrid té un 0,27 per cent més de pressió fiscal en IRPF que Catalunya, tot i que són les dos comunitats que destaquen respecte a la resta de comunitats autònomes.

Aquesta gràfica és molt interessant, però és una mica complexa d'explicar. Em centro en..., això són els perfils dels tipus efectius de totes les comunitats autònomes. Que-deu-vos amb la idea que la línia més gruixuda, la negra, és Catalunya; la línia de punts suspensius és la mitjana del conjunt de les comunitats autònomes. Com veieu, o com us explico, perquè és difícil de veure, Catalunya està força alta per les bases imposables inferiors a 30.000 euros –estem significativament alts per les bases imposables a 30.000 euros–, i estem una mica per baix de la mitjana en les bases imposables superiors a 90.000 euros. En els trams intermedis, entre 30.000 i 90.000, més o menys, estem a la mitjana. I en este tram, entre 0 i 30.000, hi ha una diferència significativa respecte al que és la pressió fiscal que tenim al sistema tributari al nostre país.

Una mirada a patrimoni: l'impost de patrimoni és un impost complex, amb moltes debilitats, i hi han damunt de la taula propostes, perquè és un impost que, de vegades –intentaré explicar-ho–, arrossega debilitats quant al seu disseny. Preveiem ingressar al voltant dels 500 milions d'euros. Hi tenim una mica de capacitat normativa: sobre el mínim exempt, sobre la tarifa, sobre algunes deduccions i bonificacions, no sobre l'esquema i l'estructura en si de l'impost, que ho gestiona l'Estat espanyol, ho recapta l'Estat espanyol, conjuntament amb les campanyes de renda. I aquí sí que hi tenim competències d'inspecció compartides amb l'Estat, competències que intentem fer-ne el màxim ús possible.

És un impost que va ser bonificat durant el 2008, 2009 i 2010, que es va reintroduir amb lògica..., en el seu moment se va parlar de reintroduir-lo durant tres anys, mentre durés la crisi econòmica. Com bé sabeu, ja porta set anys. Enguany el Govern de Madrid tornarà a eliminar la bonificació; per tant, estarà en vigència.

És un impost que en són interessants les seues magnituds: el que és el patrimoni brut declarat, 168.000 milions d'euros, una xifra molt, molt significativa, només a Catalunya. D'estos 168.000 milions d'euros, un 37 per cent és patrimoni exempt, que no forma part de la base imposable, i això és un dels problemes de disseny que arrossega i que patim en aquest impost, i, a partir de la proposta de l'impost sobre actius no productius, s'intenta corregir una de les deficiències que té aquest impost. Per exemple, a Euskadi, l'actual Govern manté algunes de les millores que intenten eliminar alguns dels defectes de disseny que té l'impost de patrimoni, que nosaltres, pel fet de no tenir competències en aquesta matèria, no ho podem portar a terme.

La composició d'aquestos 105.000? Cent cinc mil ja és la base imposable, d'aquí ja en traiem el que és el patrimoni que està exempt. Bàsicament, un 31 per cent del patrimoni declarat són béns immobles urbans; un 16 per cent, dipòsits en compte; 42 per cent, accions i participacions de naturalesa diversa. El 2014 en vam tenir 71.000 declarants: 3 milions i mig de declarants a IRPF, 71.000 a patrimoni. Com a conseqüència de la nostra activitat inspectora, hem anat aconseguint que el 2015 n'hi hagi 172.500 declarants, i continuem treballant-hi per anar aflorant contribuents no declarants que haurien de declarar.

També, per precisar bé la fotografia, perquè sovint, quan se parla de patrimoni, es diuen molts de disbarats... El tipus marginal màxim és un 2,75; la realitat, el tipus efectiu, és que, en els patrimonis més alts, la mitjana està en 0,64 per cent. Per tant, en el tipus teòric, el que realment s'acaba aplicant de mitjana, el diferencial és molt, molt significatiu.

Un dels problemes de disseny de l'impost és una caiguda en la seva progressivitat a partir dels 3, 4 milions d'euros de patrimoni, i això és com a conseqüència del límit conjunt que té incorporat l'impost, entre les quotes d'IRPF i patrimoni, que han de ser inferiors al 60 per cent de la base imposable d'IRPF. És un topall que es posa amb la voluntat que no sigui un impost de caràcter confiscatori, però, a efectes pràctics, s'acaben generant distorsions molt importants en el disseny de l'impost. De fet, a Euskadi, el Govern actual –ho va introduir Herri Batasuna– del PNB i Partit Socialista d'Euskadi mantenen aquesta eliminació del topall, perquè és una millora molt substancial en el disseny de l'impost.

Continuant posant el focus en aquesta inequitat, aquest topall provoca situacions tan absurdes com que contribuents que tenen 30 milions de patrimoni, la majoria paguen un 0,6, i alguns paguen un 2,5, amb la qual cosa hi ha una inequitat horitzontal entre contribuents d'igual base imposable, però el disseny comporta aquestes situacions. Faig aquest èmfasi perquè en parlarem, i parlarem del fet que en patrimoni, malauradament, no hi tenim competències, però ens agradaria poder-les-hi tenir per poder millorar el disseny d'un impost que té força dificultats per explicar algunes de les seues eines de disseny.

És cert, en patrimoni a Catalunya estem a dalt de tot, eh?: un 0,22 per cent de pressió fiscal, dupliquem la mitjana del conjunt de les comunitats autònomes. Madrid, 0 per cent; genera –no només sobre Catalunya– un dúmping fiscal brutal que patim totes les comunitats autònomes. I, hi insistixo, no és un cas específic de Catalunya, sinó que aquelles més properes a Madrid encara ho patixen amb molta més intensitat.

Resum d'aquestes reflexions sobre patrimoni? El 47 per cent de la recaptació en patrimoni es produïx a Catalunya, el 47 per cent de les comunitats de règim comú el tenim a Catalunya. Madrid en bonifica el cent per cent, provoca deslocalitzacions, i, hi insistixo, si són simulades, és frau. Tres: el que són les deduccions i les bonificacions que hi ha incorporades provoquen que el 47 per cent de la base acaba perdent-se. I hi ha un problema greu en tot el que és l'exempció de participacions en societats familiars, que provoca que una part molt important del patrimoni no forma part ni tan sols de la base imposable, i, per tant, majors dificultats de portar a terme la tasca inspectora.

Successions: impost també complex que ha estat, segurament, l'impost més discutit en aquest Parlament. Es porta a terme, la seua recaptació, directament per part de la Generalitat de Catalunya. Hi tenim una certa capacitat normativa, portem a terme tot el que és la gestió de l'impost. I és un impost que ha sofert moltes modificacions durant els últims deu anys, eh? Moltes modificacions que, de ben segur, no són l'estadi natural o ideal d'un país avançat: en seguretat jurídica, manca d'equitat horitzontal; si et mors enguany tens una tarifa, si et mors l'any que ve –i em perdonareu que sigui un pèl dramàtic– tens una altra tarifa molt diferent. Per tant, apellem a aquella necessitat de trobar un punt d'estabilitat a un impost tan sensible com el que estem parlant.

Una imatge que em sembla que, per a aquells que no esteu familiaritzats amb l'impost..., segurament la majoria sí, però en tot cas, successions se basa en les diverses categories: grup 1, fills; 2, cònjuge i parelles; 3 i 4, altres familiars col·laterals. Això provoca que tenim tarifes molt diferents per a cadascun d'aquests tres grups. Al segon grup, cònjuge o parella estable, 20.000 autoliquidacions –un 20 per cent–; fills, 68 per cent, i altres familiars, un 12 per cent de les declaracions.

Cal tenir present que un 75 per cent de les liquidacions no superen els 100.000 euros, la base imposable no supera els 100.000 euros; per tant, tributen..., pràcticament no tributen gens. I insistir en aquesta idea que tenim tres grups molt diferenciats, amb tres pressions fiscals radicalment diferents: la línia blava és el tipus efectiu aplicat per a parelles, parelles estables o cònjuges –pràcticament el 0 per cent, no tributa–; en la línia roja, fills, pràcticament no es tributa fins als 500.000 euros, i hi comença ja haver una tributació important quan pugés a bases imposables superiors, i en la línia verda estem parlant d'altres parentius, on arribem a uns tipus efectius que superen el 35 per cent per a les bases imposables superiors.

Tanco aquesta part de descripció d'aquests tres impostos, i intento anar a la part final del que serien les propostes que trobareu a la llei de mesures. Abans d'entrar a les propostes, algunes consideracions de context que em sembla rellevant destacar. Sis consideracions: la primera, tenir present que la crisi econòmica ha provocat un increment molt substancial de les desigualtats en la nostra societat, si bé és cert que l'últim any hem notat una lleugera milloria, però des del 2007 fins avui la bretxa ha crescut, i la desigualtat ha crescut de forma substancial.

Dos: a Catalunya ja hem portat a terme, durant estos últims quatre anys, un esforç important que es nota i es veu a la gràfica, quan ho compares amb la resta de comunitats autònomes: nous impostos, increment i modificació dels impostos actuals, que, repercutit al 2017, acaba representant 1.280 milions d'euros.

Tres: els amplis consensos polítics en la modificació fiscal aporten una estabilitat i una seguretat jurídica imprescindible per a un país com el nostre. Per tant, apellar a aquesta necessitat de l'estabilitat i dels consensos. Malauradament, veiem..., quan a

Madrid ara abaixen l'impost de societats, ara apugen l'impost de societats, evidentment, la imatge que transmet de cara als sectors econòmics no és la d'un país seriós i rigorós. Ara abaixem l'IVA..., ara vénen eleccions i abaixem els impostos; passen les eleccions, apugem els impostos. Evidentment, aquesta no és la lògica que ha de tenir un país europeu com vol ser Catalunya. Per tant, apellar a aquests amplis consensos, a aquesta estabilitat, a la millora contínua i als canvis continus, però intentant garantir aquesta estabilitat de fons del marc fiscal.

Quatre: les mesures tributàries que proposem, tenim molt present que no desincentivin, en cap cas, la generació d'ocupació ni el creixement econòmic – element importantíssim.

Cinquè: ser molt conscients que rebem cada dia pressions de la Unió Europea, u, per no incorporar mesures fiscals que desincentivin la competència; dos, per desenvolupar el potencial extrafiscal del sistema tributari, especialment en l'àmbit de les polítiques ambientals.

I sisè: sempre tenir present que no som una illa; que les competències fiscals..., que el dúmping fiscal ens afecta de forma important. I, per tant, és necessari que, quan dissenyem els impostos, ho fem prenent-los robustos respecte al dúmping d'altres comunitats autònomes.

El conjunt d'eixos i mesures que us proposem s'engloben en quatre grans blocs, en quatre grans finalitats. En primer lloc, millora de la progressivitat i de l'equitat del conjunt dels impostos; un segon bloc, continuar desplegant el potencial extrafiscal del nostre sistema tributari, especialment en el camp mediambiental; tres, regulació molt rigorosa i forçar-mos a una revisió periòdica i sistemàtica dels beneficis fiscals; quatre, desenvolupament d'eines de prevenció i de lluita contra el frau i l'elusió fiscal.

Hem vist, al principi, que una part de la diagnosi dels problemes del sistema fiscal català –òbviamment, molts, provocats pel disseny que es porta a terme per part del Govern de l'Estat– estan en el frau i estan en els beneficis fiscals. Per tant, és important que quedin reflectits en les polítiques estratègiques del Govern en matèria fiscal com a objectius per intentar anar en aquelles eines competencials que tenim i poder treballar-hi per millorar en aquest sentit.

El primer bloc: millora de progressivitat. Què s'ha fet, durant aquests últims anys? Reforma de l'impost de successions, que ha portat a uns ingressos del voltant dels 400 milions d'euros; la reducció del mínim exempt en l'impost de patrimoni, que va generar un increment molt significatiu de la recaptació; el nou impost sobre dipòsits en entitats de crèdit, que, com bé saben, no es va acabar de poder implementar, gràcies a la «col·laboració» del Tribunal Constitucional. I mesures proposades per al 2017, eh?, que trobareu, una part d'elles, incorporades al Projecte de Llei de mesures: intentem incorporar una millora de la progressivitat dins de l'impost de transmissions patrimonials per a aquells immobles d'un valor superior al milió d'euros; hi incorporem una revisió dels beneficis fiscals més regressius que es mantenen dins de l'IRPF, i tres, continuem portant a terme una tasca d'estudi o de treball per millorar l'equitat i la progressivitat als nostres impostos, el de patrimoni molt especialment, que, com ja heu pogut detectar, ens preocupa de forma especial.

Segon bloc: desplegament del potencial extrafiscal, àmbit mediambiental, impulsat per Europa. Però, com han pogut veure en la proposta de *plan presupuestario* que va presentar el ministre Montoro divendres passat a la Unió Europea, Madrid també comença..., tard, però també comença a traure punta i a impulsar el potencial extrafiscal del sistema tributari: en l'àmbit de la salut, en l'àmbit mediambiental, en l'àmbit dels impostos especials. Tard i segurament encara poc, i encara hem de veure com s'acaba concretant, i esperem que no ens trepitgin massa la feina que hem portat a terme en este Parlament, de forma pionera, durant los últims quatre anys, en l'àmbit de les emissions de CO₂, en l'àmbit de la contaminació ambiental.

Mesures que hem portat a terme anteriorment? El paquet dels impostos ambientals que vam aprovar el 2014: gasos a l'atmosfera, energia nuclear, aviació comercial, impost sobre habitatges buits.

El que proposem a la llei de mesures actual és la creació d'aquest nou impost que ve a intentar aixecar l'impost nuclear, que també la «col·laboració» del Constitucional va aconseguir eliminar: intentem tornar a portar un impost, que estem conven-

çuts que complix el marc competencial actual, sobre el risc mediambiental radiotòxic. El segon impost nou que intentem plantejar és l'impost de begudes ensucrades, que, com segurament han intuït, hi tindrem dificultats amb el Govern de l'Estat. Un tercer nou impost, que està en tràmit en aquest Parlament, és l'impost sobre emissions de CO₂ en turismes i furgonetes, que està incorporat dins de la Llei de canvi climàtic. I, per tant, serien tres nous impostos propis que esperem desenvolupar dins del que seria l'exercici del 2017.

Un quart nou impost seria l'impost sobre els actius no productius. En tot cas, el posem al tercer bloc, però, d'alguna manera, serien aquests quatre nous impostos, els que es desenvoluparien.

També, dins d'aquest àmbit de desenvolupar el potencial extrafiscal, incrementem els tipus impositius als habitatges d'ús turístic a la ciutat de Barcelona. Com bé saben, la pressió turística és molt important en alguns barris de la ciutat de Barcelona. Per tant, intentem utilitzar l'instrument que ens dona l'impost sobre estades en establiments turístics per intentar corregir una oferta en el sector turístic que en estos moments genera una pressió, sobre el veïnat, molt important.

I també ens posem com a deures continuar treballant en l'estudi de nous tributs que permetin avançar per millorar els hàbits ambientals, per millorar els hàbits saludables de la nostra població.

Tercer bloc: regulació rigorosa i revisió periòdica dels beneficis fiscals. Cal reconèixer que durant els últims anys el Parlament de Catalunya i el Govern català hem estat espartans i estrictes, i pràcticament no s'han incorporat nous beneficis fiscals durant els últims anys. Mantenim, a la proposta del 2017, la pressió a la demanda d'un increment importantíssim de beneficis fiscals, i, en tot cas, s'ha d'intentar transmetre esta convicció que és important mantenir el rigor davant de les peticions –segurament, la majoria d'elles, sensates i raonades– d'incorporar nous beneficis fiscals, però en tot cas, entenem que no és el moment oportú.

Dins del 2017, fem la revisió, com hem comentat abans, d'alguns dels beneficis fiscals que hi havia a l'IRPF; que hi havia, específicament, sobre les empreses que cotitzen al MAB, en el segment d'empreses en expansió. Hem corregit una sobrededucció sobre habitatge que ja està eliminada i que hem intentat homogeneïtzar, de forma que només en puguem gaudir aquells contribuents amb bases imposables inferiors a 30.000 euros, igual com ja passa amb els joves, igual com ja passa amb els lloguers socials. I, per tant, intentem corregir un defecte, entenem, que hi havia dins dels beneficis fiscals de l'IRPF. D'aquesta manera, ho homogeneïtzem tot, al posar-hi un topall, amb la qual cosa guanyem progressivitat en el nostre sistema tributari.

I un quart bloc..., és el més extens, però intentaré –atès que estic ja fora de temps– passar-hi una mica de puntes. És el més extens i el més important, eh?: lluitar contra el frau fiscal, un problema de fons del nostre sistema tributari. De 2012 a 2016 s'incorpora el pla de prevenció, que té una vigència del 2015 al 2018. S'ha començat a desenvolupar durant aquests dos primers anys. Hem començat a agafar experiència, a l'Agència Tributària, en un àmbit en el qual s'havia desenvolupat un recorregut limitat.

En tot cas, amb l'experiència acumulada dels dos primers anys d'aplicació del pla, plantejem tota una sèrie de mesures per ser més efectius en la lluita contra el frau. Mesures com creuament de dades fiscals amb les administracions locals, aprovat ja en aquest Parlament recentment; possibilitat de creuar dades entre ajuntaments, diputacions i Generalitat, amb la qual cosa es pugui treballar de forma molt més eficient en la lluita contra el frau. Incorporem a la llei de mesures uns canvis en profunditat del disseny de l'impost d'estades en establiments turístics per ampliar-ne la base i ser més efectius contra el frau existent, especialment en l'àmbit dels habitatges d'ús turístic. Hi tenim recaptacions molt baixes, el *gap* fiscal aquí és enorme; per tant, introduir-hi millores importants.

Treballem perquè hi hague l'obligació que policia, autoritats portuàries i assistents de la recaptació tinguin l'obligació de passar-mos les dades a l'Agència Tributària, amb la qual cosa guanyaríem potencial en la lluita contra el frau; incrementem el tipus d'AJD específicament per a aquelles empreses que renunciïn a l'exempció de l'IVA, on havíem detectat un desplaçament massiu d'empreses que compren immobles de l'ITP a l'IVA.

Un impost que hi he fet referència abans és el nou impost sobre actius no productius.

I, finalment, una eina de què ens hem dotat: davant de les grans i enormes mancances del cadastre de l'Estat espanyol, hem desenvolupat una eina que tindrem ja en ple funcionament el 2017, que en diem Observatori del Mercat Immobiliari de Catalunya, per intentar tenir valoracions precises dels valors dels immobles, perquè, com bé saben, qualsevol semblança amb la realitat, dels valors del cadastre, és coincidència. Per tant, ens hem dotat d'una eina que ens permet ser molt més eficients en la lluita contra el frau, especialment en aquells impostos darrere els quals hi ha una transmissió de patrimoni, ja sigui ITP, ja sigui AJD, ja sigui successions, patrimoni o una llarga llista d'impostos.

I, a l'última imatge, aquelles mesures que formen part del pla de prevenció i reducció del frau fiscal –hi he posat un breu resum, que entrarem i presentarem concrecions d'aquestes mesures el mes de gener–: un increment molt significatiu dels recursos humans de l'agència en l'àmbit de la lluita contra el frau i en l'àmbit de la recaptació, gestió i inspecció tributàries; una línia de control sobre deslocalitzacions fictícies, que, com heu pogut escoltar..., ho he repetit en diverses ocasions, per tant, vol dir que és un àmbit en el qual posarem molt d'èmfasi; un control específic en les bonificacions de l'impost de successions; un control de béns no declarats i els béns a l'estranger de l'impost de patrimoni; campanyes de conscienciació als contribuents.

I, finalment, també farem un pas endavant en un àmbit que és significatiu i important, dins del que és la lluita contra el frau, que és el càlcul del *tax gap*. És una eina de rigor, imprescindible per actuar en contra del frau. L'Estat espanyol no l'havia calculat mai, Catalunya tampoc, i dins dels pocs dies que ens queden de l'any licitem un projecte obert a la universitat del nostre país per a portar a terme la primera fase del càlcul del *tax gap*, que la centrarem en aquells impostos que gestiona la Generalitat de Catalunya, i, per tant, serà una eina d'aplicació per als nostres impostos, però també intentarem treballar-hi, en una segona fase, per calcular tot el *tax gap* del conjunt d'impostos que paguem els ciutadans del nostre país.

Ho deixo aquí. I estic a disposició de les seues intervencions.

El president

Gràcies, secretari. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Primer de tot, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, president. Agrair al secretari d'Hisenda, el senyor Lluís Salvadó, la seva explicació, que, francament, ha estat acompanyada d'uns gràfics jo crec molt il·lustratius, i jo crec que seria bo que els poguéssim tenir i que tinguéssim accés a aquesta informació, ja sigui a través d'una web o l'accés a una web o bé que ens ho remetessin al nostre correu electrònic. Sincerament, crec que val la pena tenir-ho.

Bé, compartim l'anàlisi, eh? Tenim una pressió fiscal per sota de la mitjana europea. Se'ns ha explicat jo crec molt bé a què es deu, això, no? O sigui, perquè, per altra banda, tenim tipus marginals alts i mitjans..., més aviat en la mitjana o inclús alts, i sí que és veritat que tenim una recaptació baixa. Per això tenim la pressió fiscal alta, perquè la recaptació és baixa; no perquè els tipus siguin baixos, sinó perquè la recaptació és baixa.

I això ens porta, lògicament, a haver de –com també s'ha posat de manifest– compartir uns objectius, no?, de combatre el frau fiscal, naturalment. Fixeu-vos-hi: si hi ha un recorregut mitjà del 6 per cent en el frau fiscal, o sigui, en l'economia submergida i el frau fiscal, doncs, aquest 6 per cent és pràcticament el mateix percentatge en què estem per sota de la mitjana. És a dir, si corregíssim aquest tema, ens situaríem, quant a pressió fiscal –i, per tant, augmentant exclusivament la recaptació–, en la mitjana. Per tant, des del punt de vista impositiu, des del punt de vista dels tipus, no estem per sota: estem en la mitjana, podríem dir. O sigui, només cal posar-nos al mateix nivell en temes de frau fiscal. I es deia –i jo crec que amb raó– que, en deduccions..., tenim massa deduccions i massa beneficis fiscals, i això també contribueix a la disminució de la recaptació.

Per tant, compartim –compartim–, com et deia, els objectius: millorar la progressivitat, impostos mediambientals, revisió dels beneficis fiscals i lluita contra el frau. Els compartim.

Parlava d'una modificació del disseny de l'IP, i deia: «Home, si nosaltres tinguéssim capacitat per fer això, ho faríem més bé, faríem més bé el disseny.» Doncs, miri, jo no

ho sé. No ho sé, sincerament, perquè, en el disseny de la Proposició de Llei de l'impost sobre els actius no productius, jo crec que Déu n'hi do, el malament que ho estan fent, o inicialment està bastant malament.

I li'n posaré uns quants exemples. Aquesta llei deixa forats per tot arreu, sincerament. Miri, en vehicles, persones jurídiques residents a Catalunya..., basta que la persona jurídica deixi d'estar a Catalunya: crearé una persona jurídica i sortirà de Catalunya, i ja el meu vehicle no tributarà. Les embarcacions? Doncs, és suficient que..., a l'estiu, la tinc al port de Barcelona, però a l'hivern me l'emporto a València o a Mallorca, i ja no pago aquest impost.

En immobles, doncs, miri, jo tinc una forma..., miri que no en sóc, jo, un expert magnífic, però si jo creo diverses empreses, automàticament trenco la progressivitat. Tinc diferents immobles en diferents empreses, trenco la progressivitat.

Fixi's com, en un moment, el disseny ja aigües; d'entrada, ja només això, no? I, clar, hi ha un altre tema, que vostès hi passen per sobre i que jo crec que potser en aquesta cambra, en general, s'hi passa bastant per sobre, i és el fet de fer canvis –canvis– en la normativa i al lloc on toca, i és al Congrés dels Diputats. I a mi em sembla que, en termes com l'impost de societats o el tema de successions, doncs, el que cal és una certa harmonització. Una certa harmonització que passa perquè a Madrid no es puguin posar, pràcticament, unes bonificacions que fan que l'impost sigui zero, i que, per tant, a altres llocs hi hagi una compensació i hi hagi una voluntat de fer, en el fons..., no sé si frau, però sí evasió fiscal o elusió fiscal, per dir-ho d'alguna manera.

En definitiva, un altre exemple que segons la meua manera de veure-ho tampoc s'afronta adequadament... O sigui, nosaltres som partidaris que hi hagin reduccions i bonificacions que treguin progressivitat; però, clar, la solució no passa, sincerament, per, en aquest moment, amb unes regles del joc que es canvien a mig partit, fer que, per exemple, s'eliminïn, per a gent que ha comprat un pis, un habitatge..., en base a unes condicions de tributació, doncs, els diguis: «No, no. Doncs, jo te les canvio ara i no hauràs de...», o sigui: «No tindràs deducció fiscal per aquest tema.»

Per tant, jo crec que, en aquest sentit, està ben plantejat dir: a partir d'una determinada data, la deducció fiscal ja no es posa, ja no es té, ja no es pot deduir, però aquelles persones que han comprat en una determinada data, doncs, se'ls manté, perquè en el fons han comprat tenint en compte una desgravació fiscal, que hi comptaven, i segurament –i vostès i jo també ho sabem– inclús està recollida en el preu, en el preu d'aquell pis.

Per tant, ja dic, quant als objectius, plena o moltíssima coincidència; en la imposició concreta, en la translació concreta, després, a la tècnica legislativa, doncs, unes grans diferències.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Socialista. Diputada Romero...

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Gràcies al senyor Salvadó i a la senyora Espasa per venir, per compareixer, i per les seves explicacions. Cal recordar que aquesta compareixença respon, diguéssim, a un compromís que va prendre el Parlament..., o que vam demanar al Govern que estudiés una certa reforma fiscal perquè tinguéssim un sistema més just i més progressiu. I, a partir d'aquí, entenc que el Govern ha fet aquesta feina d'analitzar-ho, i avui, doncs, el senyor Salvadó ens ho ha explicat.

Sincerament, nosaltres estem una mica decebuts del seu estudi, perquè més enllà d'explicar-nos les realitats dels impostos –de com estan, de la situació, de les dificultats, de la normativa–, no veiem una reforma fiscal o unes propostes de modificació dels impostos que ens aportin més ingressos, més progressivitat, i, per tant, més redistribució de la riquesa. A nosaltres ens ha semblat que vostè ha fet una descripció del que tenim, i, quan havíem d'arribar a les conclusions, doncs, no ens ha semblat que vostè hagi fet una proposta una mica valenta.

De fet, ja..., és a dir, hauria estat estrany, perquè fa quinze dies que van presentar el pressupost, i allà tampoc es veuen grans modificacions fiscals. De fet, presenten vostès mesures petites, que incideixen en un augment dels ingressos a l'entorn dels 120 milions d'euros; i ja veurem si finalment l'Estat presenta l'impost de begudes ensucrades,

perquè aleshores en comptes de 120 seran molts menys. I, per tant, doncs, bé, nosaltres no podem dir que estiguem massa satisfets, diguéssim, amb aquest estudi que vostè planteja, perquè no hi ha cap novetat més del que ja sabem fins ara, no?

Què caldria? Nosaltres creiem que caldria –tots ho diem, eh?, i tots hi coincidim– una reforma fiscal més justa, més progressiva, que redistribueixi la riquesa; però, quan després hem de concretar-la, sembla que tots no entenem el mateix, per aquest tipus de reforma, no? Nosaltres el que voldríem és, tenint en compte que és veritat que no tenim una pressió fiscal alta –que, si ens comparem amb altres països de la Unió Europea, tenim molt de marge–..., doncs, ens sembla que el que hauríem de fer és intentar apujar els impostos a aquells qui més tenen, a aquells qui tenen més capacitat de fer un esforç en moments difícils. Ja fa molts anys que va començar, la crisi, i seguim demanant esforços fiscals a les classes mitjanes i treballadores, i no a aquells qui més tenen.

Al final, estem parlant d'augmentar els impostos a un 3,14 per cent de la població, que són els que més guanyen o més tenen, no? I som incapaços o almenys em sembla que el Govern és incapaç de fer una proposta en aquesta línia, perquè no és el que ens ha explicat el senyor Salvadó.

Nosaltres creiem que, si responem a aquest model de reforma fiscal que volem, hi ha capacitat per modificar impostos i hi ha marge per a l'autogovern, clarament, amb alguns impostos cedits –patrimoni, successions o el tram autonòmic de l'IRPF. I, per tant, nosaltres esperàvem que vostès haguessin fet algunes simulacions, no? Però, clar, no ens ho ha fet, i, per tant, doncs, en aquest sentit, bé, hi ha una certa decepció.

A l'IRPF, és que vostès n'havien parlat, que ho estaven estudiant, no? Ens hauria agradat veure, doncs, si en comptes de sis trams en podríem tenir nou; si, per tant, el tram més baix podria tenir un tipus més baix del que té ara, que és un 12 per cent, perquè som la comunitat autònoma amb aquest tram baix més alt, de tipus; si podríem tenir diferents trams a la part alta per diferenciar els que guanyen més de seixanta, més de cent, més de cent vint, més de cent setanta, que ara no hi és... Bé, ens hauria agradat potser una mica més entrar en aquest detall, per exemple; en el cas de l'IRPF, clarament.

I també en successions. Perquè vostè ens ha explicat, en successions, el que hi ha, però és que a nosaltres no ens agrada, el que hi ha. Jo el que crec que es demanava era un cert plantejament diferent de possibilitats que hi ha de reformar els impostos, no?, per aconseguir més ingressos, però sobretot per demanar més esforç a aquells qui més tenen. Clar, en successions..., entre cònjuges, primer nivell de consanguinitat, clar, és que no paguen, heretin 200.000 o heretin 20 milions d'euros. Doncs, sincerament, és que és injust, sigui el teu marit o sigui la teva dona. És que és injust –és injust.

I, per tant, hi han algunes coses que es podrien revisar, de l'impost de successions, per intentar recaptar més. Ja hi havien i hi han hagut reformes fiscals anteriors que ho plantejaven. Ja ho sé, que el 2011 el Govern Mas, amb el Partit Popular, van eliminar aquest impost, i que després –és veritat– es va incorporar, però nosaltres creiem que podria haver-hi una mica més d'ambició, en això, i esperàvem..., bé, doncs, algunes propostes, algunes diferents opcions per fer aquestes modificacions. Digui'm ingènua, potser, no?

I, en el cas del patrimoni, és veritat que hi tenim menys marge, però també n'hi ha. I potser també podíem haver fet alguna simulació en aquest sentit, i, a més, tenint en compte que millora l'economia i que és veritat, com amb l'impost de transmissions patrimonials, doncs, que hi ha un major ingrés, també, perquè l'economia es recupera i hi ha més compravenda d'immobles, no?

Sobre els beneficis fiscals, també es va aprovar en aquest Parlament, a principis d'any, que el Govern faria una anàlisi dels beneficis fiscals i eliminaria aquells que fossin més regressius. Clar, vostè ens ha dit que hi han beneficis fiscals que és veritat que corregeixen alguns efectes negatius –si els sumàvem, més o menys m'han donat 175 milions d'euros–, però, clar, és que els que ens afecten a nosaltres i sobre els que tenim capacitat, perquè són de normativa autonòmica..., estem parlant de 1.222 milions d'euros. Si en trec aquests 175, que podríem dir que són els lloables, no?, que no són regressius, és que ens queden gairebé 900 milions d'euros, per revisar.

Home, a nosaltres ens agradaria que ja haguessin fet alguna cosa més, perquè això es va aprovar a principis d'any, no? Per tant, m'agradaria preguntar-li al senyor Salvadó si realment estan treballant en això; si serem capaços, l'any que ve, d'eliminar alguns beneficis fiscals que són clarament regressius i que afavoreixen aquells que no necessi-

ten aquest petit benefici, que no és un benefici fiscal: al final, és menys ingrés que tenim nosaltres, des de la Generalitat.

Després, sobre el tema del frau, vostè deia: «Aquest és el tema més important.» No ho sé. Sí, clar, el frau fiscal és molt important, però jo no sé si l'Agència Tributària sola podrà resoldre el frau fiscal que hi ha a Catalunya. Tant de bo..., només que n'arregléssim el 10 per cent, ja estaríem parlant de 1.600 milions d'euros, no? Però això vol dir que sí, que hem d'augmentar la capacitat dels recursos humans de l'Agència Tributària –que no és fàcil, i vostè ho sap. I, per tant, m'agradaria saber, d'aquest increment de personal que hi ha el 2017, quant anirà destinat íntegrament a frau fiscal, perquè aquesta és una dada, per nosaltres, molt important.

I, després, vostè ha parlat aquí d'un traspàs de dades entre l'Administració local i la Generalitat, i, per tant, d'una certa cooperació, però nosaltres creiem que la cooperació important és amb l'agència espanyola, perquè és qui realment té les dades de qui tributa a Catalunya, tant de les empreses com dels contribuents físics, no? Per tant, si realment estan emprenent una nova relació amb l'Agència Tributària, perquè sembla que n'hi havia poca, per veure si som capaços, amb la suma i amb la col·laboració, de realment lluitar contra el frau. Perquè, si no, sembla difícil, perquè les dades –vostè ho sap més que jo– no les tenim, i, per tant, doncs, ens és complicat, poder lluitar contra aquesta xacra que tenim a la societat, no?

Per tant, per concloure, una certa decepció, perquè esperava, potser equivocadament, alguns escenaris diferents en modificació d'impostos on hi ha marge a Catalunya, que ens permetrien recaptar més ingressos i sobretot fer pagar aquells qui més tenen, i, per tant, demanar un esforç a aquells qui no ho han fet fins ara, i no ho hem vist així. És veritat, ens ha parlat de petits impostos, impostos ambientals, però al final on hi ha, diguéssim, el tall gros –i ja acabo, president– doncs, és en els impostos sobre els quals nosaltres tenim capacitat, no? I, en aquests, no hi he vist, no hi he sabut veure modificacions que vostès plantegen o escenaris diferents.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. És el torn del Grup de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula el diputat Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies al secretari d'Hisenda i a la directora general de Tributs per aquesta exhaustiva informació. La veritat és que, d'entrada, ha servit per a una cosa positiva, i és que desmunta alguns dels tòpics sobre els quals alguns construeixen discursos ideològics: els tòpics que a Espanya i a Catalunya es paga molt. Quina pena que vostès no comparteixin aquesta informació amb la resta del Govern ni del grup parlamentari del qual formen part, perquè els seus dirigents insisteixen constantment en aquest tòpic, i just aquesta és l'explicació per la qual s'ha justificat que, a la Llei de mesures fiscals, no hi vagin les propostes que alguns dels grups li demanem insistentment. O sigui que li suggereixo que, si és possible, comparteixi vostè tota aquesta informació, que, a més, és interessantíssima.

I, després, una cosa, i deixi'm que utilitzi una mica la ironia, perquè...: si pot, intenti que la seva mà esquerra, la que li escriu aquests informes preciosos, es comuniqui amb la mà dreta, que és la que elabora la Llei de mesures fiscals, perquè, clar, entre aquestes reflexions i les polítiques que després es posen en marxa, qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. Jo ja sé que la política és una cosa de correlació de forces, però, bé, algú haurà d'explicar què és el que impedeix que això tiri endavant.

Dites aquestes coses, i entrant en matèria, a veure, jo crec que hi ha una evidència, i és que a Catalunya tenim *poca* capacitat de competències fiscals, és bastant evident; algunes d'elles, a més, estan estructurades fatal, des d'aquest punt de vista. Però, a continuació, deixin-me dir-los que la responsabilitat no és només externa: primera, perquè aquí no s'han utilitzat correctament, aquestes capacitats fiscals, les que es tenen –les competències normatives en matèria tributària no s'han utilitzat correctament–; i, segona, perquè gran part de les perversions que vostès han explicat –i després en posaré un exemple– neixen d'iniciatives que sorgeixen de Catalunya, de gent que té noms i cognoms i que avui forma part del Grup de Junts pel Sí –li'n posaré algun exemple.

Per cert, no és pas veritat que entre el 2013 i ara s'hagin fet reformes que aportin 1.280 milions d'euros més, perquè vostès en aquest càlcul hi inclouen els 557 d'impost de patrimoni, i vostès saben que aquests 557 d'impost de patrimoni no són com a conseqüència de reformes normatives del Govern de la Generalitat, sinó com a conseqüència de la recuperació d'un impost que va quedar suspès per la bonificació del cent per cent que va acordar Zapatero. (*Veus de fons.*) Els 557 li puc assegurar que no: les mesures que s'han produït no afecten aquí ni de llarg, entre altres coses –entre altres coses– perquè, secretari d'Hisenda, vostè sap millor que jo que el marge competencial que hi ha en aquesta matèria és poc. I algunes d'elles, de modificacions..., per exemple, l'última que van plantejar, que és legítima, la que té a veure, per exemple, amb la bonificació del tema dels discapacitats en aquesta situació, doncs, suposa una reducció. És a dir, no és veritat que les reformes que s'han fet...

Però és que, a més, si en lloc del paràmetre del 2013, s'utilitza el paràmetre de mesurament del 2011 –que sí que té, des del punt de vista polític, una altra mena de significació–, clar, aleshores hem de veure el que s'ha reduït. En impost de successions i donacions, com a conseqüència de canvis normatius que s'han produït –alguns dels quals s'han revertit, però només parcialment–, avui, en aquests moments..., acabarem aquest any aproximadament amb 440 milions d'euros d'ingrés –no crec que pugem més; si vostès em diuen que sí..., bé–, mentre que hem arribat a tenir ingressos en casos que arribaven als 900 i escaig. I és veritat que es va modificar posteriorment, però vull insistir que... O sigui, no ens venguin que, gràcies a no sé què que s'ha fet, s'ha millorat aquesta situació, perquè no és pas el mateix.

Per cert, algunes de les coses que vostè ha descrit aquí, que són veritat –per exemple, com un tipus efectiu del 30 per cent, ara el 25 per cent a l'impost de societats, i menys a per les pimes, s'acaba convertint en el 6,9–, tenen el seu origen en una reforma que es va produir l'any 2006 impulsada pel Grup de Convergència i Unió, que la va posar com a condicionant per pactar l'estabilitat d'aquell Govern, que crec que presidia Zapatero.

I aquí està l'origen, entre altres coses, d'una quantitat de beneficis fiscals que són aquells dels quals vostès es queixen, junt amb Junts pel Sí i la CUP, que són aquests béns improductius que es camuflen en empreses, eh?, quan resulta que són d'ús privatiu de les persones. Bé, tots aquests elements van ser col·locats amb aquells elements de reforma. És veritat, a l'Estat, però aleshores... Ho dic perquè ens fariem mal. Si ens situem en la tessitura que no hi podem fer res, prendrem mal, perquè necessitem fer coses.

Llavors, jo, per passar al concret, com que crec que vostè ens ho ha dit sincerament, en tota aquesta exposició, que encara hi som a temps, miri, em permeto fer-li uns suggeriments que el nostre grup plantejarà com a esmenes –i no vull avançar el debat ara, però perquè vostè se les vagi pensant– sobre coses que sí que es podrien fer i que es podrien aplicar a la llei d'acompanyament dels pressupostos, i, per tant, entrar en vigor.

IRPF? Home, en IRPF, vostè ho ha deixat molt clar: hi tenim una situació profundament inequitable. Ens podem permetre el luxe fins i tot de reduir la tarifa d'aquells que cobren fins a dues vegades el salari mínim –que és la immensa majoria de la gent–, mantenir-la a aquells que cobren fins..., que declaren rendes de 60.000, i augmentar-la progressivament a aquesta gent, i augmentar-la fort, perquè jo crec que és una cosa que es pot fer. I estem parlant només del 4 per cent, i això és una cosa possible.

En temes de benefici fiscal, sé que en l'IRPF és molt complicat, actuar, perquè tots sabem que aquí la majoria són beneficis fiscals estatals; autonòmics només són 88, dels quals crec que 60 corresponen a habitatge, i la majoria –32– corresponen a habitatge de lloguer. Jo sé que aquí no hi ha marge, eh?; però, en canvi, en la tarifa, sí.

Impost sobre successions i donacions. Jo crec que..., conec molt bé la professionalitat de la professora i en aquests moments directora general de Tributs, Marta Espasa, eh?, i estic segur que si li pregunto alguna cosa, em dirà que sí: la perversió que té en aquests moments la situació pel fet que, en una mateixa persona, s'acumulin deduccions de la quota imposable i, alhora, bonificacions de quota a pagar, de la base imposable i de la quota a pagar. Això acaba sent una perversió, des d'aquest punt de vista. No. Doncs, fem una cosa, separem els temes: deixem només com a bonificació això dels cònjuges, i discutim fins a quins límits –perquè té sentit, en un règim de separació de béns–, i acabem amb aquesta situació i modifiquem de manera significativa tot el tractament de les deduccions.

Tenim marge, des d'aquest punt de vista; tenim tant de marge... Perquè això suposaria claríssimament una modificació d'algunes bonificacions, beneficis fiscals, que, clar, estem parlant de prop de 900 milions, 800 i escaig. Tenim marge per fer això, eh?, sense ser injustos, des d'aquesta perspectiva. Això és una altra de les possibilitats que li plantejem.

Discutir, també... (*Se sent un telèfon mòbil.*) No passa res, no passa res. A qui no li hagi passat això, que tiri la primera pedra. Tranquil·la, Marta. Perdó. (*L'orador riu.*) Llavors, hi han marges –hi han marges– per fer aquesta qüestió.

Impost de patrimoni. Començo per reconèixer que el marge que tenim a l'impost de patrimoni és relatiu, evidentment: tenim el mínim exempt; no tenim trams, només tenim tarifa; i, a més a més, tenim beneficis, que, com que n'hi han pocs, des d'aquest punt de vista... Però, en canvi, sí que es pot fer una cosa molt important, que es desprèn de les dades que vostè ha plantejat. Jo no he utilitzat les del 2014, només he utilitzat la memòria del 2013, però, clar, hi detecto coses molt contundents. Per exemple, amb una base imposable superior a 1.500.000, eh?, només hi han 15.000 contribuents; però és que aquests 15.000 contribuents aporten el 55 per cent de la base imposable, el 72 per cent de la base liquidable i el 84 per cent de la quota a ingressar.

Actuem sobre aquestes 15.000 persones, si us plau. No podem fer-ho sobre totes? És veritat, perquè no podem establir el límit en l'1,5; l'hauré de posar, el límit, en, potser, 337, que és on es trenquen els trams de tarifa. Com que no es pot modificar..., d'allò, però a partir d'aquí... Hi tenim uns ingressos importants. Hi ha marge per fer coses. Llavors, jo li demano, si us plau, que vostès s'ho replantegin, en coherència amb el seu discurs, que jo me'l crec i sé que vostè se'l creu, però, clar, en política l'important són els actes, les decisions, no els fets.

Acabo només amb dues preguntes. Ho sento, eh?, m'agradaria equivocar-me, però no sé com vostès poden convertir els 440 milions d'euros previsibles d'ingressos de l'impost de successions el 2016 en 547 el 2017. Abans feia la broma: si no provoquem una epidèmia entre determinats sectors, eh? Clar, però això és una mica..., jo crec que és delictes, això, eh? Ja sé que nosaltres podem dir que si ens citen no hi anem, en aquests casos de delictes, però estem parlant de 100 milions.

I, després, una cosa: quins ingressos té previst, el Govern, fer? Perquè malgrat que la proposta sigui de dos grups parlamentaris, clar, vostès ho hauran de gestionar, i molt em temo que aquesta proposta no s'ha fet sola, algú del Govern hi deu haver intervingut. Quins ingressos pensen que poden obtenir, per l'impost de béns improductius? Perquè –perdonin que els ho digui, eh?– que no vagi acompanyat d'una memòria és preocupant, especialment en temes impositius. Si aquest Parlament aprova un impost sense saber exactament què significa, això crec que és com a mínim –com a mínim– preocupant.

I deixi'm que li ho digui, perquè no pensi que dubto de les seves paraules: crec que vostè ha estat sincer en l'exposició de la diagnosi. Ara, clar, vostè no és un professor; vostè és el secretari d'Hisenda, expressava l'opinió del Govern. Això com es veu, en els canvis en la llei d'aquest any? Jo no els hi veig per cap costat; més aviat hi veig els contraris.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Popular. El senyor Rodríguez té la paraula.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Gràcies, també, per l'exposició. Jo crec..., «crec» no, estic convençut que aquesta informació que vostè ens ha facilitat avui ha vingut segurament..., bé, està perfectament contaminada també pel debat que tenim immediatament sobre pressupostos i pel debat del projecte de mesures. Segurament hauria estat també interessant tenir un debat d'aquestes característiques sense tenir la pressió, especialment del Govern, eh?, d'haver de justificar-se amb relació a allò que s'ha fet i que està plasmat, doncs, en un projecte de pressupost, i d'aquesta manera tenir una visió o intentar tenir una visió una mica més imparcial, no?

Podem compartir moltes de les coses que vostè ha dit, especialment del diagnòstic; algunes no, algunes requereixen matisos. Però, després, jo crec que on hi ha la discrepància més important és en com es materialitza allò que es planteja amb propostes o allò que es planteja a partir d'aquesta diagnosi, no?

Seguint una mica les que vostè ha seguit, no?, amb relació al nivell de pressió fiscal d'Espanya i de Catalunya amb relació a la resta de països de la Unió Europea, jo crec

que no és..., evidentment és comparable, perquè la pressió fiscal, doncs, es pot comparar, però el que no és comparable, evidentment, són els nivells de despesa i els components de despesa que tenen cadascun dels països de la Unió Europea –que són perfectament diferents–, i tampoc ho són les necessitats que tenen els països de la Unió Europea.

I en aquest moment segur que aquest no és l'únic element, segur que hi han altres elements, però el fet que Espanya sigui un país amb baixa pressió fiscal possiblement té una influència positiva en el fet que Espanya també sigui el país de la Unió Europea que creix més, que creix el doble del que fan la mitjana dels països de la Unió Europea, i que el ritme de creació d'ocupació sigui també el doble de la creació d'ocupació a la mitjana de la Unió Europea. I això era una necessitat per a l'economia i per al mercat de treball del nostre país, no? Per tant, són elements que no necessàriament són negatius, sinó al contrari, que tenen una incidència positiva.

Jo puc coincidir en l'anàlisi, en la crítica amb relació als beneficis fiscals, miri. I li dic una cosa: comparteixo plenament el comentari que ha fet amb relació al fet que quan el sector de la construcció estava en alça, en plena bombolla, hi haguessin incentius fiscals que el que feien era, d'alguna manera, sobreescalfar aquesta bombolla; absolutament tota la raó. Aquell segurament hauria estat el moment de suprimir els incentius fiscals a l'adquisició de l'habitatge, i, en tot cas, recuperar-los en el moment en què pateix crisi, el sector, per tal d'intentar dinamitzar el sector. Amb això el que vull dir és que els beneficis fiscals no són ni bons ni dolents *per se*, sinó que són bons o dolents en funció de la conjuntura que hi ha en cada moment i en funció de les necessitats que hi han en cada moment.

I, si m'ho permet, ho lligaré amb una altra de les consideracions que vostè feia, que era la demanda o la reivindicació d'una certa seguretat jurídica. Doncs, efectivament, també hi estem d'acord: fem aquesta demanda que hi hagi una certa seguretat jurídica amb relació a tot el sistema fiscal, també en les bonificacions. Perquè, clar, al que ha adquirit habitatge pensant en unes determinades deduccions o tenint en compte unes determinades deduccions, que li diguin: «Ara te les trec», doncs, no ens sembla raonable. Ens pot semblar raonable –que tampoc– que en un moment determinat es digui: «A partir d'aquest moment no hi hauran aquestes bonificacions», però, clar, els que les tenen des d'exercicis anteriors, no sembla raonable que les perdin a meitat del partit.

Després, vostè ha fet referència en diverses ocasions a la competència fiscal i al dúmping fiscal de la Comunitat de Madrid. Dues coses: primera, em sorprèn; vostè és contrari a la competència fiscal entre comunitats? Vull dir, seria partidari que hi hagués una harmonització fiscal en les comunitats autònomes? Jo no, però seria tota una novetat que vostè, secretari d'Esquerra Republicana, fos partidari que hi hagués una harmonització fiscal. Primera qüestió.

Segona qüestió: vostè em parla del dúmping fiscal de la Comunitat de Madrid. Escolti'm, pot anar-ho a denunciar a la Unió Europea, perquè, sap què passa? Que per dúmping fiscal la Comunitat Europea té obert un expedient sancionador a Espanya, perquè, entre d'altres, a la comunitat de Catalunya hi ha un impost que vostès modifiquen amb el Projecte de llei de mesures, que és l'impost sobre grans superfícies comercials, que la Unió Europea considera que és dúmping fiscal, que són ajudes d'estat als establiments comercials. És a dir, no sé si la Comunitat de Madrid té alguna denúncia d'aquestes característiques, però sí que sé que a Catalunya la tenim.

Amb relació a l'impost sobre la renda, miri, jo crec que coincidim en la voluntat –jo crec que ho hem expressat tots els grups, però després no coincidim en com materialitzem aquesta voluntat– que l'impost sobre la renda sigui progressiu. Ja ho compartim, però n'hi han que volen pujar els impostos, però nosaltres els volem abaixar, i els volem abaixar als que tenen les rendes més baixes. Miri, és una diferència: els volem abaixar als que tenen les rendes més baixes.

Perquè estem convençuts, i abans ho deia, vostè..., parlava del 80 per cent de bases imposables –jo fins aquest mateix matí deia 75 per cent, vostè em diu el 80, doncs, el 80– de fins a 30.000 euros. Sap qui són els espanyols que paguen més, amb aquestes rendes de menys de 30.000 euros? Els catalans. Els catalans són els que paguen més, els pioners, els campions... I així ho diuen els informes: Catalunya, en bases imposables fins a 30.000 euros, és la comunitat que paga més IRPF.

Bé, nosaltres som partidaris d'abaixar... «Abaixar» vol dir que paguin menys que ningú? No, vol dir, doncs, que les rendes baixes paguin el mateix, i, si vol, una miqueta més que el que es paga a la resta d'Espanya, però no necessàriament hem de ser els campions de posar impostos i de collar precisament les rendes baixes. Perquè, a més a més, estem convençuts que abaixar els impostos és bo tant per a les persones –perquè tenen més llibertat per disposar dels seus recursos i més facilitat per disposar dels seus recursos– com per a l'Administració –perquè això genera moviment, genera riquesa i genera, al final, que l'Administració també acabi tenint més recursos.

A l'impost de patrimoni, les diferències són evidents; sobre successions, són evidents. Nosaltres considerem que és una doble imposició, perquè la formació del patrimoni ja ha tributat en el moment de la seva formació, i la formació del patrimoni que després és fruit d'una herència també ha tributat. Per tant, aquí en discrepem.

I, anant a les conclusions, la crisi ha provocat desigualtats; compartim perfectament aquesta situació. I per això és urgent i és necessari que adoptem totes les mesures necessàries per intentar remuntar la situació de crisi que hem patit, també des del punt de vista fiscal –també des del punt de vista fiscal–, perquè al final la política fiscal, la política tributària, no és només la forma de generar ingressos per a l'Administració, sinó que també és incidir sobre la política econòmica d'una determinada regió i incidir sobre determinades dinàmiques econòmiques, no? I això el que també permet és modular el creixement i modular els comportaments econòmics.

I vostè es veu satisfet del fet que el marc normatiu fiscal hagi anat a l'alça des de 2013, i jo li he de reconèixer que efectivament això és així, perquè mentre el Partit Popular vàrem tenir una mica d'influència sobre el Govern de la Generalitat, vam intentar que no fos així, i així ho vam aconseguir amb l'impost sobre successions; així ho vam aconseguir –parcialment, almenys– no abaixant el límit exempt de l'impost sobre patrimoni. Quan van arribar vostès per ajudar Convergència, doncs, a governar, va saltar tot pels aires; suposo que també deu ser fruit de la seguretat jurídica a la qual vostè es referia, i que, per tant, no acabem de compartir.

I, bé, tornem a ser pioners en els impostos mediambientals. Jo, de veritat, no he aconseguit veure, en la seva intervenció, primer que hi hagués una visió crítica. Jo esperaria..., jo crec que seria bo, que hi hagués una certa visió crítica de quina és la situació, i que, a l'hora d'avaluar possibles situacions, s'avaluessin diferents solucions, de les que podem compartir i de les que no podem compartir. I no només des del punt de vista fiscal, sinó des del punt de vista de la incidència sobre la situació econòmica. Per tant, jo crec que ha estat una mica, almenys per la meua part, decebedora, la presentació d'aquest informe.

I, per acabar, jo també li vull fer una pregunta que han fet altres companys, però en un sentit diferent: el Projecte de llei dels béns improductius no és un projecte de llei del Govern; és una proposició de llei de dos grups parlamentaris, que són els que donen suport al Govern. Per tant, jo simplement el que demano és l'opinió del Govern amb relació a aquesta proposició de llei que han presentat dos grups parlamentaris.

Res més. Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP. Té la paraula la diputada Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Moltes gràcies. Bé, gràcies al senyor Salvadó i a la senyora Espasa per haver vingut. Volia fer algunes consideracions. És a dir, el mes de juliol, quan el meu grup parlamentari vam demanar aquesta compareixença, que es va aprovar per unanimitat en aquesta comissió, venia una mica com al fil del que ja ha sortit, que és el famós Ple de pobresa, on es va aprovar una proposta de resolució que era: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a estudiar l'aplicació de noves figures fiscals i a millorar les ja existents, com ara l'impost de successions, l'impost sobre patrimoni i el tram autonòmic de l'IRPF, entre d'altres, que permetin incrementar els nivells d'ingressos i garanteixin un sistema fiscal més progressiu.»

Per tant, la panoràmica i l'anàlisi del que tenim són necessàries per poder fer estudis i veure altres coses, però la pregunta..., i havent vist notícies de diaris del mes de maig, amb afirmacions de membres..., o amb frases extretes de converses amb membres del

Govern, on es plantejava que tenien estudiat quin impacte pressupostari tenia l'augment de l'IRPF en les rendes més altes..., hauria estat també bé poder fer aquesta aportació aquí, a la comissió, perquè en el fons té a veure, també, amb un mandat que ve d'aquí.

Per tant, la primera pregunta seria si existeixen simulacions de variacions i modificacions de l'impost de l'IRPF, del de patrimoni i del de successions, que són els tres que, a més a més, sistemàticament, en aquest Parlament, com a mínim, uns grups parlamentaris hem insistit en la necessitat d'abordar les seves reformes.

És evident que, per nosaltres, reformar aquests tres impostos no és en cap cas suficient. I som conscients que això no garanteix, tampoc, allò que han de garantir o que hauria de garantir el sistema fiscal, com és la sostenibilitat de la despesa pública, la reducció de la desigualtat i el fet que sigui anticíclic. És evident, que amb això no n'hi ha prou, però és el que tenim. Perquè, a més a més, vostè mateix escrivia no fa tant que: «Des de l'observació de tot plegat, arribem a la conclusió que tenim força deures per fer, deures que hem de desenvolupar de manera immediata des de les competències de què avui disposem com a comunitat autònoma.»

Tenim marges de competències que podem encara explorar i que hem de treballar si realment volem avançar o volem treballar per reduir les desigualtats, i, per tant, per augmentar encara més la despesa social d'aquest país i garantir de manera clara els serveis públics i bàsics, que han vist com els darrers deu anys han patit retallades contínues.

Hi ha coses que s'han fet que a nosaltres és evident que ens semblen bé, però també és evident que no s'ha arribat fins on es podria arribar o fins on nosaltres creiem que es podria arribar. I, per tant, creiem que, si una sèrie de grups ho consideren i el Govern no, estaria bé saber també per què el Govern considera que no. Per això jo preguntava si existeixen simulacions.

En aquest sentit, no?, jo crec que, si mirem aquests tres impostos, són progressius –tenim diferents índexs per poder-los analitzar–, però ens adonarem, en el fons, que cap dels tres ho és, ja. Fins i tot, sorprenentment, el de successions és el que, com a mínim, en l'índex de Gini, s'acosta més a la progressivitat o al que hauria de ser, però la resta no ho són. Per tant, vol dir que alguna cosa hem de fer, assumint, com deia, que els límits competencials són els que són, que malauradament moltes de les coses encara depenen de l'Estat espanyol i que no hi ha voluntat tampoc per part de l'Estat espanyol que aquests impostos siguin progressius.

I una altra cosa: amb relació a l'impost d'actius no productius, que –com a detall i anècdota, com a mínim per poder destensionar una mica– el senyor Salvadó ha dit que el va fer Herri Batasuna... M'encantaria, que l'hagués fet Herri Batasuna, perquè voldria dir que seguiria legalitzat; se li ha escapat (*l'oradora riu*) el punt. Però l'impost de Guipúscoa..., és evident que aquest seria l'impost ideal a desenvolupar aquí, ara mateix, i és l'impost que nosaltres volem i volíem: és la modificació i la variació de l'impost de patrimoni, que avança de manera clara cap a gravar les grans fortunes.

També és cert que aquí, a Catalunya, nosaltres no ho podem fer, perquè no som comunitat foral, i, per tant, el marge existent era la modificació de l'impost de patrimoni; però aquí, com a mínim, amb la voluntat de presentar una proposició de llei amb el grup parlamentari que dóna suport al Govern..., doncs, la voluntat política de modificar l'impost de patrimoni no existeix i no existia. Per tant, per la resta de grups, l'intent és buscar aquelles esquerdes per on, tant per voluntat política d'uns com per marges competencials, podem començar a tocar allò que entenem que és una elusió fiscal, que mai o que fins ara ningú hi havia començat a gratar, més enllà de Bildu a Guipúscoa, i que és necessari que abordem d'alguna manera.

Serà un impost que no serà perfecte, ho sabem; però sabem també que és el primer pas per avançar cap a gravar les grans fortunes i totes aquelles persones físiques o jurídiques que busquen l'elusió de manera permanent.

Per tant, jo, per acabar, els demanaria, com a govern, si existeixen simulacions amb què puguem abordar realment això, i que realment abordem si el sistema fiscal o els impostos actualment a Catalunya són realment progressius, si realment ho creuen.

Perquè nosaltres estem convençuts –i crec que aquí coincidim, com ja he dit amb anterioritat, amb altres grups parlamentaris– que en IRPF, en patrimoni i en successions tenim marges per aconseguir que aquests impostos siguin més progressius, que

s'augmenti la recaptació, i que, per tant, en certa manera, donem compliment a l'objectiu que hauríem de tenir o que ha de tenir el sistema fiscal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí...

Carmina Castellví i Vallverdú

Gràcies, president.

El president

Carmina, sí.

Carmina Castellví i Vallverdú

Gràcies, president. També donar les gràcies al senyor Lluís Salvadó i a la senyora Marta Espasa per haver comparegut avui. Bé, el primer que hauríem de dir és que, malauradament, la Generalitat no disposa de tots els tributs que es generen a Catalunya, i que, a més, l'Estat ha impedit reiteradament que la Generalitat creï nous tributs propis; parlem de l'impost sobre dipòsits bancaris i ja veurem el que passa amb el de les begudes ensucrades, etcètera, no?

I també hem de dir –i s'ha dit, en aquesta compareixença– que tampoc tenim la capacitat normativa plena per gestionar..., bé, per normativitzar els nostres propis impostos. Com a exemple, quan parlava dels beneficis fiscals que erosionen la recaptació i que són de caràcter regressiu, que, si no he entès malament, per exemple, representen el 43 per cent de l'IRPF de la base imposable, i que també està a l'impost de societats o a l'IVA, amb un 38 per cent, i això represente uns 10.281 milions en beneficis fiscals que es perden o es deixen d'ingressar. Però hem de tenir en compte que el 90 per cent són de normativa de caràcter estatal, i només un 10 per cent de normativa autonòmica.

També volia dir que, quan tenim capacitat, quan la Generalitat o aquest Parlament té capacitat normativa, s'augmente la recaptació, com bé ha dit, en 1.280 milions d'euros.

Després, també volia fer esment de l'impost de patrimoni, que, efectivament, té un problema de disseny, i per això s'intentarà revertir en aquest impost sobre actius no productius de les persones jurídiques, que servirà per arreglar una mica aquest maldestre, no?

En tot cas, jo ja acabo, perquè és tard, estem tots molt cansats. En tot cas, em sap greu que no s'hagi pogut parlar del tema del frau fiscal. Em sap molt greu, i, a més a més, és que ningú n'ha fet esment, i m'estranya, perquè el frau fiscal, segons l'informe de fiscalitat justa, en dades de l'any 2014, represente uns 16.000 milions d'euros a Catalunya. Si a això hi sumem el dèficit fiscal que patim, tindríem uns ingressos per valor, més o menys, d'uns 32.000 milions d'euros. I, per tant, la millor reforma tributària és tenir una política fiscal pròpia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Castellví. Ara, per contestar als plantejaments, té la paraula el secretari d'Hisenda.

El secretari d'Hisenda

Gràcies a tothom per les seues intervencions i aportacions, que, com ja sol passar, quan parlem de qüestions d'aquestes característiques, hi tenim una part que considera que anem massa lluny i una part que considera que anem..., massa poc. I, per tant, és rellevant trobar aquest espai central que permeti generar amplis consensos, perquè, al final, allò que és possible és allò que acaba recollint el suport d'una àmplia majoria.

En tot cas, repassant les intervencions, per ordre cronològic..., respecte a la intervenció del senyor Espinosa, satisfacció per compartir objectius, per compartir diagnòsi. I no és una sorpresa: han fet uns treballs interessants, des de Ciutadans, en l'àmbit fiscal, i, per tant, no em sorprèn, la coincidència en molta part de la diagnòsi i dels objectius.

Deixi'm, sí, discrepar quant a l'impost d'actius no productius. Com bé apuntava el senyor Rodríguez, és una iniciativa de dos grups parlamentaris, però que és obvi que forma part d'una negociació en la qual, des de la Secretaria d'Hisenda, hem intentat aportar la millor expertesa de la qual disposem per acompanyar el treball dels grups, i també per acompanyar-los amb els millors experts que hi ha al país. És un impost

complex, complicat; si no fos complicat, ja ho hauria fet algú abans. Això, ho reconeixem, i no volem amagar que ens movem en un terreny poc explorat, però el que sí que tampoc no li amagarem és que hi hem intentat posar els millors experts del país, en la configuració d'aquest impost.

A partir d'aquí, evidentment, qualsevol aportació durant el tràmit parlamentari serà molt benvinguda, però el que sí que els vull transmetre és que no és un impost improvisat, que no hi han reflexions no treballades. Quan feia vostè referència al fet que els vehicles que gravem són els de les empreses catalanes i que si se'n van a Madrid no els podem gravar, els impostos propis tenen estes normes del joc: els impostos propis donen competències al Govern català, als governs autonòmics, per a gravar els contribuents que tenen la seu al seu territori. Per tant, és obvi que no podem gravar els vehicles dels contribuents que estan fora de Catalunya. I, per tant, fem allò que és possible –evidentment, no fem allò que no és possible– en funció de l'actual marc competencial.

Quant a les embarcacions, està ben travat: es determina un nombre de dies l'any que, segons l'aportació dels experts, ja limita aquesta possible deslocalització i elusió de les obligacions derivades de l'impost. Per tant, hi ha un treball de fons.

Se feia referència al fet que la proposició de llei no aporta una memòria econòmica; les proposicions de llei no aporten memòries econòmiques. És una proposició de llei; si hagués sigut un projecte de llei, tindrien tota la raó. És una proposició de llei, i les proposicions de llei no requereixen memòries econòmiques.

Compartia, el senyor Espinosa, la necessitat d'harmonització respecte a Madrid, i ho lligo una mica amb el que comentava el senyor Rodríguez. A veure, personalment, a la Secretaria d'Hisenda i amb el càrrec de partit que desenvolupo, som *hooligans* de l'harmonització fiscal a Europa, i un dels principals problemes que patix el conjunt dels països que es prenen la fiscalitat de forma rigorosa és el dúmping fiscal d'altres països de la Unió Europea. I això no ho arreglarem fins que la Unió Europea no s'hi posi i imposi una certa harmonització en l'impost de societats.

Per tant, si és bo per a Europa, també és bo per a l'Estat espanyol, i no hi tenim cap tipus de recança. I no som l'única comunitat autònoma que maldem i plorem perquè Madrid disposa d'un sobre finançament derivat de la seua capitalitat econòmica, política...; disposa de molts més recursos que la resta de comunitats autònomes. Se poden permetre el luxe d'abaixar els impostos, i això, evidentment, genera tensions molt importants i és una deslleialtat profunda respecte a la resta de comunitats autònomes –després passaré a aprofundir en els conceptes de competència.

Per tant, sí, harmonització a tots los nivells, dins d'Europa, i, a més a més, és que els mals de la política fiscal europea no els arreglarem fins que no hi hague una harmonització dins del conjunt dels estats.

Sobre el canvi de la sobrededucció a l'habitatge, estem parlant de quaranta euros anuals, eh? És a dir que, quan parlem de la correcció que hem introduït a la sobrededucció d'habitatge, vol dir que aquelles persones que van comprar continuaran gaudint del 15 per cent que marca la normativa estatal; hi reduïm un 1,5, quaranta euros anuals. Evidentment, amb quaranta euros anuals d'afectació a qualsevol contribuent, ni està vulnerant els seus drets ni els seus criteris a l'hora de decidir si comprava a un preu o comprava a un altre.

Per tant, estem parlant d'una xifra que, contribuent per contribuent, és absolutament insignificant. La prenem perquè dona coherència, perquè mos semblava absolutament absurd que la mateixa sobrededucció d'un 1,5, si tenies trenta-un anys i tenies 31.000 euros de base imposable, no la podies gaudir, i si en tenies trenta-tres, sí, amb la qual cosa mos semblava... Un sistema fiscal ha de ser equitatiu, i aquesta deducció era poc equitativa, hi havia un error de disseny; un error de disseny com una casa de pagès. I si, a més a més, ho comparaves amb el lloguer social, que el topall està a vint mil..., és absurd que el lloguer social estigui capat a vint mil i la inversió per compra d'habitatge, no.

Per tant, estem parlant d'una millora del disseny, de guanyar equitat i de corregir defectes del disseny. Em sembla que..., abans he intentat fer-hi referència, de forma molt explícita: en seguretat jurídica, millora contínua. Revisem-ho tot sistemàticament, replantegem-mos-ho tot sistemàticament, i quan hi hague un error de disseny, escolta, afrontem-lo i deixem la demagògia de costat, que sempre és bo, quan parlem d'un tema tan important com lo tema dels tributs.

Respecte a la intervenció de la senyora Romero, diu que no hi veu canvis substancials. Jo, en tot cas..., al final, evidentment, tot és relatiu en aquesta vida. Hem intentat fer una comparació objectiva respecte a la resta de comunitats autònomes governades pel PSOE, governades pel PSOE amb Izquierda Unida, governades per forces d'esqueres..., i estan a anys llum de la creativitat fiscal, de la generació d'impostos propis, de la pressió fiscal que hem desenvolupat en impostos progressius –com patrimoni, com successions. Per tant, en termes comparatius, la comparació és claríssima, i els números són molt, molt explícits.

I si feu un esforç –que no l'hem fet perquè no es veia bé la imatge, no ho hem projectat perquè no es veia bé la imatge– de comparar totes les polítiques fiscals que tenim a totes les comunitats autònomes desenvolupades en impostos propis, en millores de progressivitat dels nostres impostos, la columna de Catalunya està a anys llum de les comunitats..., fins i tot d'aquelles que han estat governades per les dos formacions d'esqueres de l'Estat espanyol.

En segon lloc, sobre el que són els beneficis fiscals, en el 90 per cent dels beneficis fiscals que repercutixen sobre els ingressos de la Generalitat de Catalunya, la normativa s'aprova a Madrid. Per tant, suposo que ens trobarem..., almenys espero que no durant molts de mesos, però sí que durant uns quants mesos nos podrem trobar al Congrés dels Diputats, amb els seus representants a Madrid, senyora Romero, per a poder treballar-hi el 90 per cent, que és on està el gran gruix dels beneficis fiscals que repercutixen sobre Catalunya. *(Veus de fons.)*

Sobre el 10 per cent... *(Veus de fons.)* Estem a Catalunya, però parlem dels diners dels catalans. Suposo que no parlarem només del 10 per cent... *(Veus de fons.)*

El president

No facin debat, si us plau. Diputada...

El secretari d'Hisenda

Parlem del cent per cent, suposo, no? O parlem dels interessos dels ciutadans del nostre país, que, malauradament, en matèria tributària, la major part se decidix a Madrid. Per tant, me sembla que, quan compartim i quan coincidim en plantejaments, és bo que anem a l'arrel d'on estan els problemes.

En tot cas, del 10 per cent dels beneficis fiscals... El 85 per cent dels 1.000 milions de beneficis fiscals –el 85 per cent– són bonificacions en l'impost de successions per als cònjuges i per als fills. Que podran estar-hi més d'acord o menys, però, identificant-hi clarament 1.000 milions, 850 se ceneixen a les bonificacions a l'impost de successions. Per tant, en la resta, i en aquests també..., oberts, evidentment, a discutir i a intentar trobar-hi millores per a treballar en aquesta voluntat contínua d'anar millorant el nostre sistema fiscal.

El fons –i és una reflexió bastant compartida, o que respon a algunes de les intervencions–, el problema de fons del model fiscal de l'Estat espanyol no se soluciona apujant els tipus marginals. Apujant els tipus marginals el que fem és acabar de pressionar més aquell que compleix. El problema és que tenim tres tipologies de contribuents, en estos moments, a l'Estat espanyol, i és aquí on hem d'actuar. Perquè si actuem en aquells que estan dins del sistema, que contribuïxen de forma rigorosa, i els apugem els tipus marginals, aquells que estan dintre del sistema acaben tenint la sensació –certa– que tenen una pressió fiscal molt elevada. I aquesta solució, segurament, políticament pot tenir el seu rèdit, però a mi em sembla absolutament injusta.

Per això nos semblava absolutament fonamental fer la reflexió inicial de la intervenció, perquè el segon tipus de contribuent, que és la gran empresa, que és aquella que té capacitat per eludir a través de l'enginyeria financera, a través de l'enginyeria comptable, i anar al 6,9 per cent..., aquí és on tenim un dels grans problemes, que genera una competència absolutament deslleial respecte als autònoms, respecte a les pimes, respecte a les petites i mitjanes empreses.

I després tenim la tercera tipologia, aquella que està fora del sistema i forma part de l'economia submergida. Per tant, la solució dels nostres problemes fiscals i els nostres problemes dels ingressos no està en el fet d'escanyar més el primer grup –que no dic que no hi hagi recorregut i alguna millora–, però fonamentalment les solucions dels nostres problemes estan en el fet de resoldre les tipologies de contribuents 2 i 3.

I aquesta és una feina compartida, i és una feina de canviar la cultura tributària d'este país. I el primer que hem de fer per canviar la cultura tributària d'este país és..., els governants, donar exemple, i acabar amb la corrupció política i amb la corrupció econòmica, i no tenir alts càrrecs dels governs imputats per delictes econòmics. I una vegada donem l'exemple, com a governants, de compliment estricte i radical de les obligacions tributàries, evidentment farem un pas importantíssim en la millora de la cultura tributària del nostre país. Si els de dalt no donem l'exemple que toca, evidentment difícilment podem treballar este canvi cultural imprescindible que requereix el nostre país.

Sobre successions..., perdoneu, jo crec que successions és allò que no hem de fer, és la història no reeixida, eh? Època 2008, recaptem 900 milions d'euros...; el mateix segon Govern tripartit s'adona que estem generant drames socials que encara arrosseguem en estos moments i els tenim damunt de la taula a l'Agència Tributària de Catalunya: contribuents de classe mitjana que tenen la desgràcia de..., morir un familiar –un pare...–, rebre una herència en un moment en què no podia ni tan sols vendre el patrimoni, perquè hi havia una crisi econòmica dramàtica, i expedients, famílies concretes, que encara arrosseguem, del 2008 i el 2009, drames familiars que el mateix segon tripartit intenta corregir en una reforma, perquè s'adona que ens havíem passat, tots plegats, de frenada.

La baixada del 2011 va a l'altre extrem, i em sembla que la reforma que es planteja el 2014 troba un espai intermedi, un espai de consens, racional, i crec que és un àmbit prou sensible, perquè estem parlant de morts de familiars, estem parlant de situacions... I us asseguro que hem tingut o he tingut la desgràcia d'haver de parlar-ne amb famílies que encara estan arrossegant problemes del 2009 i el 2010, i, per tant, és un tema en què és molt important ser conscients que hem de millorar, com a parlament i com a governs, i en què no podem anar d'un extrem a l'altre. I, hi insistixo, millora contínua, revisem-ho tot, replantegem-ho tot, intentem millorar-ho tot, però intentem buscar espais centrals que ens permetin transmetre aquesta confiança als ciutadans.

En la lluita contra el frau –acabant amb la intervenció de la senyora Romero–, li asseguro que tindrem l'oportunitat, el mes de gener, d'explicar-mos amb detall sobre aquesta qüestió. Posarem molts, molts més recursos humans que mai ha tingut l'Agència Tributària al servei de la lluita contra el frau, i, per tant, li asseguro que farem un salt qualitatiu de cara al 2017, perquè entenem que forma part del principal problema del nostre sistema tributari, que no són els tipus marginals, sinó que són els problemes de frau.

La següent intervenció em sembla que era la del senyor Coscubiela. Una mica, com algun dels comentaris amb què he fet referència a la intervenció de la senyora Romero; bé, pot semblar-li poc o molt, el que incorporem a la llei de mesures: quatre nous impostos, entre mesures i allò que hi ha en tràmit al Parlament. Quatre nous impostos: begudes ensucrades; emissions de CO₂ en turisme, dins del marc de la Llei de canvi climàtic –esperem que s'aprovi durant els propers mesos–; l'impost sobre el risc mediambiental radiotòxic, i l'impost sobre actius no productius, que no és un projecte de llei del Govern, però òbviament, compta amb tot el suport del Govern.

Per tant, que al Parlament de Catalunya es tramitin quatre nous impostos propis, en este Parlament mai havia passat, en este país mai havia passat. Per tant, li pot semblar molt o poc, però mai havia passat, eh? En tot cas, estem molt més lluny del que havia passat mai anteriorment, estem molt més lluny del que ha fet mai cap altre govern autònom al conjunt de l'Estat espanyol.

Per tant, evidentment, sempre pot semblar poc o molt, però, en tot cas, objectivament, són quatre nous impostos que entenem que corregixen situacions negatives de la nostra economia, del nostre medi ambient, de la salut de les persones. Per tant, desenvolupem de forma substancial la capacitat i el potencial extrafiscal del nostre sistema tributari. I intentem desenvolupar l'impost d'actius no productius, que també esperem i tenim confiança que sigui una eina per a lluitar contra l'elusió i contra el frau fiscal. Per tant, no són quatre impostos només amb l'objectiu de recaptar, sinó que són quatre impostos amb l'objectiu de millorar la nostra societat.

Respecte a successions, IRPF i impost de patrimoni, ja els ho transmetia: tinc lo convenciment que, evidentment, hi ha marge per millorar i per tocar qualsevol impost. Ara bé, deixeu-me posar el focus..., perquè crec que és bo ficar el focus allà on tenim el gran problema, que és en el frau. O sigui, la setmana passada vam llançar una primera informació que el mes de gener replicarem: en impost de patrimoni i en impost de

successions, hem aixecat 72 milions d'euros a partir de la tasca de gestió i d'inspecció de l'Agència Tributària 2015-2016 –72 milions d'euros. És aquí, on posarem el focus, i us asseguro que incrementarem la recaptació sense apujar tipus i fent l'ampliació de base, que em sembla que és un lloc on ens trobem segurament en consens, la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Respecte a la intervenció del senyor Rodríguez, del Partit Popular, vostè diu que els impostos baixos a Espanya no tenen per què ser dolents. Espanya no té impostos baixos. El Partit Popular ha mantingut..., i, en alguns casos, com és el cas de l'IVA, ha posat impostos alts, Espanya. El problema d'Espanya no és que el Partit Popular posi impostos baixos; és que hi han tres tipologies de contribuents, i que apliquem i actuem contra una primera tipologia, que és aquella que complix les obligacions tributàries. I el problema el tenim amb les dos següents tipologies de contribuents, i és aquí on rau que Espanya tingue un 34,4 per cent de pressió fiscal, d'ingressos fiscals, i no ho tingue més alt.

I no és perquè tingue els tipus més baixos que la resta d'estats, ho hem vist amb l'IRPF: el tipus marginal màxim espanyol està molt per damunt de la mitjana de la zona euro. El problema el tenim amb el frau, el problema el tenim amb els beneficis fiscals mal gestionats.

També ha comentat..., sobre el tema de l'habitatge, hi insistixo, eh?, la sobreducció de l'1,5 és només de l'1,5, el 15 es manté; per tant, estem parlant de quaranta euros per contribuent. Per tant, me sembla que estem parlant d'un tema merament quirúrgic i de millora tècnica d'una deducció mal dissenyada, al nostre entendre.

Respecte a la Comunitat de Madrid, me sembla que ja li he respost.

Em comentava els problemes de competència. És cert, tenim problemes de competència, a la Unió Europea, i els tenim perquè volem defensar el petit comerç. I això és un objectiu molt ampli, molt transversal, que arrosseguem des de fa molts anys, al Govern de Catalunya, amb diversos colors. Tenim problemes de competència, a la Unió Europea, i hi hem tingut problemes de competència amb l'IGEC, amb l'impost sobre grans establiments comercials, perquè la voluntat de la majoria de grups de la cambra catalana..., intentem preservar el petit comerç, perquè entenem que forma part de l'ànima dels nostres pobles i les nostres ciutats. I el Partit Popular i Europa ens diuen que no podem protegir el petit comerç a través d'aquest impost, i abans d'arribar a Europa, evidentment, hem tingut molts de problemes, dins del marc de l'Estat espanyol.

Per això modifiquem l'IGEC, i per això intentem mantenir la mateixa voluntat de preservar i protegir el petit comerç, i hi donem un format d'impost de caràcter mediam-biental. Però, en definitiva, intentem continuar mantenint aquesta vocació, de: les grans superfícies, fora de trama urbana, que generen molta mobilitat induïda, que generen una major contaminació ambiental –qui contamina, paga–; i, en este sentit, aquell petit comerç, que el veí hi accedix a comprar a peu, i que, per tant, no contamina, tingue una major preservació, des de la perspectiva fiscal.

Diu que vol abaixar els impostos. Recomanaria que mantingués alguna conversa amb lo senyor Montoro: la setmana passada va anunciar que incrementa en 7.500 milions d'euros la recaptació en impostos, i ja ve d'altres modificacions.

Diu que vol abaixar els impostos a les rendes baixes. Miri, els impostos sobre les rendes baixes, que castiguen les rendes baixes, són els impostos sobre el consum, que són lineals, que s'apliquen en el mateix percentatge als rics i als pobres. Per tant, els impostos que castiguen les rendes baixes són els impostos sobre el consum, precisament aquells que estan vostès apujant: van apujar l'IVA i ara apujaran els impostos especials, òbviament, sobre el consum. I, per tant, potser voldria vostè abaixar els impostos, però en realitat el que s'està fent és apujar-los, i, a més a més, a les rendes més baixes, aquells impostos més regressius, que castiguen més les rendes més baixes.

Diu que l'impost de patrimoni li sembla una doble tributació; bé, hi ha molta discussió al respecte. En tot cas, el Govern del PSOE el va mantenir, el Govern del PP el manté: el manté enguany, el va mantenir l'any passat, el va mantenir fa dos anys..., per tant, el Govern del Partit Popular el manté –per tant, interpreto que el senyor Montoro no deu pensar el mateix que vostè. I, per tant, continua vigent, i continuarà vigent, l'impost de patrimoni, per a tot l'Estat espanyol durant el 2017.

Comenta, bé, sobre el tema dels 7.500 milions d'euros que s'incrementaran..., esperem que en aquesta *operación diálogo* ens anunciaran quina part d'aquests 7.500 milions

d'euros en correspon a Catalunya, perquè aproximadament un 20 per cent d'estos 7.500 milions d'euros els pagarem els catalans, els pagarem els contribuents catalans. Per tant, una part molt important d'estos 7.500 milions d'euros..., suposo que en aquesta *operación diálogo* ens anunciaran en quin increment repercutirà sobre la bestreta del 2017, perquè són ingressos que es materialitzaran, segons el senyor Montoro, dins del 2017. Per tant, en bona lògica, correspon una revisió del càlcul de la bestreta, i esperem que això signifiqui uns quants centenars de milions d'euros que repercutixquen en la bestreta per al Govern de la Generalitat de Catalunya per al 2017.

I si això es materialitzés i poguéssim aconseguir que... Vostès saben que teòricament tenim cedit el 50 per cent de l'IVA. Sabeu realment què ens arriba, de l'IVA? El 34, el 34 per cent, perquè el Govern del Partit Popular, com sempre, va fer trampes a la baralla: quan va fer l'increment dels tipus marginals de l'IVA, l'increment se'l va quedar tot per a l'Estat. Per tant, del que paguem els ciutadans del nostre país, no ens en quedem el 50 per cent, que és el que hi ha pactat al sistema de finançament autonòmic, sinó que ens n'arriba el 34 per cent. El mateix, exactament, que va passar amb els tipus complementaris que es van aprovar sobre l'IRP: només el 2014, si s'hagués aplicat la lògica del 50 per cent, hauríem rebut 540 milions d'euros addicionals, com a govern de Catalunya.

Per tant, ajudi'ns a resoldre i a aconseguir que el 50 per cent de la recaptació d'IRPF vingui a Catalunya, que el 50 per cent de la recaptació que paguem els catalans de l'IVA vingui a Catalunya, tal com està pactat; que ens ajudin a apujar la bestreta amb l'increment addicional dels 7.500 milions d'euros, i segurament disposarem de molts de recursos per a poder fer front a un objectiu que és compartit, que és poder abaixar l'IRPF als trams inferiors de renda a 12.000 euros. Si podem disposar de tots aquestos recursos, podem afrontar-ho.

La senyora Reguant abans demanava o reclamava algunes simulacions: posar-mos a la mitjana en el tram baix de l'IRPF ens costaria 400 milions d'euros; posar-mos a la mitjana als trams alts de l'IRPF ens aportaria 20 milions d'euros. És a dir, posar-mos a la mitjana en els trams alts de l'IRPF ens aportaria 20 milions d'euros, i posar-mos a la mitjana en els trams inferiors a 12.000..., a 12.000 o a 17.000?

La directora general de Tributs i Joc (Marta Espasa Queralt)

Cada punt que abaixem del primer tram, a 17.000.

El secretari d'Hisenda

...a tram 17.000. Posar-mos al mateix nivell al tram inferior a 17.000 euros..., ens correspon una despesa de 400 milions d'euros, que, òbviament, deuen compartir que en estos moments el Govern de Catalunya no té. Que sí que tindriem si complissin amb el 50 per cent de l'IVA, que sí que tindriem si complissin amb el 50 per cent de l'IRPF i que sí que tindriem si ens revisessin la bestreta per a l'any 2016.

Per tant, mireu si en podem fer, de coses, conjuntament, per aconseguir allò en què tenim, en aquests moments, consens amb la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra.

El senyor Rodríguez deia que l'Estat espanyol és el que crea més ocupació, és el que creix més. És cert, però quan es fan afirmacions, és bo analitzar el context i d'on venim: és el que té més atur, és el que té una ocupació més precària. I, per tant, el que està fent l'Estat espanyol és recuperar una part petita del molt que ha perdut durant estos últims anys. Per tant, és bo dir-ho tot, perquè, si no, tenim la sensació que ens fem trampes al solitari. Per tant, me sembla que..., evidentment, satisfacció, quan hi han millores, però, evidentment, hem de ser molt conscients que encara tenim una situació molt dramàtica.

I, en darrera instància, en la intervenció la senyora Reguant comentava que l'objectiu de la petició de la compareixença anava a buscar propostes... Evidentment, una mica ho he intentat justificar a la primera part de la meua intervenció: el Govern estudia, treballa, analitza diversos escenaris, i posteriorment acaba fent una proposta. Al juliol estàvem en la fase d'estudi, ara estem en la fase de propostes. Me semblava que lo raonable i lo que tenia sentit comú és que avui, ja que estem en fase de proposta, expliquem les propostes i les conclusions de tot el recorregut.

Sobre escenaris de simulació, em sembla que allò que genera més debat són aquestes reflexions o aquesta quantificació que feia sobre l'anivellament en l'àmbit de l'IRPF.

Compartim, segurament, la majoria dels que som aquí, que tenim un problema amb els trams baixos de l'IRPF, i que el país a mitjà termini l'ha de resoldre, i que necessitem recursos econòmics. I estos recursos econòmics, avui, malauradament, no els tenim, perquè segurament alguns dels motius que abans comentava, doncs, ho impedeixen.

Sobre el tema de la Proposició de llei d'actius no productius, escolta, el que vol posar de manifest és que hi ha un problema, eh?, que l'impost de patrimoni té un problema, que hi tenim un problema important; i, a més a més de posar-ho de manifest, intenta aportar-hi solucions. I esperem que en la tramitació parlamentària ens prenguem molt seriosament un impost que ve a lluitar contra el frau, que tots estem d'acord que és el principal problema que tenim en el sistema tributari del país. I, per tant, com és una eina important i interessant, esperem que sigueu capaços de millorar substancialment l'impost en la tramitació parlamentària.

El president

Gràcies, secretari. Els diputats volen repreguntar? *(Pausa.)* Sí, diputat Coscubiela...

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyor president. Senyor secretari d'Hisenda, disculpi, però li he de recordar una cosa que li ha recordat abans la companya Reguant: aquesta comissió va demanar la seva compareixença perquè donés compte d'un acord adoptat en el Ple d'emergència social que obligava el Govern a fer estudis i projeccions sobre les possibles reformes de l'IRPF, successions i donacions, i patrimoni. I vostè ha parlat de tot, ha repartit bufes a tothom, però no ha parlat del que li hem demanat que vingués a parlar.

Amb la qual cosa li vull recordar que vostè, en nom del Govern, continua estant en deute amb aquest Parlament. I el pitjor és que molt en temo que aquests estudis els tenen, perquè fa un moment, en una situació de dubte, li ha preguntat a la directora general de Tributs el cost que tenia una reducció d'un punt a tots aquells que tenen rendes per sota de 17.000 euros, i li ha fet l'aportació molt ràpidament.

O sigui, la pregunta és: pensa vostè entregar a aquesta comissió els estudis que té el Govern sobre la projecció de la reforma de l'IRPF, successions i donacions, i patrimoni, o no els pensa entregar? I, si no els pensa entregar, per què no pensa complir l'acord del Ple d'emergència social de començaments d'aquest any?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Cap intervenció més? *(Pausa.)* Doncs, el secretari, per tancar... *(Veus de fons.)* Perdó. Sí, diputada Reguant?

Eulàlia Reguant i Cura

A mi em sap greu reiterar-me, vull dir, jo crec que es tracta de veure... I no només IRPF: jo preguntava per simulacions... O sigui, va sortir a la premsa el mes de maig IRPF, perquè va ser en aquell moment el que a algú li va interessar treure, però també parlem de successions i parlem de patrimoni.

En patrimoni, comunitats autònomes molt properes han fet modificacions fa molt poc: parlem de País Valencià i Illes Balears, que són, en alguns temes, més valentes que aquí. Per tant, la combinació d'un impost d'actius no productius més una modificació de patrimoni, malgrat que patrimoni estigui mal dissenyat, malgrat que patrimoni tingui molts peròs, seria una combinació que s'acostaria una miqueta més a allò que crec que preteníem quan plantejàvem un impost de grans fortunes.

Per tant, aquí una part és... O sigui, el Parlament demana uns estudis o proposa uns estudis al Govern, el Govern entoma això, el Govern fa..., o no, però jo crec que fa uns estudis d'aquests tres impostos, que són els tres impostos cedits, més enllà dels impostos propis, que no són progressius, perquè acaben sent més dissuasius de certes pràctiques que no progressius, i, després, el Parlament no sap...

Està bé que el Govern, de les simulacions que faci, faci les seves propostes, evidentment, però que el Parlament tingui també aquests informes. Perquè, si no, part de la voluntat dels grups parlamentaris d'aprovar això..., i que el Govern, que és qui en té tota la informació o molt més fàcilment l'accés a la informació de com poder fer simulacions..., que els grups parlamentaris puguem treballar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara sí, per tancar, té la paraula el secretari.

El secretari d'Hisenda

Començo per lo fàcil: sobre l'impost de patrimoni, recaptem el 47 per cent –47 per cent– del que recapta l'Estat espanyol. Estem molt, molt, molt per sobre de la resta de comunitats autònomes, en impost de patrimoni.

Abans hem intentat explicar-ho, hi intento insistir: apujar el tipus a patrimoni no té cap efecte. El topall de quota conjunta IRPF i impost de patrimoni provoca que, tot i tenir un tipus marginal al 2,75, als patrimonis més elevats estem al 0,6. Per tant, podem apujar el tipus marginal, però la progressivitat formal sovint no té res a veure amb la progressivitat real. I la solució del patrimoni no és apujar tipus, si es vol recaptar més, perquè hi ha el topall, i això ho hem simulat i ho podem demostrar.

Dos: apujar a patrimoni... Avui el recorregut que hi ha és els no declarants, i és l'elusió del patrimoni que està dins de l'àmbit d'aquests 62.000 milions d'euros que avui estan exempts.

Sobre si ho hem estudiat..., hem estudiat fins a la sacietat, patrimoni. Ho hem intentat comparar amb impostos vigents a Euskadi, a altres països del món –una feina extraordinària feta per l'equip de la Direcció General de Tributs. Hem estudiat tots i cadascun dels impostos, hem intentat revisar i hem revisat tots els beneficis fiscals que avui té aprovats el Govern de Catalunya, i, per tant, hem fet molts estudis, hem fet moltes simulacions. En tot cas, estudis que es porten a terme contínuament, que no estan formalitzats, que formen part de multitud d'expedients; podem, si voleu, fer-ne un monogràfic.

Ara bé, reservem unes quantes hores per poder entrar-hi molt en detall i portar-hi el debat d'experts. Que ningú espere un document de cinc-cents pàgines; no és aquesta, la metodologia amb què actuem, perquè el que fem és, sistemàticament, contínuament, portar a terme anàlisis; impost per impost, anar fent estudis. Intentem fer *benchmark*, intentem mirar què és lo que estan fent altres països més evolucionats que el nostre, i, a partir d'aquí, intentar anar aportant conclusions. I el que ens semblava que tenia sentit avui era aportar les conclusions, entre altres coses perquè per a la primera part em sembla que una compareixença mos queda molt, molt, curta per a poder exposar-ho.

Però, en tot cas, escolteu, absolutament oberts a venir tantes vegades com sigui i a aprofundir en simulacions i en els impostos que vulguin, en tantes ocasions com creguin oportunes.

El president

Molt bé. Gràcies al secretari i al seu equip per la compareixença.

I, en aquest punt, aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tres minuts.